

ANIMORPHS

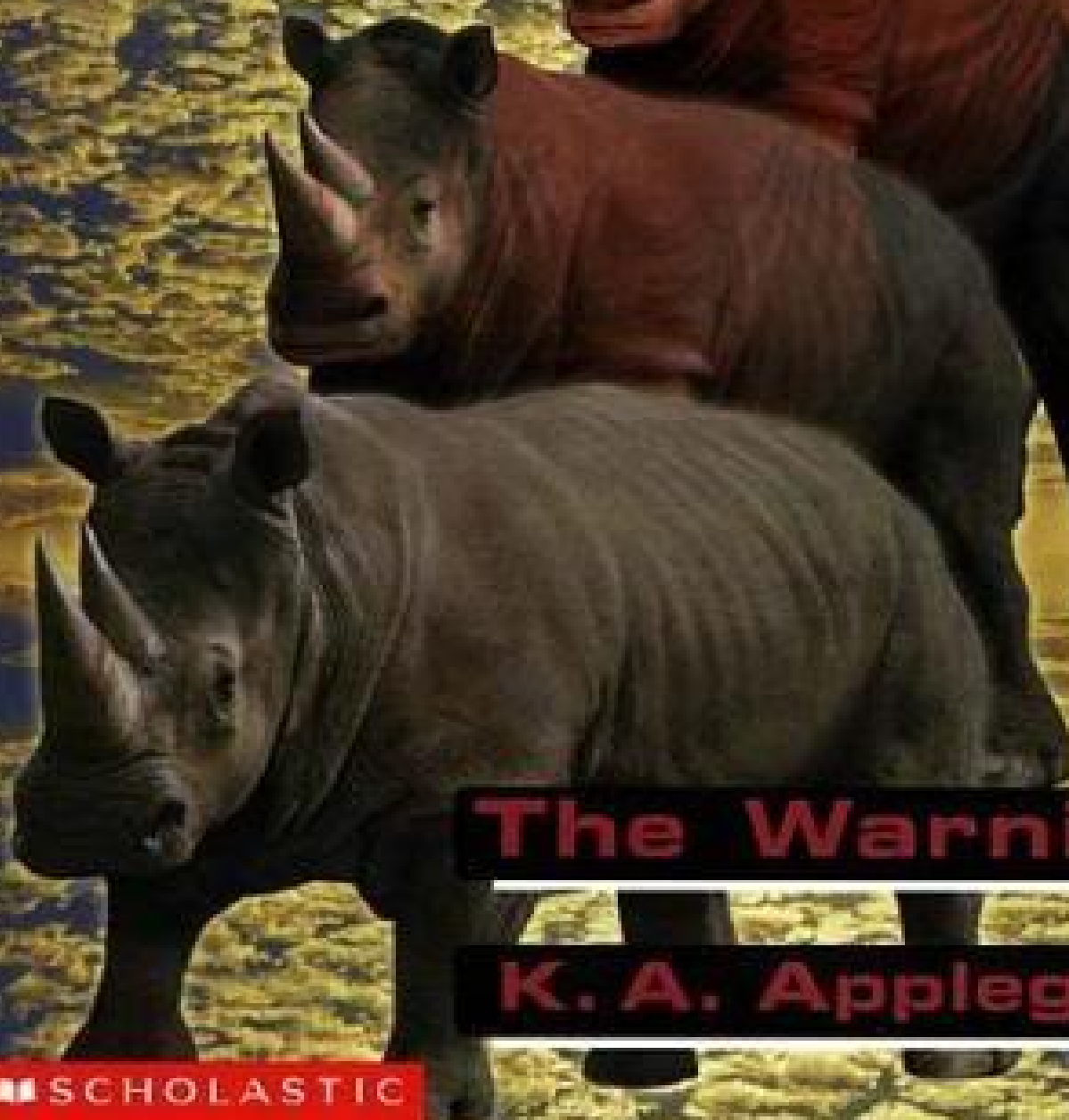
TM

Now it'll take more than
the truth to set you free. . .

ANIMORPHS

16

Lỗi Cảnh Báo

The Warning

K. A. Applegate

SCHOLASTIC

Lời Cảnh Báo

Series Animorphs Phần 16

K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 15](#)

[TỈ PHÚ CÙNG ĐƯỜNG](#)

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[CHƯƠNG 15](#)

[CHƯƠNG 16](#)

[CHƯƠNG 17](#)

[\[1\]](#)

[\[2\]](#)

[\[3\]](#)

TẬP 15: CUỘC ĐÀO THOÁT

1. Người kể chuyện:

Marco

2. Nội dung:

Erek King cung cấp thông tin cho Marco và Jake về việc Visser Một đã trở lại Trái Đất để giám sát chương trình tạo ra một loại vũ khí sinh học tại một tổ hợp dưới nước trên đảo Royan; đồng thời Erek cũng cho biết bọn Yeerk đã xâm lăng thế giới của loài Leerans - một loài có khả năng đọc được ý nghĩ của những người xung quanh. Vũ khí sinh học mà bọn Yeerk tính chế tạo chính là cá mập đầu búa bị mượn xác. Tuy nhiên vì não của loài này quá nhỏ không đủ chỗ để chứa một con sên, do đó, bọn Yeerk cần phải khoan não của cá mập đầu búa và cài vào đó một con chip có tác dụng làm cho bộ não của loài này phát triển lớn hơn. Để có thể thám sát tổ hợp, hội Animorphs quyết định thu nạp ADN cá mập đầu búa. Dưới lốt hình mới thu nạp, 6 bạn trẻ cũng bị khoan não và cài chip như những con cá mập khác. Vì con chip này quá lớn nên các bạn trẻ không thể biến hình thành những loài vật nhỏ. Cách duy nhất để lấy được con chip ra khỏi não là phải phá hủy tổ hợp. Trước khi thoát khỏi tổ hợp, Rachel và Ax kiếm được Visser Một và chuẩn bị giết hắn. Marco buộc phải nói cho 2 bạn biết sự thật Visser Một chính là mẹ mình bị mượn xác để xin tha mạng cho bà. Khi nước tràn vào tổ hợp, Visser Một đang bị ngất xỉu. Sau đó, Marco nhìn thấy có một tên Leeran đang bơi lại gần thân thể mẹ mình, Rachel nói nghe thấy tiếng động cơ của chiếc thủy phi cơ chạy xa khỏi tổ hợp. Không ai biết Visser Một có còn sống hay không. Riêng Marco luôn hy vọng mẹ mình còn sống và sẽ có một ngày hai mẹ con được đoàn tụ.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias

Ax

Visser Một

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Két, Cá mập đầu búa

Marco: Két, Cá mập đầu búa

Rachel: Két, Cá mập đầu búa

Cassie: Két, Cá mập đầu búa

Tobias: Cá heo, Cá mập đầu búa

Ax: Hải âu, Cá mập đầu búa

5. Những lốt hình được sử dụng:

Jake: Két, Hải âu, Cá heo, Cá mập đầu búa, Ruồi, Cọp Siberi

Marco: Két, Hải âu, Cá heo, Cá mập đầu búa, Ruồi, Mòng biển, Khỉ đột

Rachel: Két, Hải âu, Cá heo, Cá mập đầu búa, Ruồi, Gấu xám

Cassie: Két, Hải âu, Cá heo, Cá mập đầu búa, Ruồi, Sói

Tobias: Người (Tobias), Cá heo, Cá mập đầu búa

Ax: Người, Hải âu, Cá mập, Cá mập đầu búa, Ruồi, Điều mướp

TỈ PHÚ CÙNG ĐƯỜNG

CHƯƠNG 1

Tôi nhập một dãy những ký tự và số - mật mã của tôi. Tôi di chuyển con trỏ đến ký hiệu “Đăng nhập”. Tôi nhấp chuột và chờ modem khởi động.

Tôi tên là Jake. Chỉ một từ Jake thôi. Tôi không thể nói cho các bạn biết họ của tôi được.

Tên đăng ký trên mạng của tôi là Bball24. Ít ra thì, cái tên này cũng khá gần với tên trên mạng thực sự của tôi. Ngay cả việc cho các bạn cái tên này, tôi cũng phải hết sức cẩn trọng. Đây, chẳng có gì an toàn trước bọn Yeerk cả. Tôi mà có thể cho các bạn biết tên đăng ký trên mạng thật của tôi, thì bọn chúng cũng có thể lần ra tôi mất thôi.

Nói về Jake và Bball24 chỉ được có nhiều đó thôi.

Tất cả các bạn người của tôi ơi, các bạn có muốn biết ý nghĩa cái tên trên mạng của tôi là gì không? Thế này nhé, tôi từng chơi bóng rổ. Tôi đã cố hết sức mà không được gia nhập vào đội

tuyển của trường. Điểm số cao nhất mà tôi ghi được trong một trận đấu chưa bao giờ tới 24 điểm, vì vậy Bball24 chung quy là: bóng rổ, 24 điểm. Bây giờ thì bóng rổ chẳng còn có nghĩa lý gì với tôi nữa cả, không phải do tôi không được nhận vô địch tuyển, mà chỉ vì giờ đây tôi đang tham dự vào một trò chơi gay cấn hơn nhiều.

Tôi là một Animorph - Người hóa thú. Đó là cái tên do thằng bạn chí cốt - Marco - của tôi nghĩ ra, ấy, các bạn chẳng tìm thấy nó trong bất cứ cuốn tự điển nào đâu. Từ này được ghép và rút gọn từ hai từ “thú vật” và “biến hóa”. Một người ngoài hành tinh trong cuộc chiến bảo vệ Trái Đất trước khi chết đã trao cho tụi tôi quyền năng hóa thú đó. Tụi tôi có thể biến thành bất cứ một loài thú nào sau khi chạm tay vào nó và thu nạp ADN của nó. Tụi tôi dùng quyền năng này để chiến đấu chống lại bọn Yeerk - kẻ đang xâm lăng Trái Đất.

Yeerk - lại một từ nữa bạn không thể tìm thấy trong tự điển. Nhưng từ này có một thực nghĩa thật là khủng khiếp. Yeerk là một loài sên ký sinh. Chúng sống trong não của những loài khác. Chúng trú ngụ trong não người Taxxon, Hork-Bajir, Gedd, và có thể trong não của một vài người Leeran. Và, xui xẻo thay cho tất cả những loài còn tự do trên dải Ngân hà, có một tên Yeerk đang sống trong não của một người Andalite. Chúng cũng sống trong não của loài người, tụi tôi gọi chúng là: Kẻ Mượn xác. Đó là kẻ không còn là một con người thực sự nữa. Anh ta là nô lệ của tên Yeerk trong đầu mình. Đã có bao nhiêu người trở thành Kẻ Mượn xác rồi? Tụi tôi cũng không biết nữa. Cơ mà nhiều lắm. Anh Tom của tôi là một kẻ Mượn xác. Mẹ của Marco, thầy Hiệu phó trường tôi cũng thế. Tụi tôi đã gặp những tên Mượn xác là cảnh sát, là thầy giáo, và thậm chí có cả một ngôi sao truyền hình cũng muốn trở thành kẻ Mượn xác, chỉ vì tính hiếu kỳ.

Bọn chúng ở khắp mọi nơi và có thể là bất cứ người nào.

Và đó chính là lý do tại sao tụi tôi chiến đấu chống lại chúng. Đó là lý do tại sao tụi tôi chịu trải qua mấy quá trình biến đổi kinh hoàng thành thú vật hết lần này tới lần khác. Bởi vì, những con thú chúng tôi đội lốt chính là những vũ khí duy nhất tụi tôi có để chiến đấu.

Tôi kết nối mạng với tốc độ 38.400 bit. Tôi cần có một cái modem tốc độ nhanh hơn, nhưng cái này cũng đã khá hơn cái cũ của tôi - 14,400 bit - rồi. Một vài lời mời xuất hiện trên màn hình. Nào là, bạn có muốn có một thẻ visa Mạng Truyền Thông Hoa Kỳ không, nào là bạn có muốn mua chương trình diệt virus mới không. Tôi trả lời “không” hết.

“Bạn có thư,” máy tính thông báo với một giọng hồ hởi như thể nó rất quan tâm đến việc tôi có thư vậy. Tôi nhấp chuột vào biểu tượng mở thư, 3 cái. Một cái là thư gửi kiểu dây chuyền. Tôi quẳng vào thùng rác. Một cái được gửi từ một thằng cha nào đó cho rằng tôi quan tâm đến chính trị. Nó đề cập đến mấy cái lý thuyết âm mưu ngu ngốc nào đó. Tôi cũng liệng luôn. Cái thứ 3 được gửi từ “Cassie98.” Tôi mở thư và đọc.

“Jake, bồ là người đàn ông của mình. Mình thích đôi bờ vai rộng, cặp mắt nâu sắc sảo của bồ. (*Mắt tôi màu nâu sao?*) Nhưng hơn tất cả, mình thích cái cách lãnh đạo đậm chất nam nhi đại trượng phu của bồ. Mình thấy bồ giống như một biểu tượng Clint Eastwood[1] mới vậy. Mình nhất định phải có được bồ cho riêng mình. Ký tên, Cassie. XXX”

Tôi thở dài. Marco, không còn ai khác. Cassie chẳng mấy khi lên mạng, chưa bao giờ gửi thư điện tử, và chắc chắn sẽ chẳng bao giờ gửi một bức thư ngu ngốc như thế cho tôi. Ngượng ấ

mà. Còn đây đúng là sản phẩm của Marco, nó dùng một trong một lốc cái tên trên mạng để gửi thư cho tôi.

Tôi nhấp vào dòng chữ “Tạo thư mới”. Sau vài phút đắn đo chọn ý, tôi bắt đầu gõ. “Cassie à, bồ cũng biết là mình thích bồ mà. Nhưng mình đã thề rằng không dính dáng gì tới bất kỳ cô gái nào cho tới khi có ít nhất một cô gái thích cậu bạn chí cốt Marco của mình. Mà tụi mình đều biết, chuyện đó sẽ chẳng bao giờ xảy ra, nên mình nghĩ chuyện tụi mình sẽ chẳng bao giờ tiến triển đâu. Ký tên, Jake.”

Tôi gửi thư, khá hài lòng với bản thân. Marco chắc hẳn sẽ cười ngặt nghẽo khi đọc thư. Marco luôn luôn tìm kiếm ra cái hài hước trong bất cứ tình huống nào, nó chẳng để tâm đến trò đùa của tôi đâu. Nó biết đó chỉ là giỡn chơi thôi.

Tôi chuẩn bị đăng xuất, vì như thường lệ, thực sự tôi nghĩ chẳng có việc gì mà phải lên mạng lâu. Thế nhưng, hôm nay, trời xui đất khiến làm sao mà tôi lại nhấp chuột vào biểu tượng “Internet” và lướt web. Trong khoảng trống yêu cầu thông tin cần tìm, tôi gõ chữ “Yeerk”. Tôi nhấp chuột vào ô “Tìm kiếm”. Chỉ mất có vài giây, máy tính sẽ cho lời giải đáp ngay. Tôi đoán sẽ chẳng có thông tin nào hiện lên cả vì từ khóa tôi gõ “Yeerk” làm gì có trong tự điển. Nhưng, thật không thể tưởng tượng nổi, trên màn hình hiện lên kết quả máy tìm được. Chỉ có một dòng duy nhất. Tôi nhấp chuột vào đường dẫn đến trang web có chứa thông tin về “Yeerk”. Thế rồi, đột nhiên, tôi nhận ra Hội Animorphs không hề đơn độc như tụi tôi tưởng.

“Có trang chủ của bọn Yeerk thiệt hả?” Marco ngờ vực hỏi tôi khi cả hội Animorphs tụ họp quanh cái máy tính đời mới nhất ở nhà nó. “Chúng nhét gì trên đó vậy? Hình chụp những con sên Yeerk à? Hay là đường dẫn tới một trang Web khác của những kẻ xâm lăng ngoài Trái Đất; hay là dẫn tới trang quảng cáo bộ sưu tập những chủng người ngoài hành tinh trên Yahoo?”

Công việc của ba Marco liên quan đến máy tính, nên dàn máy của Marco luôn là đời mới nhất và chiến nhất. Chỉ ít là tính theo chuẩn mực của loài người. Ax đang ở cùng với tụi tôi, trong dạng người. Ax tên thật là Aximili-Esgarrouth-Isthill. Ảnh là người Andalite. Cơ thể ảnh là sự phối hợp giữa hươu, người và bộ cặp, lông màu xanh dương và có thêm hai cặp mắt phụ trên hai cần cuống của ảnh.

“Sao nó chạy chậm quá vậy? Châmmmmm. Chậm?” Ax dài giọng hỏi.

Tôi quên không nói với các bạn rằng dạng nguyên thủy của người Andalite không có miệng. Khi Ax biến thành người, có miệng, ảnh rất khoái chơi đùa với âm thanh. Mấy đứa tụi tôi rất khó chịu với trò đùa của ảnh, nhưng, có sao đâu, ai mà chẳng có lỗi lầm.

“Nè, chàng trai vũ trụ, đây là loại modem nhanh nhất à nhe,” Marco biện bạch. “Năm mươi sáu ngàn bít mỗi giây lận đó.”

“Năm mươi sáu ngàn? Chưa được một triệu hả? Một chịu. Chịu.” Ax phá lên cười. “Tôi khoái từ này quá. Cái miệng người của tôi phát âm nó thấy đã gì đâu ấy.”

Rachel đảo tròn cặp mắt. “Phải đấy, đó đúng là một âm thanh tuyệt diệu. Thi thoảng mình chỉ nằm dài trên giường 6-7 giờ đồng hồ mà chẳng động tay động chân gì cả ngoài việc phát âm từ ‘triệu’ đó.”

Ax không hề mắc lõm Rachel. “Bồ đang nhạo mình, phải không?”

“Nhạo. Nhạo ạo. ạo... đúng thế đấy Ax.” Rachel nói nhưng lại vừa cười váng lên theo cái kiểu chẳng nhạo báng tẹo nào vừa lắc lắc cái đầu, khiến cho những lọn tóc vàng hoe của nhỏ bay bay nhẹ nhẹ.

Rachel là em họ tôi, nên tôi chẳng hề có ý niệm gì về sắc đẹp của nó, trong khi ai cũng thừa nhận nó đẹp. Nhỏ không những chỉ đẹp, mà nhỏ còn luôn được coi là tâm điểm của mọi sự chú ý. Tuy nhiên, Rachel không chỉ có mỗi vẻ đẹp bên ngoài đâu nhé. Tôi biết, điều tôi nói nghe có vẻ tiểu thuyết, hay như trong mấy trò chơi kiếm hiệp, nhưng Rachel đúng là một chiến binh. Tôi không hình dung nổi nhỏ sẽ trở thành người như thế nào nếu như cuộc chiến với bọn Yeerk không bao giờ diễn ra. Nhưng khi cuộc chiến nổ ra, ngay lập tức Rachel tìm thấy chỗ đứng của mình trong vũ trụ, như thể đó là một định mệnh của nhỏ vậy, các bạn ạ. Về cá nhân tôi, tôi không nhận thức theo cách đó. Tôi rất sung sướng nếu được trở lại làm một thằng bé bình thường. Tôi không biết Rachel thì sao, có cái gì đó rất mãnh liệt ẩn sau vẻ đẹp của nhỏ.

“Thôi nào, ngó qua cái trang web trứ danh ấy coi sao,” Tobias nói. “Mình còn phải về sớm vì có mấy tay đang định chuyển đến khu rừng thưa của mình. Mình phải ở đó để bảo vệ chủ quyền nữa chứ.”

“Một con đuôi đỏ khác hả?” Cassie hỏi.

Tobias hất cái đầu về phía Cassie, bộ dạng y chang một con chim đang hất mỏ. “Đúng. Và nó dữ dằn ghê lắm...”

Cậu bạn Tobias đang đứng đó không còn là cậu Tobias mà tôi đã gặp lần đầu tiên nữa, khi đó, Tobias đang bị mấy thằng du côn trong trường dúi đầu vào trong bồn cầu. Đúng là một ảo giác. Tobias đã phá vỡ quy tắc quan trọng nhất của thuật biến hình: Không bao giờ được ở trong lối hình biến quá hai giờ, nếu bất tuân, bạn sẽ bị kẹt trong lối hình biến đó mãi mãi.

Bây giờ Tobias là một chú điều hâu đuôi đỏ. Cậu ấy sống, săn mồi và ăn uống như điều hâu. Nhưng, nhờ người Ellimist, Tobias cũng đã khôi phục lại được khả năng biến hình của mình, và hình dạng người ngày xưa của cậu ấy là một trong những lối hình biến. Nếu cậu ấy ở lại trong lối người quá hai tiếng, cậu ấy sẽ trở thành người vĩnh viễn và đồng thời cũng mất luôn khả năng biến hình. Thế cơ mà, Tobias lại muốn chiến đấu cùng chúng tôi, nên cậu ấy đã chọn cho mình cuộc sống của một chú điều hâu.

Tobias là đứa trải qua nhiều biến đổi nhất trong nhóm chúng tôi, là đứa bị thiệt thòi hơn cả, và cũng hy sinh nhiều nhất nữa...

“Rồi đó, nó đây nè,” tôi nói khi trang web đã nạp đầy màn hình.

Cassie khom xuống tôi để nhìn rõ hơn.

“Trang web này là để cảnh báo cho thế giới về mối đe dọa của bọn Yeerk! Đây hổng phải chuyện đùa đâu nha. Nghiêm trọng đấy! Cực kỳ nghiêm trọng!”

Tôi quay nhìn Cassie. “Bồ thấy chưa? Có chữ Yeerk nè. Trang web về bọn Yeerk. Bồ tin nổi không vậy?”

Cassie lắc đầu. “Chuyện này lạ quá.”

Trang web có bốn biểu tượng “Lịch sử loài Yeerk”, “Những Người-Yeerk khả nghi”, “Về các loại Yeerk”, “Chat về loài Yeerk”.

“Bồ đã kiểm tra hết mấy mục này chưa vậy?” Tobias hỏi.

Tôi chưa kịp trả lời Marco đã chen vô “Bồ đã thanh lý ‘bánh quy’ chưa đó?”

“Thanh lý bánh quy?” Cassie hỏi. “Bồ nói gì mà mình hổng hiểu...”

Marco nhăn mặt. “Bồ thiệt lạc hậu quá đó, Cassie. Bánh quy là để nhận dạng web browser đó. Nó có thể cung cấp một số thông tin về sử dụng như là tên trên mạng chẳng hạn.”

“Mình xoá sổ nó rồi”, tôi nói và nháy mắt với Cassie.

“Thanh lý bánh quy,”[2] Cassie lặp lại vẻ dè bủ. “Mấy tay nghiền máy tính như mấy bồ sao khoái bịa ra mấy thuật ngữ nghe kỳ cục quá hà. Chỉ tổ làm cho những người bình thường cảm thấy...”

Nhỏ ngưng lại ở đó một lúc. Cassie chỉ tin tưởng vào những thực thể như con người hay con thú. Nhỏ đích xác không phải là một kẻ hâm mộ kỹ thuật cuồng nhiệt.

“Nè, bồ đã coi thấy gì vậy, Jake?” Marco chen vô hỏi tôi sau khi ném sang Cassie ánh mắt xem thường xen lẫn chút thương hại mà nhỏ này cố tình phớt lờ đi.

“Mình đã coi mục các loại Yeerk. Ở đó có cái hình vẽ gì không biết nữa, trông na ná như một tên Hork-Bajir. Nhưng lại có hai hình vẽ khác chẳng giống loại gì tui mình từng biết cả...”

Tôi nhấp chuột và lập tức hình vẽ một tên Hork-Bajir hiện ra.

“Vẽ cũng không tệ nhỉ,” Rachel nhận xét.

“Rõ ràng là tay nào vẽ cái hình này phải biết tổng tông tong một tên Hork-Bajir thì trông như thế nào,” Marco nói.

Các bức vẽ khác xuất hiện cái búp trên màn hình. Một bức trông y như người vũ trụ trong bộ phim “Những cuộc đụng độ với loài thứ 3”. Hai bức còn lại trông như người Cardassian trong phim “Không gian sâu thẳm, tập chín” và như người Narn trong phim “Babylon, tập năm”.

“Chắc tay nào coi ti vi nhiều quá chứ gì,” Marco cười chế giễu. “Ax, anh đã thấy người vũ trụ thứ thiệt nào giống mấy cái hình này chưa vậy?”

“Giống tấm hình này thì có đấy,” Ax chỉ vào bức vẽ một người vũ trụ góm guốc giống như trong bộ phim “Những cuộc đụng độ”. “Đây là mẫu hình trưởng thành của một giống người có tên gọi là Skrit Na. Bọn Skrit khi trưởng thành trông hệt như một con gián khổng lồ vậy đó. Đây có thể là một tên Na. Chỉ có bọn Na mới đi rón rén trên bốn cẳng như thế. Roóng reóng. Anh tôi, hoàng tử Elfangor đã từng đụng độ với bọn Skrit Na này, nhưng ảnh không kể cho tôi nghe vụ đó. Còn các loài khác thì tôi không được biết.”

“Thế đấy, vậy câu chuyện này là sao,” tôi hỏi.

“Bức vẽ giống tên Hork- Bajir có thể là một sự trùng hợp,” Marco nói, “có thể nó là một sự hỗn hợp giữa các thông tin hư và thực, có thể nó là tác phẩm của kẻ nào đó biết rõ hơn Ax về bọn Yeerk và những giống mà chúng từng chinh phục.”

Cassie gật đầu đồng tình. “Một hỗn hợp giữa thật và giả hoặc là một sự trùng hợp cũng nên...”

“Một định nghĩa ‘hỗn hợp giữa thật và giả’ trên mạng,” Rachel nói. “Như thực tế và ảo tưởng ngoài đời.”

“Nó cũng giống như cái gọi là ‘Sự thật về bọn Yeerk’ và đám Mượn xác Người. Có khi tụi nó không dùng khái niệm Mượn xác giống tụi mình,” tôi nói. “Một vài trong số đó có thể là người thật. Nhưng phần lớn đều là giả tạo hết. Mình nghĩ, nếu như tất cả các chính trị gia của nước mình đều là kẻ Mượn xác, bọn Yeerk chắc chắn là kẻ chiến thắng trong trận chiến này.”

Tôi tiếp tục nhấp chuột vào các mục trong danh sách. Cả bọn xúm xít lại sau lưng tôi.

“Tổng thống,” Cassie đọc. “Góm nhĩ! Và phó tổng thống, chủ tịch quốc hội. Chánh án toà tối cao. Cha mẹ ời!”

“Ê khoan đã,” Marco nói. “Có cả tên của John Tesh nữa nè. Còn băng Snoop Doog nữa hả? Tui hông nghĩ vậy đâu. Nhóm Spice Girls thì sao? Không thấy, nhưng tui cũng không chắc họ đã là kẻ Mượn xác hay chưa nữa.”

“Lố bịch thiệt,” Rachel nói. “Thật là uổng phí thời gian. Chắc là một tay quây nào đó vớ đại từ Yeerk rồi quyết định tạo ra một trang web ấy mà. Mấy thứ này chẳng có nghĩa lý gì cả.”

“Mình cũng đã nghĩ vậy đó,” tôi nói. “Nhưng rồi mình thấy cái tên này”. Tôi rê con chuột trở vào một cái tên.

“Chapman!” Rachel thốt lên. “Hả?”

CHƯƠNG 2

Chapman là thầy hiệu phó của tụi tôi và là đầu lĩnh của nhóm Chia Sẻ, một tổ chức trá hình của bọn Yeerk. Bề ngoài có vẻ như đó là một tổ chức hướng đạo sinh hay gì đó, nhưng thực chất đó là nơi tuyển mộ và cung cấp vật chủ cho bọn Yeerk.

Chính điều này đã khiến tôi thắc mắc. “Nếu kẻ lập ra trang web này biết mọi thứ về bọn Yeerk thế thì tại sao hắn lại không đả động gì về nhóm Chia Sẻ vậy ta?”

Cassie gật đầu. “Hỏi có lý đấy, có thể hắn không biết gì về nhóm Chia Sẻ chẳng?”

“Hay có thể toàn bộ chuyện này chỉ là một cái bẫy của bọn Yeerk?” Tobias góp ý.

“Chính xác,” Rachel tán thành. “Cho nên chúng không muốn ai biết nhóm Chia Sẻ thực chất là tổ chức quái quỷ gì...”

“Thế thì tại sao ở đây lại nhắc đến lão Chapman?”

“Khởi gì người mang tên đó,” Marco nói. “Có thể chỉ là tình cờ trùng hợp thôi mà...”

Tôi lùi khỏi máy tính, nhìn khắp đám bạn. “Nếu chuyện này là thật thì có lẽ tụi mình đã có thêm những đồng minh rồi...”

“Nhưng nếu đây là cái bẫy của bọn Yeerk thì tụi mình sẽ trở thành đám chuột đang nhăm nhe miếng phô-mai găm trong bẫy kẹp là cái trang web gốc ghêch này đó,” Rachel nói.

Tụi tôi thần ra nhìn nhau mất một hồi, rồi Cassie lên tiếng. “Xem thử phần chat coi sao?”

“Hình như sắp có một cuộc chat hẹn trước,” tôi nói. “Nhưng sao tui thấy ớn quá à. Tụi mình tham gia vô hổng biết có an toàn không nữa. Vụ chat này không qua thanh lý bánh quý đâu.

Tên trên mạng hồng biết có bị lộ không ta?”

Marco cười toét. “Để tui ra tay cho, tui có nắm mã truy cập ở chỗ làm việc của ba tui và tui có thể đột nhập...”

“Thưa hoàng tử Jake,” Ax xen vào. “Nếu bạn muốn, tôi có thể khoá mã phần mềm của Marco sao cho không ai lần được ra các bạn. Mà tại sao các bạn lại gọi đó là phần mềm nhỉ?”

Tôi liếc nhìn Marco. Xưa nay cậu ta vẫn rất tự hào về khoản máy tính, nhưng trong lĩnh vực này, Ax đã đi trước tui tôi dễ đến... ba bốn thế kỷ rồi.

Marco vung hai tay lên. “Tốt thôi. Cứ việc làm đi.”

“Với cái hệ thống sơ khai này tôi cũng phải mày mò một chút,” Ax nói. “Màn hình hai chiều, một bàn phím thay cho những liên hệ bằng ý nghĩ, những thứ mã cứng còng. Tôi không phải là nhà khảo cổ nên chẳng biết gì nhiều về mấy cái máy tính cổ lỗ sĩ này...”

Nói vậy thôi chứ Ax chỉ ngồi xuống có ba phút là đã gõ xong cái mã làm cho hệ thống của Marco trở nên bất khả xâm phạm.

“Tốt lắm, tui mình chat về bọn Yeerk được chưa?” Cassie hỏi.

“Được rồi. Nào, cùng chat về bọn Yeerk đi.”

Nếu bạn chưa từng tham gia vụ chat trên máy tính, thì bạn sẽ hơi rối đấy. Nó giống như một cuộc trò chuyện giữa những người chẳng thèm lắng nghe nhau vậy. Hơn nữa, mỗi người chỉ có thể gõ khoảng mười từ một lần thôi, vì vậy mà mọi sự lại càng rối ren hơn...

Sáu đứa tui tôi hồi hộp giương mắt nhìn cuộc trò chuyện tuôn dần trên màn hình. Một cuộc trò chuyện về những điều mà tui tôi tưởng chỉ có mình tui tôi biết.

Yeerkiller9: *Không thể nào!*

Yeerkiller9: *Cậu phải bấm vụn chúng ra thành từng mảnh để biết chắc rằng chúng thực sự*

Chazz: *Sao chúng ta lại quan trọng hóa vấn đề thế nhỉ? Bọn Yeerk đã ngỏm rồi.*

GoVikes: *Nghe tớ nói nè, tớ đã từng bị một tên Yeerk chui vào đầu rồi. Chỉ*

Yeerkiller9: *chỉ ngày càng mạnh hơn*

Chazz: *thay vì ngồi đây, sử dụng diễn đàn này để lập kế hoạch*

YrkHSer: *Giết hết bọn Yeerk đi!*

Gump8293: *Tớ cho rằng ba của mình là một tên Yeerk. Tớ phải làm gì đây?*

Chazz: *hành động*

Yeerkiller9: *chúng ta phát hiện ra rằng chúng ta đang ngồi yên không làm gì*

GoVikes: *nhờ một phép màu mà tớ mới thoát được đây.*

Gump8293: *Tớ thấy lạ lắm vì ba tớ thực ra vẫn hoàn toàn bình thường*

GoVikes: *Nhưng Yeerk giống như lũ sên, nếu như cậu chỉ xắt chúng thành*

CKDsweet: *Có ai giúp tớ không đây? Có một tổ chức được gọi là*

GoVikes: *hai mảnh, chúng vẫn cứ tiếp tục sống*

Gump8293: *nhưng ba tớ tỏ vẻ tốt bụng quá mức. Ổng đột nhiên có toàn là bạn mới và*

YrkHSer: *Giết hết bọn Yeerk đi!*

CKDsweet : *Nhóm Chia Sẻ. Tớ nghĩ tất cả bọn chúng đều là Yeerk.*

Tôi nhìn Marco. Nó gật đầu.

“Nhóm Chia Sẻ,” Marco thì thào. “Thú vị đấy, để coi có ai nói thêm gì về vụ này nữa không...”

Quả nhiên có kẻ nói. Chính là cái kẻ có vẻ căm thù bọn Yeerk nhiệt liệt nhất.

YrkHSer: *Nhóm Chia Sẻ không có gì đâu, tớ đã kiểm tra rồi.*

Chazz: *Sai bét. Nhóm Chia Sẻ là một tổ chức trá hình của bọn Yeerk.*

YrkHSer: *Không phải đâu. Họ sinh hoạt như Hướng đạo sinh mà.*

“Ôi chào,” Rachel thốt lên.

“Cái tay **Chazz** này có vẻ chuẩn đấy,” Tobias nhận xét.

“**YrkHSer** có thể là một tên Mượn xác,” tôi nói.

“Hay cũng có thể là hần lằm,” Cassie góp ý.

Gump8293: *Ông suốt ngày la cà với họ. Hôm trước tớ*

Carlito: *Tớ phát hiện ra là bọn Yeerk cần đi đến nơi nào đó bí ẩn để*

Gump8293: *Nghe ba tớ và mấy người bạn mới ấy thì thảo về*

Carlito: *Ăn uống hay nạp lại. Ba ngày một lần. Tớ nghĩ là chúng*

Gump8293: *Một kẻ có tên “Visher” hay “Vister” gì đó.*

GoVikes: *Ra khỏi vật chủ của mình để làm việc đó*

Megmom: *Gump à, theo tớ, “Visser” mới là đúng đấy. Tớ nghĩ Visser giống như là một*

GoVikes: *chúng giống như ốc sên vậy, chỉ có điều là không có vỏ*

Megmom: *vị thống lãnh hay đại loại thế. Tớ cho rằng Visser là một loại cấp bậc.*

GoVikes: *Cấp bậc, chắc chắn là cấp bậc.*

“Tay GoVikes này có vẻ là một gã ngổ diễn hình trong cuộc chat trên mạng,” Marco nói. “Nhưng Chazz, Meg và Carlito hình như có biết được chút đỉnh.”

“Gump có vẻ buồn,” Cassie nói. “Anh chàng này đang lo cho ba.”

“Ờ, thế giới này thì đâu đâu cũng buồn cả,” Marco gay gắt nói.

Suốt một thời gian dài, chỉ mình tôi biết mẹ của Marco là một kẻ Mượn xác, nói chính xác là vật chủ của tên Yeerk cao cấp nhất trong cấp bậc của bọn chúng - “Visser Một”. Nhưng mấy đứa kia mới đây cũng đã biết chuyện này rồi, mà Marco thì luôn luôn dị ứng với sự thương hại nên nó xử sự hơi căng...

Gump8293: *Có cách nào giúp tớ ngăn không cho ba tớ biến thành*

YrkHSer: *Giết toàn bộ bọn Yeerk!*

Gump8293: *một tên Yeerk không nhĩ?*

YrkHSer: *Nói với ba của cậu đi. Cứ nói thẳng với ông cậu nghĩ gì.*

Chazz: *Đừng Gump. KHÔNG ĐƯỢC NÓI GÌ với ba cậu cả. Cậu mà nói thì cậu sẽ là kẻ kế tiếp.*

Megmom: *Gump à, nghe lời Chazz đi. Nó nói đúng đấy. Cậu không được làm*

Fitley777: *Chào mọi người.*

Megmom: *bất cứ điều gì để cứu ba cậu. Cậu chỉ tổ làm hại mình thôi.*

Fitley777: *Tôi có thêm một cái tên nữa bổ sung vào danh sách những tên Yeerk đã được phát hiện đây*

Gump8293: *Tớ phải LÀM gì đó mới được.*

Fitley777: *Charles J. Sofor. Hắn là phụ tá cảnh sát trưởng ở*

YrkHSer: *Giết toàn bộ bọn Yeerk!*

Chazz: *Chào Fitley.*

Megmom: *Tốt quá, Fitley đây rồi nè.*

Fitley777: *thủ đô, tôi gần xác định được địa điểm*

GoVikes: *Xất chúng ra thành từng lát nhỏ.*

Fitley777: *một khu vực mà bọn Yeerk nạp dinh dưỡng rồi.*

“Mấy bồ nghĩ sao?” tôi hỏi cả nhóm.

Rachel ra dấu. “Có lẽ vài tay trong số họ là thành thực. Ai mà biết được? Nhưng có thể toàn bộ chuyện này là cái bẫy của bọn Yeerk để dụ người ta lao đầu vào.”

"Giống như Gump vậy đó," Cassie nói. "Có thể chúng đang dò tên tuổi và địa chỉ của anh chàng này để cảnh báo với cha anh ta, một người Bị-mượn xác."

"Mình nghĩ đây là một trò lừa đảo của bọn Yeerk," Tobias nói.

"Mình cũng nghĩ thế," Rachel ủng hộ.

Cassie lắc đầu. "Mình hổng chắc nữa. Có cái gì đó rất thật và chân thành ở một số kẻ này. Nhưng không phải tất cả. YrkHSer rất có thể là một tên Mượn xác. Nhưng Gump thì thành thật, mình cá đấy."

Từ lâu lắm rồi, tôi đã hoàn toàn tin tưởng bản năng của Cassie trong việc đánh giá con người. "Mình cũng cảm thấy thế," tôi nói. "Ax, bồ thấy sao?"

"Nói gì đây? Chẳng thể nói gì về những phương tiện liên lạc thô sơ thế này. Bây giờ loài người đã có điện thoại, sao họ vẫn còn dùng hệ thống lạc hậu thế này nhỉ?"

"Thực ra thì điện thoại được phát minh ra đầu tiên," tôi nói. "Cái này hiện đại hơn mà."

Ax cười lớn. "Ôi, loài người. Các bạn phát hiện ra sách đầu tiên, rồi đến máy tính. Mááá... áy tííí... ính. Điện thoại thì ra đời trước máy tính. Vô cùng lạc hậu."

"Marco, bồ nghĩ sao?"

Marco gục gặc đầu ra vẻ "có trời mà biết" rồi nói. "Nếu như bắt mình phải suy đoán, mình sẽ nói hai điều: Có thể trang web này do bọn Yeerk lập ra nhằm xác định những người nào đã biết về bọn chúng. Nhưng đồng thời nó lại hơi vượt ra ngoài tầm kiểm soát của chúng. Theo mình nghĩ có lẽ cả Meg, Carlito, Fittey, Chazz đều thành thật."

Tôi gật đầu. "Tụi mình cần tìm hiểu xem mấy người này là ai. Ax, anh có thể đột nhập vào các tệp tên trên mạng không?"

Tôi đứng dậy và Ax ngồi ịch ngay xuống ghế. Anh đặt những ngón tay người lóng ngóng lên bàn phím. "Phím 'Caps Lock' là gì thế?"

"Đừng để ý đến nó."

"Vâng, thưa Hoàng tử Jake."

Tôi thở dài. "Mình không phải là hoàng tử. Mình đã nói điều này hàng triệu lần rồi."

Ax xâm nhập vào phần mềm máy tính và bắt đầu gõ ào ào. Nhưng chỉ vài phút sau anh đã thất vọng thấy rõ.

“Sao rồi?” Marco nhạo. “Một người Andalite ưu việt mà cũng không đột nhập được vào mạng Hoa Kỳ à?”

“Vậy bạn có làm được không?” Ax hỏi nó.

“Không,” Marco lắc đầu.

Ax lại tiếp tục gõ ào ào. Rồi anh đẩy bàn phím ra, vẻ bức dọc. “Các hệ thống cơ bản nhất không dùng được.”

“Nói cách khác là anh không thể làm được việc đó chứ gì?”

“Không. Cả cái máy này lẫn máy tính trung ương đều quá sơ khai. Tôi đã cố cấu hình lại phần mềm, nhưng như vậy cũng chưa đủ.” Mặt Ax chợt rạng rỡ hẳn lên. “Tuy vậy tôi đã chỉnh nó để Marco có thể thắng bất cứ trò chơi nào trên mạng.”

“Khỏi cần, trò nào tui cũng thắng cả rồi,” Marco bốc phét.

“Tỉ lệ thắng thua của bạn có trứ trong máy tính mà, Marco,” Ax sửa lưng. “Bạn đâu có thắng mọi trò chơi. Bạn chỉ thắng được có 42 phần trăm lần chơi mà thôi hà. Tỉ lệ. Ồ.”

“Giá tui mình biết được những tay đó có thành thật hay không nhỉ,” Cassie nói. “Tui mình sẽ có thêm những đồng minh. Vả lại cũng có những người như Gump cần tui mình giúp đỡ nữa mà...”

“Sao? Tui mình làm cách nào để rút được những cái tên thật từ những cái tên trên mạng này đây?” tôi hỏi.

“Nếu như đột nhập được vào Văn phòng Mạng Truy cập Hoa Kỳ...” Marco gợi ý.

“Xâm nhập vào Mạng Truy cập Hoa Kỳ á,” Rachel cười toe nói.

“Đúng vậy,” Marco khẳng định. “Xâm nhập vào Mạng Truy Cập Hoa Kỳ. Đột nhập vào các máy chủ. Rút ra các tên trên mạng. Và nhân tiện xóa luôn cái chương trình ngu ngốc chuyên đưa ra lời đề nghị mua thẻ tín dụng của Mạng này.”

Thành viên Hội Animorphs chắc chắn là những tên trộm giỏi nhất trên toàn thế giới. Ý tôi là, đương nhiên rồi, không phải là trộm vặt đâu nhé. Khi bạn có thể biến thành bất cứ con thú gì thì bạn có thể đột nhập vào bất cứ nơi đâu dễ như trở bàn tay. Nhưng có một rắc rối duy nhất với nhóm Animorphs bọn tôi là Mạng Truy Cập Hoa Kỳ không nằm trong thành phố này. Tổng hành dinh của nó nằm cách đây cả ngàn cây số lận. Quá xa! Cho dù tụi tôi có biến thành chim cũng không thể vượt qua khoảng cách đó trong thời hạn hai giờ biến hình được. Và nếu dừng lại và biến hình lần nữa thì tụi tôi cũng không thể đi về trong ngày được.

Cho nên tụi tôi cần tận dụng một vài phương tiện vận chuyển khác. Do vậy mà cả đám tụi tôi đã có mặt tại sân bay sáng thứ 7 tuần đó, dán mắt nhìn máy bay cất cánh qua những ô cửa sổ gắn kín từ sàn đến tận trần nhà.

"Chuyến bay đó mất có một giờ ba mươi phút hà," Marco nói. "Còn dư cả đồng thời gian..."

"Ừ."

"Tụi mình chỉ việc biến thành những con ruồi, bay lên máy bay, làm sao để đừng bị đập, rồi hoàn hình trở lại khi đến nơi," Marco nói tiếp. "Đi ké hãng United hay Northwest cũng được."

Chỉ có tôi và Marco đứng chỗ cửa sổ. Mấy đứa kia đã tản ra khắp sân bay. Tụi tôi tránh không tụ lại với nhau, để khỏi giống như một nhóm. Bọn Yeerk có tai mắt ở khắp nơi, vì vậy bọn tôi phải luôn phải cảnh giác tối đa.

"United hay Northwest đây?" Marco hỏi.

Tôi nhún vai. "Hãng nào chả được. Mình đang lo vụ biến thành ruồi trên máy bay đây nè. Có khối người khoái đập ruồi lắm đó. Lỡ có trục trặc thì làm sao tụi mình hoàn hình trên máy bay được đây?"

"Bồ muốn bỏ cuộc à?"

Tôi mất một phút suy tính. Trên đường băng, một máy bay 747 đang rù rì cất cánh. "Không. Mình nghĩ mọi chuyện sẽ ổn thôi. Cũng có rủi ro đấy. Nhưng cũng đáng mà."

Marco mỉm cười. Một nụ cười thực lòng, không móc máy, hiếm khi xuất hiện trên môi nó. "Mình chợt nhớ lại chuyện bồ không hề muốn ra những phán quyết có tính quyết định."

"Mình vẫn giữ nguyên ý kiến của mình," tôi nói. "Nhưng phải có ai đó quyết định chứ, đúng không?"

"Đúng." Marco gật đầu.

"Mình chỉ muốn được quay trở lại cuộc sống hồi đó, mình chẳng phải ra quyết định khiến người khác có thể bị giết chết."

"Phải không đó?" Bây giờ, nụ cười của Marco đã ánh lên nét giễu cợt. "Bồ có thực sự cho rằng một ngày nào đó tụi mình sẽ trở lại thành những đứa trẻ bình thường? Bồ cho rằng sau khi là Hội trưởng Hội Animorphs, bồ có thể trở về làm một anh sinh viên vô danh tiểu tốt sao?"

"Sao lại không nhỉ." Tôi nói quả quyết.

Marco ừ hử khô khốc. "Thôi nào, lượn một vòng tới chỗ mấy đứa kia đi." Marco nhìn lên tấm bảng thông báo chuyến bay. "Đi kè chiếc United nhé. Nó bay sớm nhất đấy. Tụi mình chỉ có mười lăm phút nữa thôi. Cổng mười chín đó nha."

"Trên máy bay có chiếu phim không ta?" Tôi hỏi, cố bắt chước cái giọng từng tưng của Marco.

"Trên chuyến bay một giờ ba mươi phút á? Một bộ phim hoạt hình ngắn."

Hai đứa tôi tìm lại được mấy đứa kia, lần lượt là Cassie rồi đến Rachel, Tobias và Ax. Tụi tôi trình bày kế hoạch và thật bất ngờ, Tobias đã nêu ra một vấn đề mà tôi đã bỏ qua...

"Trong lồng ruồi thì làm sao tụi mình tìm ra cổng số mười chín đây? Mắt ruồi có tốt không vậy?"

Tobias chưa bao giờ biến thành ruồi. Nó mới chỉ thu nạp ADN của ruồi hồi sáng nay thôi.

"Ờ nhỉ, nó khá tệ," tôi thú nhận. "Mắt phức hợp í mà."

"Nhưng đánh hơi thì siêu đấy," Marco nói. "Ruồi có thể bắt hơi mùi phân và rác rưởi từ xa lắc xa lơ lận đó."

Tôi lườm Marco. Nó nhìn lại tôi.

"Lườm gì? Đùa tí thôi mà." Marco nói. "Mấy món đó bộ dễ tìm lắm hả? Mà có tìm ra cũng biết làm gì với nó? Đưa cho nhân viên gác cổng và bảo với ông ta rằng: 'Vui lòng giữ giùm tụi tôi vật này, tụi tôi sẽ trở lại đây dưới dạng ruồi' chắc?"

Một chiếc máy bay đang nhả khách ra từ cái cổng gần đó. Ai nấy đều có vẻ mệt mỏi, một số mỉm cười với thân nhân và bạn bè đến đón. Tôi đoán đây hẳn là một chuyến bay rất dài, vì một

số người có dấu hằn ở một bên mặt. Bạn biết đấy, có lẽ họ đã ngủ với cái đầu tì lên cửa sổ máy bay.

Một em bé đang gào thét, vùng vẫy trên tay mẹ. Bà mẹ trẻ nín thở chờ đợi cách chúng tôi chùng một mét.

“Phải thay tã cho bé thôi,” bà mẹ nói.

"Đến lượt ai đây?" ông chồng hỏi.

Bà vợ trao đứa bé cho ông chồng đang lau bầu “Cầu cho nó chỉ xón có một chút thôi.”

“Em không nghĩ vậy đâu,” bà mẹ nói. “Theo em có lẽ là cả một bãi tướng đấy.”

Tôi quay sang Marco, Tobias và Ax. “Này nha, tụi mình cần có một người tình nguyện đi lãnh sứ mạng ngẫu nhiên và góm guốc này - phải đi lấy cái tã ấy...”

Đùn đẩy qua lại, cuối cùng người phải lãnh đạn là tôi. Ax thậm chí chẳng hiểu nổi ý tôi muốn nói là gì nữa. Còn lại ba đứa, tụi tôi oản tù tì, đứa nào thua thì sẽ lãnh nhiệm vụ. Tobias và Marco ra giấy, còn tôi ra đấm. Chắc Tobias và Marco đã ăn gian cách chi đó rồi...

Hai phút sau tôi chìa cái bịch góm khiếp đó cho Marco.

“Cái gì vậy?” Ax hỏi.

“Tã lót,” tôi nói. “Có dính phân em bé đó mà.”

“Tã xài rồi,” Marco giải thích cho Ax. “Tụi mình dùng tã xài rồi để định hướng khi biến thành ruồi, anh đã thông chưa?”

“Tôi chẳng hiểu gì cả?”

Tôi ra dấu ngăn lại. “Đây là một trong những điều mà tôi không muốn cắt nghĩa cho anh, Ax a,” tôi nói và xách cái tã ra cổng sổ mười chín, nhét nó vào cái trụ lớn để gạt tàn thuốc và quay trở lại đám tụi bạn. “Chắc sẽ công hiệu đấy, tụi mình vô việc thôi.”

"Đấy, bây giờ đã hiểu tại sao tụi mình không phải là Người Dơi hay Siêu nhân," Marco than thở. "Người Nhện cũng chẳng bao giờ lần theo dấu vết nhờ vào một cái tã dùng rồi của em bé cả."

"Ai là Người Nhện cơ?" Ax hỏi.

CHƯƠNG 4

Bốn đứa tụi tôi chui vô phòng vệ sinh nam để biến hình. Cassie và Rachel thì vào phòng vệ sinh nữ. Tôi phát hiện ra, sẽ có những lần hội Animorphs không thể hoạt động như là một đội, như lần này đây.

"Cả đám tụi mình có thể chui gọn trong phòng vệ sinh dành cho người tàn tật," Marco góp ý.

"Không được," tôi nói. "Tụi mình dùng phòng dành cho người thường thôi."

Nhưng nói thì dễ chứ làm thì hổng dễ chút nào. Có rất nhiều chuyến bay đi và đến nên các phòng vệ sinh lúc nào cũng đầy nghẹt người. Chật vật lắm bốn đứa con trai tụi tôi mới chiếm được hai phòng vệ sinh nam.

"Chắc hổng đến nỗi kỳ quá đâu ha," Tobias thì thào khi nó và tôi chui chung vào một buồng vệ sinh.

"Đợi chút nữa thì biết," tôi bảo nó.

Hai đứa tôi đóng cửa và cài khoá lại. Tôi và Tobias cởi quần áo, giày vớ, nhét cả vào cái túi tụi tôi mang theo, rồi dúi nó ra sau bồn cầu. Trên người tụi tôi chỉ còn lại bộ quần áo biến hình - mấy thứ quần bơi và áo thun bó. Nếu may mắn khi quay về tụi tôi sẽ lấy lại được quần áo từ chỗ giữ đồ thất lạc. Nếu không... thì có sao đâu, tụi tôi đã mất cả đồng quần áo rồi mà.

"Hình biến ruồi, phải không?" Tobias thì thào.

"Ừ"

"Liệu nó có khiếp như mình nghĩ không nhỉ?"

"Không đâu. Còn hơn thế nhiều."

Tobias bắt đầu biến hình. Chưa phải thành ruồi ngay đâu, cậu ta phải trở về lối điều hâu đuôi đỏ - cơ thể thường trực của cậu ta đã - rồi mới biến tiếp được thành ruồi.

Ở buồng kế bên, Ax chắc đang bắt đầu mọc cái đuôi bộ cặp, hai con mắt có cuống và bốn cái cẳng hươu.

“Xong chưa?” tôi thì thào hỏi vọng qua phòng Marco.

“Rồi đó, làm đi thôi. Ở đây chật chội quá rồi nè.”

Tôi nhìn sang phía Tobias. Vui thật, ngay cả tôi cũng đã quen với ý nghĩ rằng Tobias chỉ chính hiệu là Tobias khi có đôi mắt màu vàng nâu và cái mỏ điều hâu sắc lẹm...

“Tobias, có thể bồ sẽ thích đấy,” tôi nói. “Bồ sẽ thấy con ruồi bay tài tình đến như thế nào.”

“Xiii! Bất cứ con vật có cánh nào cũng chẳng bay siêu được như mình đâu,” Tobias nói. <Thôi kệ, làm xong đi cho rồi.>

Tôi nhắm mắt lại và bắt đầu tập trung để biến thành ruồi. Thực ra thì, gây căng thẳng cho Tobias làm tôi cảm thấy dễ chịu hơn. Tôi có thể tạm quên đi cái thực tế rằng biến thành ruồi làm tôi phát bệnh. Rất có thể có con vật nào đó còn tởm hơn ruồi, nhưng tôi chưa từng biến hình thành con nào như thế cả.

Cơ thể tôi bắt đầu co rút.

Những bờ tường của buồng vệ sinh như mọc lên cao mãi, cao mãi, như thể một toà nhà chọc trời. Các chữ viết trên tường chỉ cỡ vài phân giờ đây trông to như tấm biển hiệu quảng cáo.

Nhìn xuống chân, tôi thật sự hãi hùng. Cái bồn cầu cứ bự ra, bự ra mãi. Nó như mọc lên từ mặt đất, chẳng khác gì một cái miệng khổng lồ đang há ra để nuốt chửng tôi.

Tôi thấy cái hộp giấy vệ sinh xẹt ngang qua. Phút trước nó còn ở dưới thắt lưng tôi, phút sau nó đã cao tuốt lên trên. Đó là một cảnh tượng rất lạ mắt.

Các ô gạch nở rộng ra. Một mẩu giấy nhỏ trên sàn trở nên bự ra như một tấm khăn trải giường. Một miếng bã kẹo cao su trở thành một tảng đá khổng lồ.

Nhưng co rút là phần dễ coi nhất. Những biến đổi khác mới là kinh khủng. Lấy một ví dụ nha, mũi và miệng của bạn sẽ chảy nhuyễn vào nhau rồi mọc ra một thứ dài thòng, lông lá, dính nhơm nhớp, nhều nhão mà trong sách gọi là "miệng ruồi."

<ÁÁÁÁÁ! Khiếp quá!> Tobias hét lên bằng giọng truyền.

Cái mỏ của nó vừa u ra, biến thành những phần miệng dài thòng trông phát ón.

Bụp! Hai cặp ruồi như bật ra từ ngực tôi. Bạn xem phim về người ngoài hành tinh, có thấy trẻ con được sinh ra từ ngực của một người đàn ông không? Đấy, hình ảnh tôi bây giờ cũng tựa

tựa thể. Chỉ có điều là thay vì một cậu bé chòi ra thì lại là hai cái cẳng khớp nối, đen, dài, cái nào cũng mọc đầy lông cứng quèo và sắc như dao găm.

Biến hình chẳng có quy luật nào cố định cả. Đó không phải là một quy trình chuyển biến trơn tru, không tạo ra từng phần hình thể giống ruồi một cách hoàn chỉnh. Mọi thứ mọc ra, biến đổi bất chợt và chẳng ai biết trước cả. Khi tôi cao chừng ba tấc thì có thêm những cái cẳng tòi ra từ mạn sườn. Tôi vẫn mang đôi mắt người và phần lớn cơ thể người, chỉ trừ có những phần miệng gớm guốc.

“Ê! Có ai ở trông không vậy?”

Tôi nghe có giọng nói bên ngoài, rồi cánh cửa buồng vệ sinh rung lên. Nhưng tôi không trả lời được. Tôi làm gì còn miệng nữa.

<Ai đó đang muốn xông vào!> Tobias nói.

<Mình biết rồi!>

<Phải làm sao đây?>

<Biến hình tiếp đi. Hoàn hình thì đã muộn mất rồi còn đâu.>

“Ê, có ai ở trông không vậy? Tôi mắc quá rồi nè.”

Hai tay tôi trở thành những phần phụ của con ruồi: hai cái móng quặp vào, và hai miếng đệm lông nhỏ rỉ ra một chất giống như keo vậy. Tôi nghe nội tạng mình nhũn ra tái cấu trúc thành bộ ruột của một con ruồi - một cấu trúc cực kỳ nguyên sơ. Các lỏng xương của tôi yếu đi đến mức cặp chân, phần lớn vẫn là chân người, trở lên lầy bầy rồi chuyển thành cái gì đó giống như hai sợi mì ống luộc chín.

Đến lúc đó, tôi chỉ còn cao cỡ con chó con. Tôi đã có những cái cẳng ruồi nhưng lại chưa có cánh; có mắt người nhưng lại có những phần miệng rộng ngoác và to đùng của loài ruồi. Tobias cũng là một mớ hổ lốn tương tự như thế. Và đúng lúc đó, cái người bị tào tháo đuổi kia thò tay qua phần trên cánh cửa và kéo khoá ra.

Cánh cửa mở tung, tôi chẳng thể làm gì được nữa.

“Ồi! Ồi! Ồi trời! Trời ơi! Ááááá!”

Người đàn ông đứng chết trân.

Tôi hất một cái cẳng đầy những lông dao găm về phía ông.

“Ááááá! Cứu tôi! Cứu tôi với!” Người đàn ông hét toáng lên.

Cánh cửa đóng sầm lại.

<Lẹ đi! Tội mình phải trở thành ruồi trước khi ổng kêu người tới!>

“Cứu tôi! Cảnh sát! Ai cứu tôi với!”

Tôi tiếp tục thu nhỏ lại, và giờ thì tôi thấy cặp cánh mỏng như lụa của tôi đang mọc ra, nổi với những cơ bắp như lò xo nổi ụ trên lưng tôi.

“Có quái vật trong phòng vệ sinh!” Người đàn ông vẫn tiếp tục la the thé.

<Bên đó có chuyện gì vậy?> Marco cất tiếng hỏi từ buồng kế bên.

<Tội này bị bắt quả tang rồi,> tôi đáp. <Làm lẹ đi.>

Đôi mắt người của tôi chột mờ cảm và tối như bưng. Thêm nhiều giầy mù tịt, rồi những con mắt phức hợp của ruồi mới mọc ra. Và, cùng một lúc, tôi thấy nguyên một thế giới những hình ảnh vỡ vụn, giống như hàng ngàn cái ti vi tí hon được chỉnh hình ảnh hơi khác nhau tí tẹo.

<Nè, Tobias, cẩn thận với bản năng ruồi đó nha,> tôi cảnh báo.

Dưới nhãn quan kỳ lạ của tôi, tôi thấy một vật gì đó đen thui và lờ mờ đang xẹt qua. Một con ruồi khác! Tobias chẳng?

<Tobias, bồ đó hả?>

Rầm, rầm, rầm, rầm, RẦM, RẦM.

Những rung động vang dội như tiếng sấm thu hút toàn bộ sự chú ý của tôi. Nhiều bước chân rầm rập đang lao tới.

XOẠCH! Cánh cửa buồng vệ sinh chột bật tung. Tôi cảm thấy gió ùa vào, lướt qua đầu tôi, kích thích những sợi lông trên lưng tôi. Râu của tôi điên cuồng rung lên.

Nguy hiểm!

Tôi co sáu cái cẳng ruồi lại, xòe cặp cánh ruồi ra rồi bay khỏi sàn gạch nhộp nhúa.

<Tụi mình đang bay trên này nè,> Marco thông báo.

“Chúng mới ở đây mà. Tôi cam đoan với ông. Những con quái vật. Giống như... giống như những con vật đột biến ấy. Trông quái gở lắm!” Giọng người đàn ông run rẩy giải thích.

“Ông bạn, ông đã uống bao nhiêu rượu trên máy bay vậy?”

<Tobias,> tôi gọi. <Bồ có sao không vậy? Tobias!>

Không có tiếng trả lời.

Tôi điên cuồng bay lòng vòng, xẹt ngang qua những con người to như thể tượng thần tự do. Những giác quan của tôi ghi nhận hàng trăm mùi dễ chịu: mùi phân, mùi nước tiểu, mùi mồ hôi, mùi rác. Mùi nào cũng thú vị đối với bộ não ruồi của tôi cả.

Nhưng tôi vẫn chưa thấy Tobias.

<Tobias! Bồ ở đâu vậy? Bồ bị não ruồi nó kiểm soát hả?>

<Nào, Tobias,> Marco nói. <Ráng lên chứ. Tụi mình hổng còn nhiều thời gian đâu.>

<Tobias! Tôi đây, Ax đây. Khẳng định lại ý thức cá nhân của bạn đi!>

<Nói gì vậy?> Marco bật cười. <Khẳng định lại cái gì của nó?>

Và rồi một giọng truyền ý nghĩ chọt cất lên, run rẩy và yếu ớt. <Ơ... xin chào... Mình nè. Tobias nè...>

Tôi đảo xung quanh phòng vệ sinh liên tiếp mấy vòng, rồi lộn một vòng thật nhanh, tôi tiếp trần, đầu quay ngược. Các vuốt của tôi bầu vào những chỗ lồi lõm của sơn. Những miếng đệm nhơn nhớt trên căng tôi làm nốt việc còn lại.

<Tobias? Bồ ở đâu vậy? Bồ có sao không?>

<Mình nghĩ mình bị mất kiểm soát một lúc.>

<Ừ, chuyện đó thì thoảng vẫn xảy ra khi biến hình dạng thú nào đó lần đầu tiên, cho tới khi bồ quen với bản năng của con vật đó, Tobias à.>

<Đúng rồi đó,> Marco nói. <Nhưng rồi bồ sẽ lấy lại được ý thức cá nhân của mình thôi.>

<Tobias, bồ đang ở chỗ nào thế?>

<Để mình tả cho... Nó lằng lằng. Ơ, nó khác với lần đầu mình hạ cánh ở đây. Nó trơn trơn, màu trắng, và ẩm ướt nữa chứ. Có hơi ẩm trên bề mặt, và **phía dưới mình có nguyên cả một cái hồ lớn.**>

<Bồ đang đậu ở mặt trên hay mặt nào khác hả?>

<Mình ở bên hông cái bề mặt trơn trơn và ẩm ẩm màu trắng đó. Cái hồ lớn nó ở ngay phía dưới mình.>

Tụi tụi ngẫm nghĩ mất một hồi về lời mô tả này.

<Ồi! Má ơi!> Marco hét lên. <Tobias, bồ đang ở trong bồn cầu!>

<Tobias, ra khỏi đó lẹ đi, người ta xối nước bây giờ,> tụi cố nhin cười la lên.

<Ơ... nhưng sao lúc trước nó sáng lắm, mà giờ thì tối thui hà.>

Tụi tụi lại suy nghĩ về thông tin mới này một hồi nữa.

<Ồi cha mẹ ơi!> Marco thốt lên, nửa cười, nửa sợ. <Tobias, theo ý mình lý do nó trở nên tối là vì có ai đó đã ngồi xuống bồn cầu rồi.>

<Từ từ đã. Mấy bồ muốn nói là mình đang ở trong bồn cầu và có ai đó đang ngồi lên trên, đúng hông? Nhưng... Ồi! Má ơi.>

<Cẩn thận! Có vật rơi đấy,> Marco nói.

<Vậy là sao? Tôi chẳng hiểu gì cả...> Ax thắc mắc.

<Tobias, vì sự an toàn của bồ và để tránh một tình huống quá gớm guốc, bồ phải ra khỏi đó thôi.>

<Ra cách nào? Làm sao mà ra được? Lối ra bị bịt mất rồi còn đâu!>

<Thử chui qua cái khoảng trống giữa mặt bồn cầu và bàn ngồi coi.>

<Ồ.>

<Kiểm chỗ nào sang sáng đó. Chắc chắn phải có ánh sáng rọi vào mà,> tôi nói.

<Bay hướng ra chỗ sáng í,> Marco chỉ dẫn.

<Ra khỏi đó đi!>

<Cái khe! Mình thấy cái khe rồi!>

<Tôi chả hiểu gì cả,> Ax thú nhận.

<May quá mình ra được rồi nè,> Tobias nói. <Tởm không chịu được. Mình đã đang chuẩn bị ước rằng người Ellimist đừng bao giờ trả lại cho mình quyền năng biến hình rồi đó.>

<Cuộc đời vinh quang chói lọi của một đại anh hùng là như thế đấy,> Marco nói.

<Nhân thể nói chuyện chói lọi tui mình tìm đường ra cổng mười chín để lên máy bay đi thôi,> tôi nhắc. <Rachel và Cassie có khi đã đợi sẵn ở ngoài rồi đó.>

<Mình có thể căn cứ theo luồng gió để tìm cái cổng đó mà,> Tobias nói.

<Ừ. Bay ngược lại luồng gió đó tui mình sẽ ra khỏi phòng thủ tục. Từ đó mình có thể bám theo mùi cái tã lót kia để ra đến cổng mười chín...>

<Ê, để Tobias dẫn đường được đấy,> Marco hơn hơn nói. <Nó có chút ít kinh nghiệm về khoản này mà.>

<Thôi, im đi,> Tobias gắt toáng lên.

<Mấy bồ có thể giải thích giùm mình xem chuyện gì đang diễn ra ở đây được không vậy?> Ax sốt ruột hỏi.

<Đợi bồ lớn thêm chút nữa đã nha,> Marco trả lời.

Tôi đã không nói xạo khi bảo Tobias rằng bay như ruồi là rất đã, dù xét về một khía cạnh nào đó thì nó cũng rất tệ, bởi lẽ mắt ruồi không thấy được rõ lắm, vì vậy bạn không nhìn được xung quanh khi đang bay.

Nhưng không có con gì trên đời này bay được như con ruồi đâu. So với ruồi thì bất cứ con chim nào cũng là một con cá voi to bự, lóng ngóng và vụng về thôi. Ruồi có thể bay vọt thẳng đứng lên trên, xuống dưới, có thể xoay người trong chưa đầy nửa cái nháy mắt. Xoay ở đây là xoay nguyên một trăm tám chục độ ở giữa không trung ấy. Ruồi có thể bay với thân hình lật ngang và lật ngửa. Nó có thể bay vòng tròn và bay thành hình số tám. Mà bay hình số tám trong một ly sinh tố cơ đấy.

Khác với chim, ruồi có thể đậu xuống bất cứ thứ gì, bất cứ nơi đâu, hổng kể gồ ghề hay trơn láng, ẩm ướt hay khô ráo, bất động hay di chuyển...

Ruồi là một loại côn trùng rất thú vị. Gớm guốc thiệt đó nhưng vô cùng thú vị...

<Ồ, tuyệt quá,> Tobias nói. <Một khi đã trải qua thực tế này, các bồ sẽ thấy muốn quảng ngay cái cơ thể lóng ngóng cũ của mình đi ngay.>

<Marco đã có cảm nhận này khi cậu ấy ở trong cơ thể người rồi,> Rachel hân hoan nói.

Tụi tôi đã định vị được Rachel và Cassie ở trên không, gần chỗ dấu miếng tã của em bé nọ.

<Ồ... ồ. Đừng có xỏ xiên mình bằng cái “chakram” của bồ nha, thưa công chúa Xena,> Marco trả miếng.

<Hử?>

<Chakram,> Marco nói, như thể bất cứ một tên ngốc nào cũng biết từ đó vậy. <Đó là chiếc đĩa bằng kim loại mà nàng Xena hay quảng đó. Cái gì, mấy bồ có phải là những tên khờ về văn hóa không hả trời?>

Marco khoái chọc Rachel bằng cách kêu nhỏ là Xena: công chúa chiến binh. Đó là một sự so sánh khá đúng, ngoại trừ Rachel không mặc váy da thú. Marco và Rachel có một kiểu quan hệ rất lạ. Tôi không rõ liệu rằng tụi nó cứ giả bộ không thể chịu nổi tính khí nhau rồi kín đáo mếm mộ nhau, hay là không chịu nổi nhau thật.

Tôi không giỏi trong việc tìm hiểu những hành vi tinh tế của con người. Về vụ này, tôi dựa hoàn toàn vào Cassie.

<Giờ thì sao đây?> Marco hỏi.

<Lên máy bay chứ sao nữa,> tôi đáp. <Nhưng phải cẩn thận nha. Nếu có vật gì ập đến mấy bồ phải vọt nhanh liền nha.>

<Hình như tới cổng rồi nè,> Cassie nói. <Không, khoan đã, hình như đó là cửa sổ. Rắc rối rồi. Cánh cổng không có đủ độ tương phản để tụi mình nhìn thấy rõ.>

<Bay tới gần một hành khách đi. Cứ bám theo người này đến khi vào được hành lang. Ở đó tụi mình sẽ nhận ra đường ngay thôi mà.>

Tôi nom thấy một cái đầu người phía dưới mình. Hạ độ cao xuống. Ui! Không! Tôi giật ngược lại. Cha này hói đầu. Chả sẽ cảm nhận được ngay khi tôi hạ cánh. Kia rồi! Một phụ nữ có mái tóc xù. Bá cháy! Tôi đậu lên những sợi tóc giống như những sợi cáp neo hồ bọt. Tôi cảm thấy một luồng gió nhẹ khi bà ta chậm chạp đi tới.

Ánh sáng chợt thay đổi và âm thanh vọng đến tôi nghe vang vang. Tụi tôi đã tới thang lên máy bay. Rồi một giọng nói vang lên: "Xin chào mừng quý khách!"

Tôi đã an tọa trên chiếc phản lực cơ. <Mọi người có mặt rồi cả chứ?> Tôi hỏi. Bọn nó ở đó cả. Tôi thở phào. Nói cho vãn vãn vậy thôi, chứ tôi làm gì có phổi mà thở phào.

Tôi đậu lên trần. Đó là một tấm nhựa có lỗ. Nhiều lỗ trông như những hoa văn tròn tròn. Tôi bám vào một trong những cái lỗ đó và nhìn xuống những người đang lần tìm chỗ ngồi.

<Ax! Anh nhớ canh thời gian nha!>

<Vâng, thưa hoàng tử Jake, tôi biết rồi.>

<Ax à, mình không muốn bồ gọi mình là hoàng tử Jake. Mình không phải là hoàng tử.>

<Vâng, thưa hoàng tử Jake, tôi biết rồi.>

<Tốt, vậy là tụi mình đã thống nhất thể rồi nha.>

Tụi tôi đợi và chờ. Còn Ax thì bắt đầu đếm phút. Đã mười lăm phút trôi qua kể từ khi chúng tôi biến hình trong phòng vệ sinh.

Cuối cùng, tôi cảm thấy một rung động mạnh, gây cảm giác khó chịu, khi các động cơ đưa máy bay lên cao, lên cao nữa. Tôi nhận ra mình đang đậu trên lớp bọc của chiếc loa khi cô tiếp viên nhắc nhở mọi người thắt dây an toàn. Âm thanh xém nữa đã hất văng tôi ra khỏi chỗ đậu.

Quờ quạng bay lòng vòng mất một phút tôi lại đậu lên chốt khoá của giá hành lý trên nóc.

<Mọi người sao rồi?> tôi hỏi.

<Hai chục phút rồi đấy!> Ax thông báo.

<Marco, chuyến này bay hết bao lâu vậy?>

<Một giờ ba mươi phút. Tụi mình chỉ có mười lăm phút để ra khỏi máy bay và hoàn hình thôi đấy...>

<Hơi eo hẹp nhỉ,> Rachel nói.

<Ừ.>

Chẳng có việc gì để làm khi chiếc máy bay lăn bánh rầm rập trên đường băng và rồi cất cánh lên không trung. Đi máy bay thường là chán òm, chỉ hấp dẫn mỗi chỗ được cho ăn thôi.

Thiên địa ơi, bạn sẽ không thể nào hình dung nổi cái cơ thể ruồi của tôi muốn sà xuống, tấp lên món thịt nướng và nhào vô món nước sốt tung toé xung quanh đĩa như thế nào đâu.

Nhưng làm vậy thì có khác nào tự sát.

<Ê, ăn thức ăn trên máy bay như vậy mà thấy ngon hơn đấy,> Marco nói.

<SAO CƠ?>

<Thoải mái đi, đây là đồ ăn thừa mà. Tui đang đậu trên mấy món ăn thừa nè.>

<CÁI GÌ?>

“Xin lỗi cô, máy bay này hình như có quá nhiều ruồi thì phải.”

Tôi nghe giọng than phiền của một hành khách. Lời nói đó khiến tôi phát hoảng.

<Mấy bồ nghe rồi chứ?>

<Nghe cái gì?> Tobias hỏi. <Ai cũng nói chuyện ào ào. Cả chiếc máy bay này...>

<Có ai đó vừa than phiền ở đây có nhiều ruồi. Là nói về tụi mình đấy.>

“Vâng thưa ông, để tôi xem có thể làm được gì ạ,” một giọng thứ hai đáp lại.

<Họ đang xem xét phải làm gì đấy!>

“Tôi đánh giá cao những lời cô nói. Cô thấy đó, tôi là một thành viên trong ban giám đốc của hãng bay này, và mới rồi tôi thấy có con ruồi đậu lên món thịt nướng của tôi.”

<Marco!>

“Dạ vâng, thưa ông! Tôi sẽ giải quyết việc này ngay ạ!”

<Ax, bao lâu nữa mới hạ cánh vậy?>

<Mười phút.>

<Thôi được. Mọi người ra phía sau đuôi máy bay đi! Phải chuồn ngay khỏi khoang hạng nhất này mới được!>

Tội tôi vọt lên. Sáu con ruồi cất cánh cùng một lúc. Cả đám ào ào phóng dọc trần, chui qua tấm màn ngăn cách giữa khoang hạng nhất và khoang khách thường.

Tôi đã nghĩ như thế là an toàn. Nhưng...

Tôi cảm thấy không khí rung lên khi một vật thể to lớn bay thẳng lại phía tôi.

Tôi khựng lại, xoay mình vọt sang phải đúng lúc năm ngón tay, ngón nào ngón nấy to bằng cây gỗ đũa, bay sượt qua, tạo ra cả một cơn lốc giữa không trung.

Tôi đáp xuống trần, cố lấy lại bình tĩnh. <Má ơi, xem nữa là tiêu đời,> tôi lầm bầm. <Mọi người ổn cả chứ? Mình còn bao nhiêu thời gian nữa vậy, Ax?>

Tôi không nghe được câu trả lời của anh vì một bàn tay đã ập tới tôi lần nữa. Tôi vọt ra khỏi trần, vo ve đôi cánh, tạt ngang... và bị giáng bởi bàn tay thứ hai. Cái bàn tay đã xòe sẵn ra để đón lõng tôi.

<Ááááá!> Bàn tay đó chop được tôi mất rồi! Tôi bị ép vào một bức tường thịt. Tôi cố vo ve cánh, nhưng tôi lập tức nhận ra rằng một cánh của tôi đã bị rách bươm. Tôi không thể trốn chạy được nữa!

Tôi nhìn thấy bức tường lại đang ập về phía tôi. Dưới cặp mắt phức hợp của tôi, đó là hàng vạn hình ảnh tử thần. Ấy thế mà tôi không thể làm gì được cả. Đó là một trong những cơn ác mộng, khi bạn mơ thấy điều gì đó khủng khiếp sắp diễn ra, nhưng bạn không thể cự cựa được

và cũng chẳng thể la hét được.

BỐÔPPP!

Tôi cảm thấy bàn tay khổng lồ ấy ép mạnh xuống.

Chắc tôi đã bị đập lòi ruột.

CHƯƠNG 6

Tôi nằm đúng trên cái rãnh tạo nên sanh đạo trên lòng bàn tay. Và chính nhờ cái chỗ lõm bé tí tẹo ấy mà tôi đã thoát chết.

Nhưng cánh bên trái của tôi đã bị bứt ra, văng đi đâu mất tiêu, còn cánh bên phải của tôi chỉ nhúc nhích được một tẹo. Mắt phải của tôi đã mù đặc. Bốn cẳng của tôi đã bị gãy, nhưng thâm hơn cả vẫn là thân mình tôi. Cái thân mình màu xanh - đen đó đã bị vỡ bung ra.

Nhưng tôi không cảm thấy đau đớn mà chỉ thấy hãi hùng.

<Ááááá!Ááááá!Ááááá!>

<Jake! Có chuyện gì vậy?> Cassie quỳnh quáng hỏi.

<Mình... mình bị đập trúng rồi, bị vỡ bung ra te tua hết rồi nè. Mình không bay được nữa, không cử động được nữa rồi. Hình như bị dính ở trên trần ấy.>

<Chúa ơi,> Cassie hỗn hển nói.

<Jake hoàn hình lại thì sẽ không việc gì đâu,> Marco nói.

<Hoàn hình sao được?> Tobias thắc mắc. <Jake đang bị dính trên trần. Cậu ấy mà hoàn hình thì có nước rơi ngay giữa cái máy bay chạt ních người này à.>

“Phi trưởng đã bật đèn tín hiệu cài dây an toàn. Chúng ta đang chuẩn bị hạ cánh.”

<Ôi... sao mình thấy yếu quá chừng hà,> tôi nói. <Ruột gan mình tầy huầy ra cả đây rồi nè. Chắc mình sắp chết quá.>

<Hoàn hình đi!> Cassie hét lên.

<Không làm vậy được,> Marco nói. <Cậu ấy sẽ bị phát hiện mất. Rất có thể trên máy bay này cũng có bọn Mượn xác!>

<Mình không cần biết gì hết. Đó là Jake. Mình sẽ không để cậu ấy chết đâu!>

Lúc đó bộ não của tôi bắt đầu sụp xuống. Tôi không thể tập trung được nữa. Tiếng tụi nó tranh cãi vang vang trong đầu tôi. Những giọng nói... những giọng nói...

<Jake! Bờ vẫn sống đó chứ hả?> Hình như giọng Tobias.

<Còn....uuuuuu...>

<Cậu ấy đang hấp hối,> Cassie kêu lên. <Khoan đã! Mình có ý này...>

Ôi, Cassie tốt bụng, tôi nghĩ. Cassie tốt bụng. Nhỏ thật xinh xắn. Nhỏ không nghĩ thế đâu, nhưng đúng là nhỏ thật xinh xắn. Phải. Tôi hồi tưởng lại ngày tụi tôi gặp nhau lần đầu tiên... Rồi Rachel xuất hiện. Ở trường phải không nhỉ? Không, đó là... đó là ở...

Bất chợt, những con quái vật ở đâu ủa đến bu quanh tôi. Chúng có những con mắt bự chù hụ như long lanh bởi hàng ngàn bề mặt nhỏ li ti. Chúng có những cặp cánh mỏng dính... Và chúng túm lấy tôi bằng những cái cẳng có vuốt.

<Ôi, Jake đáng thương,> một giọng meo mào vang lên đầy thất vọng.

<Tụi mình có xúc theo đám ruột này không đây, hay phải làm sao?>

<Chỉ cần khẩn trương lên thôi!>

<Jake! Cố cầm cự nha bờ. Đừng có bỏ tụi mình nha.>

<Jake, bám lấy. Bám lấy, tụi mình sẽ cứu bờ.>

Và rồi có một cú xóc khủng khiếp.

<ÁÁ! Ôi, trời ơi. Cái cẳng mình đang nắm rớt mất tiêu rồi!>

<Mình không thể bám được nữa rồi. Cánh của mọi người đập loạn xạ cùng lúc thế này...>

<Đừng để cậu ấy chết! Đừng để cậu ấy chết!>

Tôi nổi lênh bênh giữa không trung. Giờ thì tôi cảm thấy rất thanh thản. Rất êm dịu. Mặc dù khi tôi nhận ra một nửa cơ thể tôi đã mất tiêu, tôi cũng thấy lo lo, nhưng đó không phải là nỗi lo chuyện gì đang xảy ra với mình, mà là, giống như kiểu lo lắng khi đang xem TV tới cảnh hồi hộp í.

<Được rồi, được rồi. Tới phòng vệ sinh rồi đó. Jake! Hoàn hình lại đi!>

<Nào Jake, biến lại thành người đi!>

Tại nó đang la hét chuyện gì ấy nhỉ? Sao cứ hét toáng lên và lay tôi mãi thế.

<Jake, Cassie đây nè. Bỏ nghe mình nói không vậy. Hoàn hình ngay đi. Hoàn hình ngay đi mà.>

Cassie. À, phải rồi. Cassie. Tôi mến Cassie lắm...

<Jake, hoàn hình đi! Biến thành người đi chứ!>

Người à?

Ừ thì thành người. Tại sao lại không nhỉ?

<Cậu ấy bắt đầu rồi!>

Tôi bắt đầu biến đổi. Và ngay lúc đó tôi thấy khỏe hơn. Tôi cảm thấy như cuộc sống đang chảy ngược vào tôi. Một cơ thể người đang hình thành, tuân theo những mẫu ADN của chính tôi. Thế giới quay cuồng xung quanh tôi. Những hình ảnh tù mù trở nên rõ nét hơn. Tôi đang ở trong một căn phòng bé xíu. Phòng vệ sinh của máy bay.

Nhìn vào gương, tôi thấy hình ảnh phản chiếu khuôn mặt ruồi móp méo của tôi đang chảy ra, nhô lên và dần trở thành những đường nét của khuôn mặt người.

<Anh không sao chứ?> giọng Rachel lo lắng hỏi.

Tôi cử động mấy ngón tay. “Ừ,” tôi nói. “Anh nghĩ là mình không sao.”

Có mấy con ruồi ở cùng với tôi trong phòng vệ sinh. Và ý nghĩ đầu tiên thoáng qua trong đầu tôi lúc đó là phải đập chúng.

May mắn thay, khi tôi thò mặt ra khỏi phòng vệ sinh, dường như chẳng có ai chú ý rằng trước đó tôi chưa hề có mặt trên máy bay. Máy bay đang hạ cánh, do đó, tôi nghĩ, mấy cô tiếp viên đang bận bịu với công việc của mình, chẳng nhận ra cũng dễ hiểu thôi.

Chắc hẳn họ cũng nhận thấy tôi không đi giày và bận một bộ đồ kiểu xưa lắc xưa lơ: quần và áo đua xe đạp. Nhưng, như tôi đã nói, hành trình bay kết thúc tới nơi rồi. Họ chỉ mong ngóng nhanh chóng tiếp đất để được nhanh chóng về nhà thôi.

Ra khỏi máy bay, bọn tôi chỉ còn năm phút dự trữ. Một thằng nhóc vẫn chưa hết run rẩy và năm con ruồi đang sốt ruột muốn sôi lên.

Tụi nó hoàn hình trong phòng vệ sinh. Tôi ngồi trên chiếc ghế nhựa màu đen, hai tay bung lấy đầu, cố ngăn các ngón khỏi run lên.

Sau một hồi, tôi nhận ra Cassie ngồi xuống chiếc ghế cạnh tôi. Nhỏ chẳng nói năng gì cả, chỉ quàng cánh tay qua tôi thật thân ái.

Tôi nhắm mắt và để mặc nhỏ ôm tay mình. Một lúc sau, tôi thấy tay tôi bớt lắc. Tôi vẫn cảm thấy nôn nao trong người, muốn ói. Nhưng tôi kìm lại.

"Đó là một chuyện không hay," Cassie nói.

"Ồ, ừ, đúng thế. Nhưng mình không sao. Không có gì ghê gớm cả."

Cassie gật đầu và để tôi bước đi. "Ừ, đúng, Jake à, sợ hãi là bình thường, có sao đâu."

"Không, không sao đâu. Mình ổn mà," tôi nói và cố đứng dậy, nhưng hai đầu gối tôi vẫn cứng đờ. Tôi ngả lưng ra ghế và ép mình từ từ đứng dậy.

Rachel đã đến văn phòng của hãng Western Union để nhận tiền gởi qua mạng trước đó. Nhỏ mua giày dép cho tụi tôi tại một cửa hiệu ở sân bay.

Những đứa khác vừa ra khỏi phòng vệ sinh nam. Hơi bị lâu vì Tobias và Ax còn phải thực hiện thêm một lần biến hình thành người nữa.

"Ổn không đó, bồ tèo?" Marco hỏi.

Tôi cố rặn một nụ cười gượng gạo. "Khá hơn rồi," tôi nói. "Mình khoái ruột gan mình phải nằm trong bụng thay vì vùng vãi khắp nơi."

"Ừ, ruột gan chả nên nhìn thấy ánh sáng mặt trời," Tobias đồng ý.

"Thế thôi nha, kể ra thì cũng ớn thiệt đấy, nhưng bây giờ tụi mình đã đến được đây rồi. Còn nhiều việc phải làm lắm. Marco, kế hoạch là sao nhỉ?"

"Tụi mình bắt xe buýt vô khu trung tâm. Tòa nhà WAA nằm ở đó mà. Lĩnh vô trống, sục vô máy tính lấy thông tin rồi trở ra đây đón máy bay về nhà."

"Hy vọng là tòa nhà WAA này không nguy hiểm như trên cái máy bay chết tiệt đó," Rachel nói.

"Ê, tụi mình lấy hãng hàng không khác bay về đi," Marco nói. "Lựa chiếc nào ở trên người ta khoái ruồi ấy."

Tôi cố gượng cười. Tôi chẳng muốn bay về trong lốt ruồi tí nào...

Tụi tôi đón xe buýt vào trung tâm thành phố. Tụi tôi xuống xe, hỏi thăm một cha khá kỳ quặc đường tới Văn phòng Mạng truy cập Hoa Kỳ. Nó cách đó chỉ vài tòa nhà.

Dọc đường tới Văn phòng Mạng Truy Cập Hoa Kỳ, tụi tôi dừng lại ở một cửa hàng bán đồ ăn nhanh. Ax phát rồ lên, mút lia lịa những bịch nước chấm.

Người bán hàng tổng cổ chúng tôi ra ngoài. "Tụi bây làm ơn xéo giùm đi. Nhớ mua cho thằng bạn khùng của tụi bay một chai sốt Tabasco đi nhé."

"Tabasco là gì vậy? Ta-ba-sco. Sco. Nó có thơm không, nó có nhiều mùi vị không?" Ax nêu thắc mắc khi cả bọn đi dọc lề đường, xách theo mấy bịch đồ ăn để nhấm nháp.

"Thơm, nhiều mùi vị. Anh sẽ thích món đó là cái chắc," Rachel nói.

Tòa nhà WAA cao chừng hai chục tầng và trông chả hiện đại chút nào. Tụi tôi lảng vảng xung quanh đó, suy tính phải làm gì tiếp. Đúng lúc đó một chiếc xe buýt tới và một đám những ông bà cụ bắt đầu lục đục ra khỏi xe.

Một anh chàng bước ra từ tòa nhà WAA, miệng toé cười, bắt tay rồi rít người trưởng nhóm của đoàn người trên xe buýt.

"Quý vị tới đúng giờ thiệt. Nếu quý vị đã sẵn sàng, ta bắt đầu ngay chuyến tham quan nhé."

Tụi tôi đưa mắt nhìn nhau. "Họ tổ chức tham quan thiệt sao?" Tobias hỏi.

“Chắc là vậy rồi, tụi mình bám theo họ liền đi.”

Tụi tôi bám vào sau đuôi đoàn tham quan. Không một cụ già nào thèm để ý đến tụi tôi. Nói chung tụi tôi nghĩ trẻ con hình như luôn vô hình đối với những người già cả, trừ phi chúng là cháu nội, cháu ngoại của họ hoặc khi chúng tỏ ra lão xược.

Tụi tôi thì lại rất lễ phép và im ắng, vì vậy chả thấy ai nói tiếng nào.

“Chắc quý vị đã biết, Mạng Truy Cập Hoa Kỳ là công ty dịch vụ mạng lớn nhất nước Mỹ, với hơn chín triệu người đăng ký sử dụng,” người hướng dẫn nói.

“Tốt, coi bộ dễ à nhe,” Marco thì thảo vào tai tôi.

“Chưa tới đâu cả mà,” tôi nhắc nhở.

“Xin giới thiệu với quý vị ‘trung tâm điều hành’ của chúng tôi. Đó là nơi chúng tôi giám sát những ách tắc và luồng giao thông của toàn bộ hệ thống.”

Marco toét miệng: "Cứ làm như dễ như trở bàn tay vậy."

Tụi tôi lên thang cuốn rồi đi dọc một hành lang có trang trí những bức chân dung chắc là của các chủ nhân công ty WAA. Người hướng dẫn dừng lại trước một bức tranh sơn dầu to đùng lồng khung vàng. “Đây là người sáng lập công ty chúng tôi, ngài Joe Bob Fenestre. Chút nữa chúng tôi sẽ giới thiệu cùng quý vị một đoạn phim ngắn rất lý thú về cuộc đời kỳ diệu của ngài Fenestre.”

Marco chấp hai tay lại, làm bộ vái cái ông Joe Bob Fenestre đó. Rachel giựt mạnh vạt áo cậu ta.

“Nè, đừng có gây chú ý chứ, bồ tèo.”

“Tui xin lỗi,” Marco nói, làm bộ lấy tay gạt nước mắt. “Tui mê Joe Bob. Tui ngưỡng mộ Joe Bob. Tui mong giống như Joe Bob quá chừng mà...”

"Mình không rõ tất cả mấy bồ thích thú gì ở ba cái máy tính điện tử này kia chứ," Cassie nói. "Ý mình là mình biết mấy bồ khoái đùa nghịch lung tung với chúng, nhưng mà -"

Marco xua xua tay. "Tui không nói về máy tính. Ai thèm quan tâm đến nó chứ?"

"Ô, thế nhắc đến ông Fenestre không phải là nhắc đến máy tính điện tử sao?"

Marco lắc lắc cái đầu như thể Cassie vừa nói một điều gì đó thật ngốc nghếch, rồi bỏ đi.

Cassie nhìn tôi.

"Cassie à, Joe Bob Fenestre là người giàu thứ nhì trên thế giới đó," tôi nói. "Mình nghĩ đó mới là điều Marco quan tâm. Này, Marco?"

"Cái gì cơ?"

"Giá trị tài sản của ông Fenestre là bao nhiêu thế?"

"Hai mươi bốn phẩy chín tỷ đô-la. Tỷ đấy nha."

"Thế là nhiều đô-la lắm phải không?" Ax hỏi.

"Với số tiền đó, bồ có thể mua tất cả sốt Tabasco trên toàn thế giới, Ax-ngố à. Và số tiền còn lại đủ để bồ mua được cả một miền đồng quê nữa đó."

Vượt qua một khúc rẽ, tôi nhìn thấy trung tâm điều hành ở đằng sau một tấm kính. Nó trông giống như trạm điều khiển mặt đất của cơ quan NASA với hàng hàng nhân viên nam nữ đang ngồi trước máy tính...

Tụi tôi tụt lại, tách khỏi nhóm tham quan để có thể trao đổi riêng với nhau.

"Nó đó," tôi nói. "Bây giờ tụi mình làm sao để chui vô đây?"

"Bây giờ là ban ngày. Có nhiều người quanh đây lắm. Giờ hành động của tụi mình thường là ban đêm kìa." Rachel nói.

Tôi ngó quanh. Nhóm tham quan đã đi khuất. Sớm muộn gì ai đó cũng sẽ nhận ra tụi tôi lang thang quanh đây. Người ta đang tập nập ra vô cái trung tâm điều hành phía dưới kia. Phải biến hình thành con thú nào đây để lọt vào trong đó và xài được bàn phím máy tính mà không bị phát hiện? Bài toán đó thật khó quá.

Tôi bối rối. Và cũng không ai đưa ra được một sáng kiến nào. Tôi nhìn Marco. Nó nhún vai. Tôi nhìn sang Rachel.

Rachel nói. "Tụi mình đốt lửa lên, rồi đợi khi mọi người chạy khỏi..."

"Rachel à, họ là những người tốt, những người vô tội, người bình thường, chứ không phải bọn Mượn xác," tôi lưu ý nhỏ. "Tụi mình không thể chạy lòng vòng gây nguy hiểm cho những người bình thường được."

Nhỏ gật đầu ra vẻ đã hiểu.

Thế rồi, một ý nghĩ chợt nảy ra trong óc tôi. "Lốt hình biến đây: những con người bình thường, nhả nhặn."

"Hả?"

"Tụi mình thu nạp ADN của một vài người làm việc tại đây, biến thành họ và thân nhiên bước vào." Ngay khi những lời đó buột ra khỏi miệng, tôi chợt nghĩ, *ui da, có điều không phải trong ý tưởng này.*

Cassie nhìn tôi nhăn nhó. "Ôi, ý tưởng này có gì đó không hay cho lắm."

"Mình nghĩ đó là một sáng kiến đó," Marco nói. "Có thể có chút gì đó vô đạo đức, nhưng đúng là sáng kiến."

"Con người chính là những động vật sinh sống ở môi trường đặc biệt này mà," Ax phát biểu.

"Tụi này cho rằng loài người hơn hẳn những con vật," Rachel phản bác. "Tại sao ư?" Nhỏ nhún vai. "Mình không biết nữa. Chỉ đơn giản là thế thôi. Hay chí ít thì loài người chúng mình là loài thú cao cấp nhất."

"Cao cấp nhất á?" Ax lặp lại. "Các bạn định nghĩa thế nào là cao cấp nhất?"

"Chỉ có con người là loài động vật duy nhất có khả năng sáng tạo ra những chương trình TV," Marco nói. "Mà có sao tụi mình lại cãi cọ nhau về ba cái chuyện này chứ? Mỗi quan tâm lớn nhất của tụi mình là gì? Lốt hình người của Ax chẳng phải là sự kết hợp ADN của tất cả tụi mình đó sao? Có gì khác biệt không?"

"Tụi mình đã bằng lòng," Cassie nói. "Tụi mình cho phép Ax thu nạp."

"Ai quan tâm chứ, miễn là được việc." Rachel nói.

"Thế thì, tụi mình khác bọn Yeerk ở điểm nào?" Câu hỏi này là của Marco, ngạc nhiên chưa? Nó đang tranh luận với cả hai phe hay nó đã đổi ý rồi?

"Tụi mình không tiếp quản trí óc của họ," Rachel nói. "Tụi mình chỉ đơn giản là sử dụng ADN của họ thôi. Giống như những con vật khác."

Cả đám nhìn tôi, như thể tôi là người phải quyết định một vấn đề liên quan đến đạo đức chỉ trong vòng có hai phút ngay tại lối đi trong sảnh. Tôi nên quyết định sao đây? Tụi tôi đang ở trong một cuộc chiến. Làm điều gì đó mà cảm thấy không thoải mái trong lòng thì có gì ghê

gồm không?

Tôi lắc đầu. "Toàn bộ mục tiêu của tội mình là giúp mọi người được tự do," tôi nói. "Nếu như tội mình sử dụng ADN của người khác mà không được phép của họ, tội mình sẽ xấu xa chẳng khác gì bọn Yeerk cả. Thế mà hiện tội mình lại đang dẫm chân lên đúng con đường của chúng đấy. Tội mình phải kiếm cách khác thôi."

Cassie nhìn tôi đầy tự hào. Ánh mắt của nhỏ khiến tôi đỏ bừng hết cả mặt.

"Thế thì làm cách nào để hoàn tất cái việc mà vì nó mà cả bọn phải tới đây, hử ông thủ lĩnh dũng cảm?" Rachel mỉa mai.

"Làm cái gì đó gây phân tán đi. Nhưng không được đốt lửa gây nguy hiểm cho người ta. Hãy cho họ thấy cái gì đó hấp dẫn, lạ lùng khiến họ không để ý đến những gì sau lưng họ thôi. Ax và Marco phải vào trông vì hai người rảnh máy tính nhất trong bọn..."

"Vậy là Marco sẽ không làm người sao?" Rachel hỏi nhanh, rồi thích thú cười câu nói đùa của chính mình.

"Một câu đùa khá đấy," Marco khen nhỏ. "Lại nhanh nhạy nữa."

"Cảm ơn bồ."

Tôi hít một hơi thật sâu. "Ax và Marco vào trong nha. Còn mấy đứa tội mình thì cấp tốc lập ngay một gánh xiếc rong với những màn trình diễn mê ly để không ai có thể làm ngơ được. Xong việc thì tội mình té chạy khỏi đây thôi."

Ax và Marco nhanh chóng ra cầu thang và lỏn vởn quanh lối vào trung tâm điều hành, còn mấy đứa tội tôi thì chui vào một phòng lao công nhỏ để chuẩn bị.

<Mọi người sẵn sàng chưa?> tôi hỏi.

<Rồi. Nhưng, em chỉ muốn nói rằng việc làm này hoàn toàn chẳng có gì đáng đề cao cả,> Rachel than phiền.

<Em đã cầm giẻ lau nhà chưa?>

<Rồi, em cầm rồi.> Nhỏ nhếch mép.

<Cassie à, bồ sẵn sàng chưa?>

<Rồi. Nhưng tội mình không được làm mất mấy đôi giày này đâu đấy. Tội mình không còn tí

tiền nào hết đó nha.>

Tụi tôi, mỗi đứa buộc hai cái dây giày lại với nhau và quàng quanh cổ mình, trừ Tobias. Tôi giữ cho cậu ấy.

<Xong hết rồi chớ?> Tôi hỏi. Tụi nó đã sẵn sàng. <Nào, lên đường!>

<Có một vấn đề nhỏ đây, anh Jake,> Rachel nói. <Ai sẽ mở cửa phòng này?>

Rachel biến thành con gấu xám khổng lồ cao cỡ hai mét rưỡi với những chiếc móng y như răng của một chiếc cào thép và bộ lông nâu dài thòng, thô ráp.

Tôi thì chọn dạng biến hình cạp. Hai anh em tôi cố tình chọn hình biến là những con thú lớn, hung dữ mà không ai dám dây dưa vào. Tụi tôi chỉ mong người ta nhìn thôi, chứ chẳng mong bị bắt chút nào...

Tobias vẫn là một con điều hâu đuôi đỏ còn Cassie thì biến thành một con chồn hôi.

Chẳng đứa nào trong số tụi tôi có tay để có thể mở được cánh cửa phòng lao công cả.

<Rachel? Chỉ là mở cửa thôi mà, sao em không làm luôn đi?>

Rachel lùi lại, rồi húc tới, tông một bả vai vào cánh cửa.

RẦẦẦẦC - RẦẦẦẦM.

Cánh cửa bật tung cả bản lề.

Tụi tôi chạy ra hành lang, tiến đến cánh cửa sổ quan sát bọc kính, nhìn xuống trung tâm điều hành. Tụi tôi nhìn xuống các nhân viên WAA đang thao tác trên máy tính.

<Chẳng ai thèm dòm tụi mình cả,> Tobias đang an tọa trên đầu Rachel than. <Họ không nhận ra tụi mình.>

<Để mình lo vụ này cho,> tôi nói.

GẦẦẦẦMMMM!

Tiếng cạp rống vang rền và dội lại nghe thật khủng khiếp. Tiếng rống khởi động ngay những nút bật của bản năng con người. Tôi đã từng chứng kiến tiếng gầm đó làm cho những con người dũng cảm phải té ngã. Nó làm cho đầu gối họ muốn sụm.

<Giờ thì họ nhận ra tụi mình rồi đó,> Tobias nói.

Năm sáu chục cặp mắt ngược lên cùng lúc để nhìn tụi tôi. Và những gì họ thấy khiến mắt họ không thể rời xa được nữa. Rachel, khổng lồ, dữ dằn và khỏe mạnh, đang lau nhà một cách tỉnh queo, đẩy cái nùi giẻ ra sau rồi tới trước y như dân chuyên nghiệp.

Tôi đang phụ giúp nhỏ bằng cách kẹp cái xô lau nhà giữa hàm răng để di chuyển.

Tobias bay lượn vờn quanh mấy đứa tôi, điên cuồng quác lên.

TSIIR! TSIIR! TSIIR!

Tuyệt đối không có ai để ý đến Marco và Ax đang chui qua cánh cửa hậu của trung tâm điều hành và lẳng lặng ngồi xuống một máy tính. Thậm chí chả cần phải biết mật mã để truy nhập. Người đang dùng máy tính đã bỏ nó nguyên xi như thế để ra nhìn tụi tôi, mắt trở lên, miệng há hốc vì quá đối kinh ngạc.

Với đôi tai cộp cộp thính, tôi nghe rõ mồn một những mẫu đối thoại ở bên kia tấm kính.

“Đúng là con gấu không nhỉ?”

“Còn gì nữa.”

“Nó đang lau nhà thiệt sao?”

“Ờ... ờ...”

“Bọn mình có phát rồ không ta?”

“Tôi thì không phát rồ. Đó là con gấu nó phát rồ. Nó đang lau tấm thảm đấy.”

“Tại sao nó cột giày quanh cổ vậy ta?”

Một vài người bắt đầu hét lên. Một vài người vùng chạy. Phần đông vẫn nhìn tụi tôi vui vẻ nháy nhót ở bên trên.

<Marco nháy mắt kia,> Tobias thông báo. <Chắc là ổn rồi.>

<Hai phút nữa tụi mình phải ra khỏi đây, trước khi ai đó nghĩ tới việc gọi cảnh sát tới,> tôi

nhắc nhở.

<Quá muộn rồi,> Cassie nói. <Họ đến rồi kìa! Hai tay ấy có mang cả súng nữa đó.>

<Má ơi. Thôi được rồi. Trước hết thử dọa họ coi sao.>

Hai người đàn ông mặc đồng phục xám hối hả lao tới từ một khúc rẽ, tay súng lăm lăm. Họ thậm chí không thèm để ý đến Cassie. Mắt họ dán chặt vào khung cảnh điên rồ, khủng khiếp và khó hiểu, nơi một con điều hâu, một con gấu và một con cọp đang lui cui lau chùi tấm thảm sàn.

Tôi đặt cái xô xuống.

GẦẦẦẦẦMMMM!

Một trong hai người đàn ông luống cuống đánh rơi súng, vừa quay đầu bỏ chạy vừa hét “Áááááá!”

Người còn lại run bắn lên nhưng vẫn bám trụ ở đó.

“C... c... cúت ra khỏi đây đi. B...b... bọn thú tụi bây không được ph... ph... phép ở đây!”

<Cái ông này đáng nể thật đấy,> Rachel nói. <Ổng chắc cũng hiểu rằng một cây súng nhỏ không cách chi chặn được tụi mình...>

<Ờ, nhưng chặn mình thì được đấy,> Tobias sầm nảo nói. <Mình chỉ là một con điều hâu thôi mà.>

“Đ... đ... đừng để ta bắn đấy!”

<Thôi được rồi, Cassie,> tôi nói. <Mình hổng thích vậy chút nào, nhưng bồ làm ơn đẩy ổng ra ngoài, đừng để cho ổng bắn.>

Cassie quay lưng lại người nhân viên bảo vệ. Nhỏ nhắc cái đuôi màu đen-trắng lên, xoay khuôn mặt be bé xinh xinh nhìn ra sau vai, rồi hạ cái chóp đuôi xuống.

Nếu bạn thấy một con chồn thực hiện chuỗi động tác nói trên thì bạn nên chạy đi. Chạy thật xa và đừng bao giờ ngoái đầu lại. Nhưng ông bảo vệ không hề biết điều đó.

<Bắn,> tôi hạ lệnh cho Cassie.

Nhỏ **bắn** liền.

Người bảo vệ đã trụ được trước một con gấu xám và một con cọp, thế nhưng lần này ông ta đã chịu hết nổi. Không một ai, tuyệt đối không một ai còn đủ dũng cảm khi bị một con chồn hôi xối nước tiểu.

“Ááááá!” Ông ta buông súng và bỏ chạy.

<Tốt lắm, tụi mình chuẩn thôi!> tôi nói.

<Vụ này cũng vui ha!> Rachel hớn hở.

Tụi tôi chạy tới thang máy, lúi lùng lảng theo những đôi giày tennis rẻ tiền. Tobias bay phía trên dùng mỏ mổ vào một nút bấm. Mọi người lộ đầu ra hành lang nhìn theo tụi tôi. Tụi tôi rống lên và thế là họ lại thụt vào trong.

Cửa thang máy vụt mở. Có một nhân viên thừa hành và một người đưa thư ở trông. Họ quyết định chạy ra ngoài khi bọn tôi xộc vào thang máy.

Rachel dùng vuốt nhấn vào nút xuống tiền sảnh. Tới nơi, bước ra khỏi thang máy là bốn đứa nhóc mặc đồ bó sát và đi những đôi giày rẻ tiền.

Cảnh sát đô thị trang bị tận răng, mặc đồng phục đặc nhiệm màu đen cũng vừa vặn bước vào tiền sảnh, tay lăm lăm những khẩu súng máy. Marco và Ax đã đứng sẵn ở một góc, đóng vai những người quan sát hiếu kỳ.

"Mấy em có trông thấy một con gấu không?" một chú cảnh sát hỏi.

"Dạ có," Rachel cười cười. "Đúng là có một con gấu ạ."

Tụi tôi nhập bọn với nhau và cùng bước ra ngoài. Tôi thở phào nhẹ nhõm. "Công việc sao rồi?"

"Chả có gì khó khăn cả, thưa hoàng tử Jake," Ax đáp.

"Phải đó, không có vấn đề gì," Marco nói.

Nhưng nó có vẻ bắn khoắn, có lẽ hơi muốn bệnh nữa là khác.

"Thế thì có chuyện gì vậy?"

Marco nhún vai. “Chả có gì ghê gớm đâu. Tụi mình xâm nhập hệ thống nhanh như gió. Tụi này có cả đồng thời gian. Thế là mình nghĩ tội gì mà không tranh thủ kiểm tra thêm một vài cái tên trên mạng nữa.”

"Không đúng mục đích nha," Tobias nói.

“Mình đã kiểm tra một cái tên trên mạng... Một người có nickname PrettyGirl 802 thường gửi cho mình những bức e-mail dễ thương với những lời lẽ êm dịu. À, thì..., mình và người đó cũng cùng một giuộc cả mà.”

“Và bồ đã dò ra được cô ta là ai chứ gì?” Cassie hỏi. “Chơi hồng đẹp nha...”

“Đúng vậy, nhưng bị xỏ mũi cũng chả hay tí nào. Tui phát hiện ra cô bạn xinh đẹp PrettyGirl 802 của tôi thực ra... đã bảy mươi ba tuổi, nhân viên bưu điện về hưu.”

CHƯƠNG 7

Tại tôi phải ghi nhớ danh sách những tên thu thập được. Làm gì còn cách nào khác nữa đâu. Nhưng mấy cái tên đó đa phần không nói lên điều gì cả. Chúng chỉ đơn thuần là những cái tên. Cũng như tên tôi đó.

Ngoại trừ một cái tên gây ấn tượng.

Joe Bob Fenestre. “Fitey 777” chính là nhân vật này, nhà tỷ phú sở hữu Mạng Truy Cập Hoa Kỳ.

“Vô lý,” Marco nói. “Ông này mà cũng chơi chat à? Mình mà là ông thì mình sẽ dành thời gian bơi lội tung tăng giữa những cọc giấy bạc 100 đô, thuê Michael Jordan đến dạy cách cải thiện cú bắn lọt rổ ba điểm...”

“Bồ có bắn lọt rổ ba điểm được lần nào đâu mà đòi cải thiện,” tôi kê nó.

“... và một đám các nữ diễn viên đóng phim Baywatch[3] vây quanh xoa dầu chống nắng lên cơ thể cường tráng của mình.”

“Vậy là bồ cũng sẽ phải mua một vài cái cơ bắp hả?” Rachel nói. “Bồ thừa biết là không thể làm được điều đó mà.”

“Khi mà bồ có tiền tỷ trong tay, bồ có thể mua được bất cứ thứ gì,” Marco nói. “Kể cả niềm sung sướng, nếu như bồ định nghĩa niềm sung sướng là sở hữu cá nhân một chiếc phản lực, những nàng siêu mẫu và tiệm bánh Pizza Papa John ngay dưới tầng hầm dinh thự chẳng hạn.”

“Này Marco, khi nào bồ chết, hãy hiến bộ óc của bồ cho khoa học nha,” Rachel nói. “Rốt cuộc, các nhà khoa học sẽ dùng kính hiển vi xem xét cái bộ óc của bồ để tìm ra cái ý tưởng đó nằm ở

đầu."

Tôi bật cười. Marco nhướn chân mày nhìn tôi như muốn nói tôi đã phản bội nó.

Tôi nhún vai. "Xin lỗi bồ, mình chỉ là cười theo Rachel thôi mà."

Tại tôi đón xe buýt trở lại sân bay thấy hài lòng vì đã hoàn thành được sứ mệnh. Nhưng tôi thì cứ lo lo việc bay về. Tôi không muốn trở lại máy bay trong lốt ruồi lần nữa. Nhưng tôi cũng chả biết làm cách nào khác hơn.

Tôi sợ. Chỉ đơn giản là: tôi sợ. Thế thôi.

Nhưng tôi còn có một nỗi sợ nữa. Sợ để cho đám bạn biết là tôi đang sợ. Sợ và sợ mọi người biết là mình đang sợ. Kỳ lạ chưa?

Tôi bắt đầu run khi cả bọn bước vào sân bay. Tôi không biết có đứa bạn nào nhận ra không. Tôi không thể nhìn thấy sự run rẩy của mình, tôi chỉ cảm nhận được nó thôi. Nó giống như là bạn đang lên cơn sốt và ớn lạnh trong người, bao tử của bạn thì lộn lạo, nó làm cho bạn chỉ muốn cuộn tròn người lại và giấu mình trong một trái banh đường kính chừng 1 mét.

Cách đó một quãng, mấy đứa khác vẫn đang tán chuyện. Và tôi vẫn cứ khi thì để thêm một từ, khi thì mỉm cười. Có như thế mới không ai nhận ra tôi đang thực sự cảm thấy gì. Người tôi toát đầy mồ hôi. Tôi dùng tay áo để quạt trán và tay áo lập tức ướt đầm y như tôi vừa nhúng nó vào bồn rửa vậy.

"Nè mấy bồ, hay là tụi mình dùng dạng biến hình nào khác để quay về đi," Cassie hờ hững nói.

À thì ra, ít nhất cũng có một người đã nhận ra cảm giác của tôi. Cassie đó. Nhỏ đang tìm cách tạo cho tôi một lối thoát mà không khiến tôi phải bối rối.

"Tại sao thế?" Ax hỏi.

"À," Cassie nói, chỉ hơi thoáng chút căng thẳng qua cách nhỏ mím môi. "Thử cách khác biết đâu chả vui hơn."

"Tụi mình chẳng đã thống nhất với nhau rằng dạng biến hình ruồi là tốt nhất rồi còn gì. Anh Jake có gặp rắc rối một chút thì điều đó cũng đâu có ý nghĩa ý tưởng biến thành ruồi là dở." Rachel cự nự.

Tịt ngắt. Cassie không nói thêm được lời nào mà không để lộ rằng nhỏ đang tìm cách bảo vệ tôi. Mà tôi cũng không thể nhận sự bảo vệ đó.

“Lốt ruồi là tốt nhất rồi,” tôi cố lấy giọng tỉnh. “Chả có giống nào tốt hơn đâu.”

Tôi nghĩ Cassie hơi phật lòng vì tôi. “Này, Jake,” nhỏ nói, giọng giả bộ tỉnh queo. “Đi mua cho mình một bịch bánh pretzel đi. Mình đói quá. Mấy bồ cứ đi trước đi.”

Nhỏ nắm lấy tay tôi và lôi sang bên. Mấy đứa kia tiếp tục đi.

“Bồ khôn khéo thật đấy,” tôi nói. “Nhưng mình chẳng còn đồng nào cả.”

Cassie nhìn tôi một cái rồi lắc đầu. “Có chuyện gì xảy ra với bồ vậy? Bồ không cần phải làm chuyện này. Bồ không cần phải chứng minh bồ cứng cỏi như thế nào đâu.”

“Không có gì đâu, Cassie. Cám ơn bồ, cứ làm theo đúng kế hoạch đi, nha.”

“Jake, bồ lừa được mấy đứa kia chứ không lừa được mình đâu. Bồ đang sợ. Và bồ hoàn toàn có lý do chính đáng để mà sợ. Vậy vấn đề thực sự là gì vậy?”

Tôi muốn bỏ đi. Nhưng làm vậy coi kỳ quá. Tôi quay lại đối mặt với Cassie. “Vấn đề là ở chỗ mình được xem là thủ lĩnh của đạo quân nhỏ này.”

“Sao cơ? Thế bồ không được coi là một con người sao?”

“Đúng là như vậy đấy.”

Nhỏ cười gượng gạo, như thể nhỏ không chắc tôi có nói giỡn hay không.

“Jake à, đâu có ai trông đợi bồ phải giống như siêu nhân. Bồ nghĩ tụi nó sẽ hết nể bồ vì bồ sợ gì đó thiệt sao?”

“Đây không phải vấn đề nể nang. Thậm chí cũng chả phải vấn đề sợ hay không sợ. Mà là ở chỗ cứ để cho nỗi sợ hãi mách bảo bồ phải làm gì.”

“Giả như đây là một nỗi sợ hãi vô cớ thì đương nhiên là bồ phải vượt qua rồi,” Cassie nói. “Nhưng sự sợ hãi của bồ là có nguyên do mà. Bồ đã xém bị giết chết.”

Tôi lắc đầu. “Không phải vậy đâu. Bồ thường xuyên nghĩ đúng, nhưng lần này thì bồ nhầm to rồi, Cassie à. Đấy bồ coi, nếu mình để nỗi sợ hãi lấn lướt mình, điều đó sẽ tạo tiền đề cho mấy bồ chào thua nỗi sợ hãi. Thế rồi cả đám tụi mình sẽ có lý do chính đáng để lo sợ. Chả mấy chốc tụi mình sẽ hoàn toàn bị tê liệt. Tụi mình sẽ không thể làm được gì nữa bởi vì mỗi người trong chúng ta đều viện ra một lý do chính đáng nào đó để giải thích cho nỗi sợ của mình.”

“Tụi mình không bao giờ biến thành kiến nữa bởi vì tất cả tụi mình đều sợ, nhất là Marco,”

Cassie nói. "Tụi mình không bao giờ nhắc tới chuyện biến thành mối vì những khổ sở của mình khi mình ở trong lối hình biến này. Có gì khác đâu cơ chứ?"

"Cái khác là ở chỗ tất cả các bồ đều chọn mình làm thủ lĩnh," tôi nói. "Thủ lĩnh cũng có thể yếu ớt, sợ sệt hay ngờ vực như những người khác, nhưng anh ta không được phép để lộ ra cho người khác biết. Mọi người hay nói họ muốn thủ lĩnh của mình cứ giống như họ, nhưng mình thì không nghĩ thế. Mọi người muốn người thủ lĩnh phải hành xử theo cách mà bản thân họ mong ước có thể làm được kìa. Marco, Rachel, Tobias và Ax không hề muốn mình cho phép tụi nó được quyền sợ. Tụi nó muốn mình giúp tụi nó trở nên dũng cảm."

Cassie nhìn tôi một hồi rồi lúng túng nhìn ra chỗ khác.

"Tụi mình chả dành cho bồ điều gì tốt đẹp khi chọn bồ làm thủ lĩnh, phải vậy không Jake?" Cassie hỏi.

Tôi ép mình nở một nụ cười nghiêm khắc. "Có một điều mà một người thủ lĩnh không nên làm, " tôi nói. "Đó là than phiền chuyện mình là thủ lĩnh."

"Nhưng dù sao thì, đó cũng là quyền của một con người mà," nhỏ nói.

Một lần nữa, tôi dợm bước đi nhưng Cassie đã níu tay tôi lại. "Này, có thể là bồ đúng. Nhưng mình dám cá với bồ rằng ngay cả những vị tướng vĩ đại, những tổng thống hay nhân vật xuất chúng nào đó cũng đều có những người bạn mà họ chia sẻ tâm sự. Đó là những người không bao giờ mất niềm tin vào họ, cho dù có thể nào đi nữa..."

Tự dưng tôi ước được bật khóc ngay tại chỗ, ước được ôm Cassie thật chặt. Nhưng tôi đã không làm cả hai việc đó.

"Nào, đi thôi," tôi nói. "Tụi nó đang chờ hai đứa mình đấy."

Tụi tôi về nhà an toàn. Chẳng có ai đập con ruồi-tôi và tôi cảm thấy khá hơn khi đã vượt qua được cảm giác sợ hãi. Chỉ ít ra, đó cũng là điều tôi tự an ủi mình. Bạn chẳng bao giờ thực sự quên được cảm giác sợ đó đâu, nó tạo ra một cái hố nhỏ bên trong bạn giống như một vết trầy trên thanh cản xe hơi vậy. Bạn có thể dùng matít trét và đánh bóng khiến nó trơn nhẵn, rồi phủ sơn lên để không ai nhận ra. Nhưng, nó sẽ không bao giờ còn được như lúc ban đầu nữa.

CHƯƠNG 8

Về đến nhà thì tôi đã mệt đừ. Anh Tom đang ở trong bếp, vừa nói chuyện điện thoại vừa trét

bơ đậu phộng lên mấy cái bánh quy xốp. Nghe tiếng tôi bước vào, ảnh lập tức đổi giọng.

Ngày xưa, chắc tôi đã nghĩ ảnh đang tán tỉnh một cô nàng nào đó. Giờ thì tôi biết ảnh đang trao đổi với một tên Mượn xác nào đó.

Tôi lấy từ tủ lạnh ra một đồng hồ ăn: thịt gà nướng còn thừa và khoai tây nghiền. Tôi chắt vào một cái đĩa và nhét vào lò viba.

“Tôi phải đi đây,” Tom nói vào điện thoại và cúp máy.

“Có chuyện gì thế?” tôi hỏi ảnh.

“Không có gì,” ảnh đáp rồi bước ra khỏi phòng.

Tôi mang thức ăn vào phòng mình. Tôi toan bật máy tính lên nhưng lại do dự. Thay vào đó, tôi hờ hững ngồi xuống, nhai đồ ăn, mắt dán lên màn hình đen đặc.

Thế đấy, Joe Bob Fenestre - “Fitey 777”, điều đó có ý nghĩa gì nhỉ? Chiếu theo cuộc chat mà tụi tôi đã xem trộm được thì Fitey 777 là một chiến sĩ diệt Yeerk đích thực. Chẳng giống như cái tay YrkHSer vốn rõ ràng là một tên Mượn xác.

Nhưng đâu có đơn giản dữ vậy. Joe Bob Fenestre có thể truy nhập vào mọi thông tin của WAA vì ông ta là chủ nhân của công ty dịch vụ mạng lớn nhất nước Mỹ này, vì vậy ông ta biết tổng những tay tham gia cuộc chat đó thực sự là ai. Ông ta thậm chí biết cả kẻ nào lập ra trang web nữa mà...

Có thể chính vì thế mà ông ta phát hiện ra cuộc xâm lăng của bọn Yeerk chẳng?

Hay có thể bọn Yeerk đã nhận ra tầm quan trọng của Fenestre nên đã biến ông ta thành một kẻ Bị-mượn-xác không chừng. Không biết nữa.

Tụi tôi chui vô trong văn phòng WAA có khôn ngoan không nhỉ? Fenestre có thực sự là kẻ thù của bọn Yeerk không? Hay ông ta là một tên Mượn xác đang sử dụng trang web làm mồi dụ để bẫy những kẻ thù thực sự của bọn Yeerk?

Phải khám phá điều này mới được. Tôi phải đến nhà Marco, bắt nó tìm lại tất cả những bài báo mà nó còn giữ về ngôi nhà của Joe Bob Fenestre. Ông ta sống cũng không xa đây lắm. Hàng ngày ông ta dùng máy bay riêng để đến văn phòng ở thủ đô....

Tôi thực sự thấy mệt mỏi. Tôi có cảm giác mình có thể làm một giấc kéo dài cả tuần lễ. Nhưng hai ngày cuối tuần là quãng thời gian vui vẻ của tụi tôi. Mấy ngày đi học thì khó chịu hơn. Và ngày mai - Chủ nhật - là ngày nghỉ cuối tuần cuối cùng rồi.

Tôi đi xuống nhà. Ba mẹ tôi vừa về tới, tay xách lịch kích những bịch đồ.

“Chào con, Jake,” ba tôi nói.

“Nè cưng, còn mấy bịch trong xe nữa đó,” mẹ tôi bảo và lừ mắt nhìn tôi. “Con đã đi suốt ngày nay giờ lại còn định đi đâu nữa hả?”

Tôi nhún vai. “Có chuyện gì hả mẹ?”

“Đến bữa tối rồi đấy. Có cá hồi mẹ mua hôm qua,” mẹ tôi nói. “Lần trước mẹ nấu con có vẻ thích ghê lắm. Mẹ mua món đó chủ yếu là vì con đó.”

Tuyệt! Tôi mỉm cười. “Đã quá. Thôi dẹp thẳng Marco đi. Con khoái ăn món cá hồi quá rồi nè.”

Tụi tụi cố không dùng điện thoại quá nhiều. Đường dây điện thoại rất dễ bị nghe trộm. Hơn nữa, chẳng bao giờ tôi biết được Tom có lên nhắc máy lên nghe hay không. Do đó, tôi không thể điện thoại cho Marco hay Rachel được. Tôi buộc phải tự nghiên cứu thôi. Nếu tụi tôi đột nhập vào trong tòa dinh thự rộng rinh của Joe Bob Fenestre, tụi tôi cần phải dự kiến xem tụi tôi sẽ phải đối mặt với những thứ gì.

Tôi lên phòng mình bắt tay vào làm vài bài tập trong khi mẹ tôi nấu nướng. Có tiếng ba tôi gọi với lên, nói rằng kênh Showtime đang phát lại trận đấu mà trước đó muốn xem phải trả tiền. Thế là tôi bê luôn bài tập xuống dưới nhà, vừa làm vừa xem tivi.

Rồi đến bữa ăn. Bốn người chúng tôi. Như những ngày xa xưa.

Ba tôi bắt đầu huyền thuyên một câu chuyện dài, rắc rối, chán muốn chết về công việc của ông. Còn mẹ thì hỏi tôi và anh Tom về chuyện học ở trường. Rồi ba chợt nhận ra là ông quên mất một đoạn trong câu chuyện chán òm đó, và ông thấy phải kể lại đoạn này...

Tất cả sao mà quá đổi bình thường. Anh Tom và tôi. Ba mẹ tôi... Tất cả trông vẫn bình thường như những ngày xưa vậy...

Tôi cố nhồi nhét vô miệng hết cá, rồi cơm, rồi đậu, và cả cái món gọi là tiramisu, một loại thức ăn tráng miệng của Ý nhúng vào một thứ rượu mùi...

Tôi rất muốn tin cảnh tượng này hoàn toàn là thực. Bởi vì đó chính là mục đích cuối cùng của cuộc chiến. Tụi tôi đang gánh lấy rủi ro và chiến đấu với bọn Yeerk nhằm bảo vệ những quãng thời gian buồn tẻ, tầm thường, chả có gì đáng nói như thế này đây.

Tôi nhớ lại cái cánh bị đập bẹp ở trên máy bay. Rồi tôi nhớ lại cái lần đầu tiên, hồi tụi tôi xém nữa đã cứu được anh Tom ở dưới cái vũng Yeerk địa ngục đó. Ký ức đó làm tôi muốn phát điên. Người ta thường chỉ mong được yên thân, được ngồi một chỗ, ăn một bữa ăn ngon, nói những

chuyện chán phèo và kể một chuyện tiểu lâm đã lặp đi lặp lại cả chục lần.

Nhưng tôi cho rằng luôn luôn có một kẻ nào đó ở ngoài kia nghĩ rằng cái cuộc sống - chỉ toàn là những hỉ nộ ái ố thông thường - là không đủ hấp dẫn. Và đó chính là điểm khởi đầu của sự giết chóc. Trong cuộc chiến tranh này, kẻ đó chính là bọn Yeerk. Nhưng cũng đã từng nổ ra rất nhiều cuộc chiến chỉ là giữa những con người với nhau.

Đối với những người không hề biết rằng điều thực sự đáng kể trong cuộc đời chính là những người yêu thương nhau có thể ở cùng nhau, sống, học tập, làm việc trong hòa bình, kể nhau nghe những câu chuyện tẻ nhạt hay những chuyện cười ngốc nghếch, thì vấn đề là gì chứ? Điều gì khiến cho họ nghĩ rằng cuộc sống mà họ đang hướng tới là tốt hơn cái họ đang có?

“Sao con yên ắng quá vậy Jake?” mẹ tôi hỏi. “Suy tư gì hả?”

Tôi mỉm cười. “Con đang nghĩ thế này thật là tuyệt. Nhà mình phải thường xuyên ăn tối cùng nhau hơn.” Tôi liếc sang Tom. “Tuyệt thật đấy. Con mong rằng cả nhà mình sẽ mãi mãi bên nhau.”

Tên Yeerk bên trong đầu Tom chắc đang lục tìm ký ức của anh ấy và đọc nó như đọc một cuốn sách. Hần dợt bộ não của Tom giống như một nhạc sĩ vĩ cầm lôi ra những nốt nhạc hoàn hảo từ cây đàn.

Tên Yeerk đã tìm thấy câu trả lời mà Tom theo thường lệ phải thốt ra. Tôi nhìn vào mắt Tom và cố làm cho khuôn mặt Tom nở một nụ cười chế giễu. Ánh mắt tôi buộc cái miệng Tom phải mở ra, buộc Tom phải thốt ra những từ theo lẽ thường mà Tom phải nói... nếu như anh nói được.

“Mẹ nè, lần sau đừng cho thằng Jake ăn cái món tiramisu ấy nữa. Rượu vào làm cho nó ướt sũng rồi nè.”

Tôi bật cười theo cách tôi phải cười. Nhưng trong thâm tâm, tôi nghĩ, *tên Yeerk kia, sẽ có ngày ta lôi mi ra khỏi đầu anh trai ta và hủy diệt mi vì những điều mi đã gây ra cho gia đình ta.*

CHƯƠNG 9

Trong khi tôi có một bữa tối ấm cúng bên gia đình, thì Marco lại đang bận rộn sử dụng chương trình chống tin tặc Ax viết cho để vào lại cuộc chat. Nó tường thuật lại cho cả bọn khi tụi tôi mệt mỏi lết đến khu rừng ở ngoài rìa nông trại nhà Cassie.

“Hầu hết vẫn là những nhân vật cũ tán chuyện với nhau,” Marco kể. “Có vài cái tên mới, nhưng GoVikes, YrkHSer, Chazz, CKDsweet, Yeerkiller, Carlito, MegMom và Gump8293 đều hiện diện. Cái thằng nhóc Gump vẫn lải nhải suốt về ba nó. Mình có cảm giác nó đã sẵn sàng đối mặt với ba nó rồi.”

“Tụi mình không được để điều đó xảy ra,” Cassie nói.

“Gump chỉ là một thằng nhóc chín tuổi thôi,” tôi nhắc nhở. “Nó sống cũng khá gần đây. Meg, Chazz và CKDsweet đều sống ngoài thành phố tụi mình. Một số ở rất xa nơi đây. Chỉ còn lại có GoVikes...”

“...tên khủng,” Rachel nhận xét.

“...YrkHSer, Gump và dĩ nhiên là Fitey 777,” tôi kết thúc.

<YrkHSer có phải là một tên Mượn xác không ta?> Tobias hỏi. <Mình thấy hẵn xử sự giống y như một tên Mượn xác đang sắm vai kẻ thù của bọn Yeerk vậy đó.>

Tobias đang đậu trên một cành cây. Vuốt của nó bấm sâu vào vỏ cây mềm.

Cassie gục gặc cái đầu vẻ không mấy chắc chắn. “YrkHSer là một người tên Edward Cheltingham. Nhưng mấy bồ biết sao không? Mình đã xem cuốn danh bạ điện thoại sáng nay và không tìm thấy cái tên Edward Cheltingham. Chỉ có hai “Cheltingham” trong danh bạ thôi, nhưng cả hai đều là nữ.”

“Vậy thì sao? Có nghĩa là số điện thoại của ổng không đăng ký trong sổ danh bạ thôi chứ gì.”

“Có thể vậy. Và cũng có thể Edward Cheltingham chỉ là một cái tên giả như cái tên YrkHSer vậy,” Cassie nói. “Người ta có thể lấy một thẻ tín dụng giả mang một cái tên bất kỳ nào đó để mở một account ở WAA không vậy?”

Hóa ra là chưa đưa nào nghĩ đến điều này cả...

“Ồ,” Rachel thốt lên. “Một cấp độ khó khăn mới. Vậy thì tay đó có thể là bất cứ ai.”

“Tụi mình có địa chỉ của hẵn” Cassie nói. “Phải kiểm tra lại thôi.” Nhỏ nhìn tôi. “Tụi mình cũng có cả địa chỉ của Gump nữa đấy.”

“Gump thì không quan trọng đâu,” Marco nói. “Fenestre mới là nhân vật trung tâm của toàn bộ vụ này. Ông mới là nhân vật chính. Cứ hình dung điều gì xảy ra với ổng coi, mấy bồ sẽ hiểu ngay ấy mà.”

“Có thể,” Cassie thừa nhận. “Nhưng ổng chờ cũng được mà. Còn Gump thì có thể đang lâm nguy đó...”

“Coi kìa, Cassie,” Marco nói. “Hôm nay là Chủ nhật mà. Nếu tụi mình bám theo Fenestre thì có lẽ phải mất cả một ngày luôn đó. Vậy là phải xài ngày nghỉ bữa nay rồi. Còn Gump thì tụi mình xem xét sau lúc tan học cũng được mà. Thứ Hai hay thứ Ba chẳng hạn.”

“Nếu thứ Hai là quá trễ thì sao? Nếu tối nay thẳng nhóc hoảng sợ đó nói hết với ba nó và lại là một kẻ Bị-mượn-xác thì sao? Gump cũng sẽ trở thành một kẻ Bị-mượn-xác mất thôi...”

Marco và Cassie quay lại nhìn tôi. Tụi nó đang chờ tôi quyết định ưu tiên của nhóm là làm gì. Cứu một thằng bé chín tuổi hay khám phá toàn bộ vụ bằng cách đột nhập vào tòa dinh thự của Fenestre.

Tôi cúi nhìn xuống đất. “Marco, bồ đã nghiên cứu ngôi nhà của Fenestre chưa?”

“Chưa, tui nghĩ bồ làm vụ đó mà.”

“Mình bị mắc kẹt, chuyện gia đình ấy mà...”

“Chắc hệ thống an ninh ở đó nghiêm ngặt lắm,” Marco nói. “Chắc sẽ có rất nhiều máy tính. Nhưng với tụi mình thì điều đó không thành vấn đề đâu. Hệ thống an ninh được thiết kế để ngăn chặn con người, chứ đâu ngăn chặn được mấy con thú, đúng không nào?”

Tôi gật đầu, cầu cho nó nói đúng. Tôi cảm thấy hơi lo lo, nhưng Marco cũng có lý chứ: Fenestre mới là trung tâm của vụ này. “Cassie ạ, sau giờ tan học ngày mai tụi mình kiểm tra thẳng nhóc Gump.” Tôi bảo với Cassie như vậy.

Nhỏ gật đầu nhưng vẫn có vẻ áy náy. “Mong là không quá trễ”.

“Ừ. Mong sao là vậy.” Tôi xoa xoa hai bàn tay vào nhau, nháy mắt với Cassie và khoác vào bộ mặt “kên kên” nhất của tôi. “Nào tụi mình tới coi mấy tay giàu sụ ấy sống ra sao đi.”

Tôi cảm thấy mình đang mắc sai lầm. Nhưng tôi không biết đích xác đó là sai lầm gì. Thế nhưng, một người thủ lĩnh luôn phải là người dẫn dắt mọi người chứ không phải là người ngồi ở một chỗ nói nhăng nói cuội hay bắt mạch cho chính bản thân mình.

Cho nên, tôi ra quyết định.

Bạn đã từng nhìn thấy mấy tòa nhà lớn chưa? Chưa đâu, nếu như bạn chưa nhìn thấy dinh thự của tỷ phú Joe Bob Fenestre, người sáng lập ra Mạng Truy cập Hoa Kỳ.

Nhìn từ trên không, tòa dinh thự của ông ta trông giống như một trung tâm thương mại vậy. Nó có hàng chục tòa nhà biệt lập. Một khu hồ bơi có các phòng thay đồ và quầy rượu ở ngay mép bể bơi có hình biểu tượng của Mạng Truy cập Hoa Kỳ. Một tòa nhà chứa du thuyền sát bờ sông với một chiếc thuyền thon thả như điều thuốc nằm gọn bên trong. Một chuồng ngựa đủ chỗ chứa cả chục con. Một cấu trúc trông như tháp quan sát. Một nhà kính chứa đầy những luống rau diếp và cây cỏ xanh rờn cùng những cây cam to đùng. Một nhà xe buýt. Một tòa nhà an ninh có những người canh gác vũ trang nằm ngay sát lối đi dài cỡ bốn trăm thước. Cuối cùng, trên ngọn đồi cỏ có thể bố trí nguyên một trung tâm bowling, tọa lạc tòa nhà chính.

<Tay này cũng biết sống nhỉ,> Marco nói, vẻ hài lòng. <Ngày nào đó, mình cũng sẽ được như thế.>

<Bồ được như thế nào? Được như cái ông đang xén cỏ ngoài kia á?> Rachel ghẹo.

<Mấy bồ đoán coi ổng có thứ gì trong nhà xe nào?> Tobias thắc mắc. <Loại Ferraris hay Porsches, Jaguars, Vipers?>

<Chắc không phải là xe Minivan hay các toa xe Volvo rồi,> Marco nói. <Cái đó là chắc cú. Có lẽ là một vài chiếc RollsRoyces.>

Tụi tôi đang nổi lênh bênh cách khu dinh thự của Fenestre khoảng bốn năm trăm mét. Tobias thì vẫn là Tobias-diều-hâu-đuôi-đỏ. Ax ở trong lốt điều mướp phương Bắc, Rachel là con đại bàng đầu bạc, Cassie và Marco là ó biển, còn tôi thì lấy dạng biến hình ưa chuộng nhất của mình: chim ưng Peregrine. Đó là một trong những sinh vật nhanh nhất trần gian. Nó có cặp mắt thấy được cả từng con bọ chết trên lưng một con chó ở cách xa hàng chục mét luôn đó...

Tôi từng có một cảm giác không hay lắm khi quyết định thực hiện vụ này. Nhưng giờ thì tôi thấy khá ổn rồi. Tôi luôn luôn cảm thấy ổn khi bay trên bầu trời cao. Khi bạn đang trôi lênh bênh trên một luồng khí nóng với đôi cánh sải rộng, với những làn gió nhẹ len vào trong lớp lông vũ, bạn hẳn sẽ cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Đó là một cảm giác tự do tự tại mà bạn chẳng bao giờ hình dung nổi.

Quanh khu dinh thự của Fenestre có ba lớp hàng rào riêng rẽ. Một hàng rào bọc quanh chu vi của cơ ngơi, gồm cả rừng cây, bể bơi, sân Tennis, và tất tât mọi thứ. Hàng rào thứ hai cách hàng rào đầu khoảng hai chục mét. Và cuối cùng là hàng rào thứ 3 bọc quanh tòa nhà chính...

<Tay này coi bộ hơi đa nghi thì phải,> Rachel nhận xét. <Mấy bồ có thấy các tháp quan sát nhỏ ở mỗi góc nhà chưa? Có người ở trong đó đấy. Họ có súng hẳn hoi đó nha.>

<Và cũng đừng quên đám chó Rottweiler kia,> Cassie bổ sung. <Hai toán, mỗi toán hai con chó đang đi tuần giữa hàng rào ngoài cùng và hàng rào thứ hai. Mỗi toán đều có người cầm súng đi kèm.>

Với cặp mắt ó biển được cấu tạo để tìm cá ở dưới nước, Cassie nói thêm. <Có cả một thứ hàng rào dưới nước nữa đấy. Mình không thể thấy hết, nhưng chắc chắn là có một hàng rào rất rõ nét ở dưới nước.>

<Cái người này có phải đang bị đe dọa không vậy?> Ax thắc mắc.

<Không có đâu, dân nhà giàu đều như vậy cả đấy,> Marco nói.

<Giờ làm sao chui vào đó được đây,> tôi hỏi. <Ai có ý kiến gì hay không?>

<Có một cửa sổ để ngỏ ở mặt sau của toà nhà chính kìa. Tụi mình bay thẳng vô đó đi,> Tobias gợi ý.

<Rồi sau đó thì sao?> Cassie hỏi. <Tụi mình còn phải đi quanh nhà, tìm văn phòng của ông Fenestre, và nghe ngóng được cái gì đó nữa...>

<Làm ruồi nữa đi,> Marco đề nghị.

<Hay là làm kiến cũng được vậy,> Cassie nói và liếc Marco. Marco đã thề rằng sẽ không bao giờ làm kiến thêm một lần nào nữa...

Tôi quyết định. <Thôi được, đầu tiên tụi mình chui vào theo cách Tobias nói. Có điều là Tobias phải ở ngoài để báo cáo lại qua cửa sổ những gì mà bồ thấy. Bên trong thì phân nửa đám tụi mình biến thành ruồi, phân nửa biến thành gián. Tụi mình chia nhau ra nhưng vẫn giữ liên lạc bằng ý nghĩ. Đứa nào tìm được Fenestre thì kêu mấy đứa khác, đồng ý chứ?>

<Tới luôn đi!> Rachel chưa gì đã đâm thẳng xuống cánh cửa sổ để ngỏ.

Cặp cánh bự của nhỏ ép ra sau, các vuốt thu lên, cái đầu đại bàng màu trắng ngược lên để cặp mắt tập trung vào cửa sổ.

Cassie bay tiếp sau nhỏ, rồi đến tôi, Marco và Ax. Tobias bắt một luồng khí nóng và bay vút lên đến độ cao mà từ đó nó có thể thấy bất cứ chuyện gì xảy ra bên trong dinh thự.

Rachel xòe cánh ra vào phút cuối để giảm tốc độ. Vuốt của nhỏ chìa ra trước và nhỏ bay vút qua...

PHỤỤP!

<Ngừng lại đi! Cassie, ngừng lại!>

Cassie phản ứng tức khắc. Nhỏ xòe rộng đôi cánh, ngoặt mạnh sang bên phải, và bay rà sát bờ tường trát vữa nổi, chỉ cách bờ tường có vài phân.

<Rachel!> Tôi hét lớn. <Rachel!>

Nhỏ đã bay qua cánh cửa sổ vô được trong nhà rồi. Không nghe nhỏ trả lời. Với cặp mắt chim ưng, tôi cũng chỉ nhận ra một hình thù mờ mờ nằm sõng sượt trên phòng của căn nhà bên trong.

Rachel đã bất tỉnh.

Ít ra là tôi hy vọng nhỏ chỉ bất tỉnh.

Rachel bị sập bẫy mất rồi!

<Rút đi! Mọi người rút lui đi! Bay lên mau!>

BRRRRINNNNNGGGG!

Húúúúúú! Húúúúúú! Húúúúúú!

Chuông báo động rú lên. Tiếng còi hụ inh ỏi. Tôi nghe thấy những giọng người la hét và thấy Cassie vọt lên cao, vượt qua đỉnh của bờ tường để giữ đà bay. Nhưng Marco và Ax vẫn đang chật vật chiến đấu với không khí lặng ngắt. Cả tôi cũng thế. Tôi vỗ cánh tới tấp, nhưng không khí phía dưới mặt đất vẫn cứ lặng như tờ. Tôi vỗ cánh mạnh hơn nữa và chậm chạp dâng lên. Quá chậm.

“Bắn chúng đi!”

“Bắn mấy con chim á?”

“Chứ gì nữa! Bắn đi!”

PẦNG! PẦNG! PẦNG!

<Hoàng tử Jake!> Ax rú lên. <Tôi bị trúng đạn rồi.>

Tôi thấy con điều mướp phương Bắc lão đảo trong không trung và bắt đầu rơi xuống.

<Ráng lên đi, Ax, mình đang tới nè,> Tobias nói và đâm bổ xuống, thực hiện một cú lao tự sát điên cuồng, hướng thẳng xuống mặt đất.

Khi bắt đầu rơi, Ax ở cách mặt đất độ chục mét. Còn Tobias ở trên cao chừng hai chục mét. Thật là vô vọng.

Nhưng Tobias vẫn lao xuống như một viên đạn màu đỏ. Nó bắt kịp Ax thì cơ thể run rẩy của anh chỉ còn một mét là nữa là đập xuống đất.

<Ax, sẽ đau đấy!> Tobias hét lên. Nó cắm vuốt vào vai và ngực Ax, xòe rộng cánh ra và bay theo triền dốc của thảm cỏ, chỉ cách thảm họa có vài phân.

Cassie cũng đang lao tới để hỗ trợ. Nhỏ túm lấy một bên cánh của Ax và cùng với Tobias vừa kéo vừa lôi anh chàng Andalite bị thương đến giữa hàng rào trong cùng và hàng rào thứ hai. Nhưng hai đứa nó lại buông anh xuống đúng ngay lối chạy của đám chó.

Một đám chó Rottweiler sửa inh tai, lao về phía Ax.

Bọn chó đang phóng tới, nước miếng nhiều cả ra, những cái hàm bự rung lên. Gã huấn luyện chúng bám theo chậm chạp hơn, vừa chạy vừa tháo khẩu súng máy ra khỏi vai.

<Cassie! Tobias! Chạy ngay đi, không thì chết bây giờ!> Tôi hét lên, sà thấp xuống. Quá thấp và quá chậm. Bọn chó chắc chắn đã thấy tôi xông tới. Nhưng đó là vì tôi nhắm thẳng vào chúng. Nhắm thẳng vào mắt của con chó ở gần nhất. Tôi bật vuốt ra phía trước.

Con chó đã nhận ra tôi. Nó quay ngoắt lại! Tôi giáng đòn!

Phập! Cái cảm đồ sộ, chết chóc tấp vào chóp cánh của tôi. Nhưng những cái răng chỉ chải lên những sợi lông. Tôi ngã dúi xuống cỏ, lộn vòng tròn. Con chó bám theo tôi. Ba bước nhảy nữa nó sẽ tóm được tôi. Tôi hoàn toàn bất lực.

Nhưng có vật gì đó lao xuống như tên lửa, ngay phía sau tôi: con ó biển thứ hai! Marco!

Marco cào con chó từ phía sau, cày nguyên một đường đỏ ngầu sau gáy con chó.

HÚÚÚÚÚ!

Con chó quay ngoắt lại, Marco vỗ cánh bay đi, còn tôi vùng vẫy như điên để cất cánh khỏi mặt đất.

Nhưng con chó thứ hai đã tập trung vào Tobias, Cassie và Ax. Tobias và Cassie đang điên cuồng vỗ cánh, lôi sừng sặc trên cổ cái cơ thể chim tả tơi của Ax. Hai đứa nó xém nữa đã cất lên cao được, nhưng rồi lại chìm xuống. Con chó đang rượt theo chúng.

<Bỏ Ax xuống đi!> Tôi la lớn.

<Không đòi nào!> Tobias hét lên.

<Nghe mình đi! Bỏ xuống đi, không chết hết bây giờ!>

Tobias và Cassie thả Ax xuống và bay vút đi. Con chó lao thẳng vào Ax đang bị thương, dùng hàm xốc ảnh lên.

<Mình phải làm gì đây?> Cassie hét to.

<Bay khỏi đây! Bay đi! Bay lẹ đi!> Tôi quát lên.

Tôi bắt một luồng gió nhẹ và bay vút lên.

Thêm những người vũ trang và vài con chó nữa vây quanh Ax.

Qua cánh cửa sổ ngõ là để ngõ, tôi thấy những người khác đang xúm xít quanh Rachel.

Hai đứa trong bọn tôi đã bị bắt. Và đó đều do lỗi của tôi.

Mấy đứa tụi tôi tập hợp lại phía sau một ngôi nhà nhỏ cách đó chừng bốn trăm mét. Tụi tôi lấp sau các thiết bị điều hòa không khí và quạt hút gió, giữa mùi dầu mỡ và hơi nóng bỏng ran.

< Tụi mình đã biến hình được bao lâu rồi?> Tôi hỏi.

<Mình biết đâu được,> Tobias quát lên. <Mình biết thế nào được kia chứ? Lẽ ra đã cứu được Ax ra khỏi đó rồi!>

<Họ đã tóm được Rachel và Ax,> Cassie thần thờ nói. <Phải cứu hai bạn ấy mới được!>

Hoang mang, hoảng loạn. Ai cũng rối trí.

Tôi cố tập trung, nhưng mấy cái máy điều hòa không khí lại đang rống lên. Mùi thịt nướng, mùi hành, mùi nước sốt thì quá nồng nặc.

<Có lẽ tụi mình đã biến hình chừng ba chục phút,> tôi nói. <Còn lại chừng một tiếng rưỡi nữa.>

<Để làm gì?> Tobias hỏi. <Đây là một pháo đài! Nào hàng rào, nào chó, và lại có cả một từ trường mạnh ở các cửa sổ nữa.>

<Bọn Mượn xác,> Marco nói. <Fenestre là một tên Mượn xác. Đây là một cái bẫy. Chắc chắn là

vậy rồi. Nếu không phải bọn Yeerk thì có người bình thường nào lại đi bắn vào mấy con chim cơ chứ?>

<Rachel và Ax phải hoàn hình trước một tiếng rươi đồng hồ, nếu không sẽ bị kẹt luôn,> Cassie nói. <Một tiếng rươi, tụi mình chỉ còn có bấy nhiêu thời gian. Nếu hai bạn ấy hoàn hình với bọn Mượn xác bao quanh... thì chúng sẽ biết được Rachel là người, và từ đó sẽ biết được tất cả chúng ta là người, trừ Ax ra.>

<Mình biết rồi,> tôi nói. Thật ra sự thể còn tệ hại hơn thế nữa. Thì đó, Rachel biết rõ là nhỏ không thể hoàn hình ở chỗ mà bọn Mượn xác thấy được nhỏ. Tôi biết Rachel quá rõ mà, nhỏ thà bị kẹt nút mùa trong cơ thể đại bàng chứ không để lộ sự thật đâu. Nhỏ biết rõ rằng bọn Yeerk mà biết tụi tôi là người chứ không phải là một nhóm Andalite gây rối thì mạng sống của tụi tôi sẽ tiêu ma tắp lự...

<Kẹt trong lồng đại bàng có thể không phải là điều tồi tệ nhất mà Rachel phải đối mặt,> Tobias nói.

<Ồ, ừ, bồ nghĩ thế thật sao?> Marco nhếch mép châm chọc. <Rất có thể Rachel không muốn sống nốt quãng đời còn lại của mình chỉ để chén mấy con chuột và trú ngụ trên cây như bồ, Tobias ạ.>

<Ý mình không phải thế,> Tobias ngắt lời. <Ý mình là rất có thể nhỏ không còn sống nữa. Hoặc là cơ thể bị nhốt của nhỏ bị thương đến độ không thể cứu được nữa.>

<Ax còn sống, mình dám chắc điều này,> Cassie nói, bình tĩnh hơn hai đứa kia một chút.

<Bồ có ngửa trước tình huống này khi nghiên cứu cái lâu đài điên rồ này không thế?> Marco hỏi tôi.

Tôi không trả lời. Tôi phải nghĩ cách. Tôi đang chạy đua với thời gian. Làm thế nào cứu được Rachel ngay khi cứu được nhỏ chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Tôi phải lập ra một kế hoạch. Nhưng tôi là ai kia chứ? Làm sao tôi có thể lập kế hoạch nữa khi mà tôi đã dẫn tụi bạn vào thảm họa. Rachel... Ax... và biết đâu đấy, tất cả tụi tôi luôn.

<Mình không biết phải làm gì bây giờ.> Tôi gào lên. Tôi đã không hề lập ra một kế hoạch cụ thể nào cho nhiệm vụ này.

<Cái gì? Bồ vừa nói gì?> Tobias giật giọng.

<Đồng hồ tử thần đang đếm ngược,> Marco giận dữ nói. <Tụi mình cần có kế hoạch gì đó. Thời gian đang chạy đi đấy!>

<Mình không có nổi một kế hoạch nào cả,> tôi quát lên.

<Đừng nói với tôi như thế chứ,> Marco hét lại vào mặt tôi. <Bồ đưa tội mình vào vụ này, giờ thì bồ đưa cả bọn ra đi!>

<Để yên cho bạn ấy nào,> Cassie chen vào, bênh vực tôi.

Nhưng những lời của Marco đã là những chiếc gai đâm thẳng vào trái tim tôi. Và sự bênh vực của Cassie chỉ làm cho mọi sự tồi tệ hơn...

Trí óc tôi phân ra làm đôi. Một nửa đang chạy điên cuồng như thể một chiếc xe đua chạy đến nổi máy của nó muốn nổ tung ra. Nửa kia thì đang vầy vùng lặn ngụp với sự thật khủng khiếp rằng Marco nói đúng. Tôi đã hại bạn bè mình.

<Tội mình... tội mình có thể dùng lối gián,> Cassie nói. <Bò vào trong dinh thự và->

<Không có thời gian đâu,> Marco nói. <Tội mình sẽ phải biến hình bên ngoài hàng rào, rồi phải vượt qua hàng trăm mét đường đồi. Chưa kể, có cả đồng bọn Mượn xác ở trong đó. Giờ, chúng đang sẵn sàng chờ đón tội mình rồi.>

<Không,> tôi đội ngọt lên tiếng.

<Không gì?> Tobias hỏi.

<Chúng không phải là bọn Mượn xác đâu,> tôi nói chắc chắn. <Tội mình đã từng theo chân bọn Yeerk bao lần rồi còn gì. Chúng có thể sử dụng rất nhiều bọn Mượn xác người, nhưng sau lưng bọn này luôn là bọn Hork-Bajir. Ở đây không có tên Hork-Bajir nào. Và tất cả mấy người này đều dùng loại súng thông thường, dẫn theo chó nữa chứ. Bọn Yeerk không sử dụng chó.>

<Vậy lời giải thích nào cho việc tay tử phú kia ra lệnh cho lính của mình bắn chim?> Marco thắc mắc.

<Mình không biết. Nhưng đây là người. Người thật. Nhưng Rachel và Ax có thể không biết điều này. Tội mình phải mang tội nó ra ngoài. Và tội mình không còn thời gian để mà tìm cách khôn khéo đâu.>

<Họ có súng đấy,> Cassie nhắc nhở. <Có thể họ không có súng Tia Nghiệt hay đội chiến binh Hork-Bajir, nhưng họ có nào là súng, nào là rào cản, nào là chó và cả những cánh cửa to và dày nữa.>

<Đúng, họ có những thứ đó,> tôi đồng ý. <Còn tội mình thì chả có lối hình biến nào đủ nhanh, đủ dẻo dai để xông vô chốn này mà không bị bắn trúng. Mình có ý này... Nhưng trước hết, khu Lâm Viên cách đây bao xa nhỉ?>

CHƯƠNG 10

Tôi bay bằng tốc độ tối đa của con chim ưng, nghĩa là rất nhanh, nhưng rủi là lại bị ngược chiều gió. Tôi đành tự an ủi, *không sao, lúc bay về mình lại được thuận chiều là huề chứ gì*. Nhưng gió thì có trời mà biết được.

Tụi tôi để Marco và Cassie ở lại để canh chừng. Tôi đã dặn dò hai đứa nó không được làm gì cả. Tôi không muốn khi trở lại, thấy hai đứa nó cũng bị bắt nốt.

Nhưng tôi là ai mà dám đưa ra mệnh lệnh cho tụi nó cơ chứ? Tôi đã dẫn tụi bạn chui vào một cái bẫy. Cái bẫy mà lẽ ra tôi đã phải nghĩ tới nếu như tôi chịu khó dành một chút thời gian để nghiên cứu tòa dinh thự. Nhưng tôi đã không nghiên cứu, tôi đã dành trọn thời gian đó cho gia đình mình.

Cassie đã đúng. Lẽ ra tụi tôi phải cố cứu Gump, (điều đó dễ mà) thay vì tôi cứ cố tỏ ra mình là một đại thống lĩnh, quyết định phải theo dõi Fenestre, ngay cả khi chẳng có bất cứ sự chuẩn bị nào.

Tobias bay cùng tôi đến khu Lâm Viên. Tôi thật sự muốn làm điều đó một mình, nhưng, trên không trung, Tobias lại có kinh nghiệm hơn tôi gấp cả trăm lần. Nó hiểu rõ từng lộn gió, từng áng mây, từng luồng khí nóng. Nó sẽ giúp tôi bay nhanh hơn...

Vào lúc hai đứa tôi bay phía trên những khu thú trong Lâm Viên, có lẽ tụi tôi chỉ còn không đầy một giờ. Nửa tiếng nữa để bay vòng về. Như vậy chỉ còn chưa đầy nửa giờ đồng hồ để làm cái việc tôi phải làm và cứu Rachel cùng Ax ra khỏi tòa dinh thự.

Không thể lãng phí thêm một phút nào nữa...

<Bồ nói đi, tụi mình tới đây làm gì vậy?> Tobias càu nhàu.

<Tới nơi rồi đó,> tôi đáp.

Phía dưới tụi tôi là một khu thú thả rong có nhiều loại cỏ mọc xen lẫn, một vũng bùn và một hồ nước. Bốn thân hình lộ ra trong khu thú. Bốn thân hình đồ sộ trông như những con thú thoát ra từ thời đại khủng long.

<Ê giác hả?> Tobias ngờ vực hỏi.

<Phải. Mình cần một dạng biến hình có thể giúp xông thẳng qua những hàng rào đó, tông đổ các cánh cửa, và nếu cần thì đỡ luôn vài viên đạn. Liệu bồ có ý kiến nào hay hơn không?>

<Không, nhưng bồ làm cách nào lại gần được một trong mấy con này để thâm nạp ADN vậy?>

<Hai con trong bầy tê giác đã ra tuốt ngoài rìa của khu thú. Khách tham quan có lẽ không thấy chúng rõ đâu.>

<Bồ định xông thẳng vào đó á?>

<Không còn thời gian để tính cách khác nữa đâu, Tobias.>

<Má ơi! Jake, ít ra bồ cũng để mình làm phân tán mọi người chút đỉnh chứ?>

<Được! Nhưng cố bảo trọng nha. Bồ nghe rõ chưa? Không được để bị sao đấy!>

Tobias lập tức biến mất tăm, còn tôi thả mình xuống từ từ, giống như đi xuống một chiếc cầu thang xoắn. Tôi nhắm thẳng cái lưng của con tê giác lớn nhất. Tôi xòe hai cánh, đưa vuốt ra phía trước, và cố đáp xuống lưng nó thật êm.

Con thú khổng lồ chỉ thấy nhồn nhột.

Tôi đứng đó, đánh đu trên lưng con tê giác, các vuốt của tôi bám khế vào lớp da xám nhẵn dẻo và dày cùi của nó. Ổn rồi. Nhưng tôi không thể thâm nạp ADN ở dạng biến hình được. Tôi phải hoàn hình lại thành người để làm việc đó. Và điều này mới thực sự gay go.

Tôi nhìn lên thanh chắn cao bên trên, nơi người ta đang ngắm nghía những con tê giác lang thang. Với nhãn quan chim ưng, tôi thấy họ ở gần đến không ngờ. Tôi có thể thấy cả màu mắt của họ, thấy cả chiếc huy không cài trên áo một tên nhóc. Nhưng dĩ nhiên là họ chỉ có những con mắt người và vì vậy không thể thấy rõ được như tôi...

Không thành vấn đề đâu, tôi nghiêm khắc tự nhủ. Không còn thời gian để mà lo lắng nữa đâu. Làm đi thôi.

Tôi bắt đầu hoàn hình trên lưng con tê giác. Những sợi lông chim ưng của tôi chảy ra và dính kết lại, mất đi những đường nét hình học thon thả. Các vuốt của tôi cùn đi, dày lên, lóng ngóng hơn và những ngón phụ trội bắt đầu mọc ra. Tôi nghe những tiếng cọt cọt khi bộ xương người của tôi bắt đầu duỗi ra từ khung xương rỗng của chim.

Trên lưng con tê giác, tôi đã nặng hơn gấp đôi. Liệu nó có hất tôi xuống và dậm lên tôi không? Chẳng còn thời gian để lo sợ nữa rồi. Tôi phải tin tưởng vào Tobias thôi.

Đúng lúc đó tôi thấy Tobias sà xuống chộp lấy thanh kẹo bông gòn từ tay một bé gái cũng dễ dàng như nó chộp con chuột trên bãi cỏ vậy.

Vùùù! Tobias đã vút lên với trái bóng bông gòn màu hồng sáng. Cô bé hét lên, những người đứng quanh ai nấy đều trở mắt, bật cười, chỉ trỏ. Tobias bắt đầu thực hiện một **màn biểu diễn nhào lộn trên không** xứng danh với *Phi đội thiên thần Xanh*.

Không ai còn chú ý tới tôi khi mà cái hình thù người của tôi hiện lên từ cơ thể mượt mà của con chim ưng. Nhưng tôi vẫn ở trên lưng con tê giác. Trên lưng một con vật khổng lồ nặng hàng ngàn ký với chiếc sừng dài để đến cả thước.

Con tê giác đột nhiên di chuyển! Nhưng nó chỉ sàng tới đám cỏ xanh tốt hơn.

Tôi tiếp tục hoàn hình. Nhưng đột nhiên, con tê giác đã nhận ra cái gì đó lạ lùng đang diễn ra.

“Fffraha!” nó thở ra khình khịt. Rồi nó chột phóng nước kiệu. Tôi vẫn chưa có tay mà vuốt thì đã mất hết rồi. Tôi lộn nhào, ngã chúi mặt xuống đất ngay cạnh chiếc xe tải.

Tiếp tục đi Jake, biến hình tiếp đi! Tôi tự nhủ.

Con tê giác lừ đừ tiến tới. Nó nheo nheo một bên mắt với tôi. Rồi nó cúi cái sừng khổng lồ xuống.

Nó đánh hơi.

Cái khuôn mặt đó, cái sừng đó, đang đưa cách tôi có vài phân và tôi chỉ còn biết cầu cho nó đừng có xiên tôi. Con thú càng lúc càng bị kích động. Nó sừng sốt vì những gì nó trông thấy. Chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả. Chính tôi cũng sẽ sừng sốt y như thế nếu trông thấy một thằng nhóc đang quần quai và đột ngột thoát ra từ hình thù một con chim.

Và rồi tôi đã có được một cánh tay. Tôi chìa nó ra, quờ quạng sờ vào chiếc sừng tê giác. Tôi khép các ngón tay, nắm lấy nửa vòng chiếc sừng đó và bắt đầu tập trung tâm trí...

Khi bạn nuốt nạp một con thú thì nó luôn rơi vào trạng thái chờ sẵn, chỉ trừ một vài trường hợp ngoại lệ. Nếu lần này chẳng may đúng vào trường hợp ngoại lệ đó thì con tê giác sẽ xiên tôi thật ngọt và sử dụng tôi làm bung xung để dọt cái sừng của nó.

Tôi tập trung vào con thú. Và tôi cảm thấy nó trở thành một phần của tôi.

Từ khu Lâm Viên, hai đứa tôi cuống quýt lao trở về. Tôi mệt lử. Tobias cũng mệt lử. Tụi tôi không thể làm gì khác. Thời gian đang chạy rất mau.

Gió đã đổi chiều. Nó không ngược chiều với tụi tôi, nhưng lại thổi mạnh từ hướng Nam trong khi tụi tôi lại bay về hướng Tây. Tụi tôi vẫn phải chặt vật giữ hướng bay.

Marco và Cassie đang đợi tụi tôi trên các cành cây ở phía bên kia đường, đối diện với cổng tòa dinh thự của Fenestre. Thời gian còn lại của tụi nó trong dạng biến hình cũng chỉ còn rất ngắn. Ngắn như thời gian của Rachel và Ax vậy.

<Marco! Cassie!> Tôi hét xuống. <Có chuyện gì không?>

<Có chứ sao không, đồng hồ vẫn đang kêu tích tắc đây nè,> Marco nói.

<Tụi mình đã nhận ra một điều,> Cassie nói. <Quanh mỗi cánh cửa đều có phủ một dải chất độc. Và ở mỗi cửa sổ đều có một dạng thiết bị bẫy. Có lẽ thứ đó đã tấn công Rachel. Theo mình nghĩ cái ông Fenestre nhất định phải có những vấn đề về tâm lý.>

<Ổng có thừa tiền để làm vậy mà,> Marco nói. <Giờ thì tụi mình phải làm gì đây để cứu Rachel và Ax ra khỏi đó?>

<Mình sẽ húc sập các hàng rào, tông đổ các cánh cửa và dậm nát tất cả những gì ngáng đường,> tôi nói.

<Tuyệt,> Marco bật cười. Nụ cười của nó vẫn thoáng chút căng thẳng. <Rachel chắc khoái vụ này lắm đây. Nhưng bồ làm vậy bằng cách nào?>

Tôi đáp xuống đất, ngay phía dưới gốc cây. <Mấy bồ chuẩn bị đi. Mình hy vọng là Fenestre xây dựng nơi này với trần đủ cao và hành lang đủ rộng.>

Tôi hoàn hình thật nhanh và lập tức tập trung để biến thành tê giác.

Biến hình vội vã như thế quả là một không thể tưởng tượng được. Tôi cảm thấy như cơ thể mình đang vận hành nhờ một bình ắc quy sắp hết điện. Nhưng sau này tôi có thể tha hồ một mối, chứ bây giờ thì không được.

Làn da người mịn màu hồng hồng của tôi chuyển thành lớp da dày cỡ hai ba phân đã từng phơi dưới nắng cả chục năm. Tôi vẫn còn là người, nhưng lại là một người khổng lồ màu xám. Tôi giống như đang mặc một bộ áo giáp sống vậy.

Hai chân tôi dày lên và rút ngắn lại. Các móng tay đang trở nên to bự và cứng như thép. Tôi đổ xuống, đứng chống trên bốn cẳng. Tôi trở thành một khối màu xám không ngừng to phồng lên, hết như một mẻ thép nấu chảy đang sôi sục và tái định hình.

Tôi nhận thấy hai tai tôi lần lần chuyển ngược cao lên trên đầu. Chúng kéo dài ra và cuộn lại thành hình rãnh hẹp. Cuối cùng là khuôn mặt, nó dần ra phía trước, ra nữa, ra nữa. Xương mặt và xương sọ của tôi phát triển, sinh sôi nảy nở và bự ra. Cứ như thể có một đội ngũ các kỹ sư đang tái dựng lại khuôn mặt tôi và luôn miệng kêu ca: "Chúng tôi cần thêm không gian, cần thêm xương, cần thêm lớp áo giáp, cần thêm sức mạnh ở đây... ở đây nữa."

Cái đầu tôi trở nên đồ sộ khủng khiếp.

< Bồ... bồ biến thành con quái gì thế này?> Marco hoảng hốt hỏi.

Và rồi, từ phần mút cái đầu khổng lồ của tôi, những cái sừng bắt đầu mọc ra.

Cái sừng nhỏ ở phía sau nhú lên một chút rồi dừng lại. Sau đó là đến cái sừng lớn. Nó mọc dài ra, dài ra, dài ra mãi. Nhân quan của tôi trở nên mờ đục và tập trung rất kém, nhưng tôi vẫn nhìn thấy được cái sừng ấy đang mọc. Nó vểnh lên, vểnh lên nữa. Dày hơn, lớn hơn và dài hơn.

<Ồ,> Marco thốt lên. <Hóa ra là bồ biến thành tê giác.>

<Còn bao nhiêu thời gian nữa?> tôi cuống quýt hỏi.

<Có lẽ còn mười phút,> Tobias đáp.

Tôi cảm thấy bộ não tê giác đang trỗi dậy trong tôi. Nó không hề giống như tôi nghĩ. Bộ não này không hung bạo chút nào. Thật ra, bản năng thống lĩnh ở bộ não đó có vẻ như chỉ đơn giản là đói. Con tê giác đang muốn gặm cỏ.

Nhưng bên dưới cái nhận thức điềm tĩnh của loài ăn cỏ cũng tồn tại cả những thứ khác nữa. Không phải hung dữ mà là tự vệ. Không phải sợ mà lo. Tê giác luôn thận trọng vì lo rằng bị thách thức bởi một con tê giác khác.

Đôi mắt cực kỳ mù mờ và hầu như vô dụng của tê giác đang tìm kiếm một hình dáng hơi hơi giống chính nó. Đôi tai hết xoắn rồi lại xoay, hướng về phía mỗi tiếng động mới, dò tìm âm thanh của con tê giác khác. Cái mũi cực thính đánh hơi không khí.

Không có những kẻ thách thức. Không có kẻ thù. Chỉ có vài con chim. Con tê giác bình tĩnh trở lại.

Tôi cần phải tiếp tế cho nó sự giận dữ. Điều này cũng dễ thôi vì thứ đó tôi đang có đầy. Tôi

phải cứu Rachel và Ax. Và tôi phải làm điều đó ngay bây giờ.

<Rồi đó, mấy bồ theo mình nha, nhưng bám phía sau thôi đấy. Chờ khi nào mình khai quang xong các hàng rào thì hẵng xông lên. Giờ thì để coi xem cái sừng này làm được việc gì...>

Cơ thể mới của tôi di chuyển một cách tốt không ngờ. Tôi cảm thấy mình như một gã khổng lồ đang đi trên đầu các ngón chân vậy.

Tôi phóng nước kiệu lao ra từ những thân cây che lấp. Tôi biết cánh cổng của Fenestre ở ngay bên kia đường. Nhưng tôi không thể thấy cánh cổng đó. Cách chừng ba thước, tôi hầu như không thấy gì nếu đối tượng không cử động. Để nhìn được, tôi phải nhìn đầu tiên là bằng một bên mắt, sau đó là bên mắt kia, bởi lẽ hai mắt tê giác ở cách nhau quá xa, lại bị ngăn cách bởi cái hàm, cái mũi và cái sừng quá đồ sộ. Điều này cũng na ná như bạn có hai con mắt ở hai phòng khác nhau vậy.

<Mấy bồ phải chỉ đường cho mình mới được,> tôi nói.

<Hơi sang trái một chút đi,> Marco nói. <Đúng rồi đó. Giờ thì lao tới trước!>

Tôi lao tới, tôi bắt đầu phóng nước đại. Tôi cảm nhận được lẽ đường cung cứng dưới những cái cẳng tê giác nhảy cảm một cách bất ngờ.

<Cánh cổng!> Marco hét lên.

Tôi cúi gầm cái đầu sừng, tăng tốc lên. Cánh cổng làm bằng song sắt. Tôi thấy nó rất rõ khoảng hai giây trước khi húc trúng nó.

Một ngàn ký của con tê giác tông vào thép cứng.

Tôi cảm thấy cú húc tác động lên khuôn mặt đồ sộ, xương sườn của tôi và lan xuống tận vai. Cũng giống như bị nguyên quả búa tạ giáng vào đầu ấy! Bị giáng nhưng lại không hề hấn gì. Tôi cảm thấy sự va chạm. Nhưng cơ thể tê giác của tôi đã quá quen với va chạm. Nó được cấu tạo để chịu đựng với va chạm mà...

<Cánh cổng thế nào rồi?> tôi hỏi.

<Làm gì còn cánh cổng nào nữa...> Marco đáp. <Bồ lao thẳng tiếp đi, hơi nhích qua phải một chút nha, bé bự!>

Tôi phóng tới trên bốn cái cẳng bự như những cây cột Hy Lạp. Tôi cảm thấy phần cổng cong queo còn lại khi tôi chạy vù qua nó.

Húúúúúú! Húúúúúú! Húúúúúú!

<Trời! Sao ông này có nhiều thiết bị báo động dữ vậy ta?> Tobias thắc mắc nói.

<Tốt thôi, cổng rào thứ hai, tới luôn.> Marco ra lệnh.

Tôi tiếp tục đà lao. Lần này tôi chỉ cảm thấy một cú giật nhẹ ở sườn.

<Hàng rào nằm ở đâu vậy?> tôi hỏi.

<Bỏ vượt qua nó rồi còn gì,> Cassie nói.

<Tốt. Coi bộ ổn rồi đấy,> Marco nói.

“Gâu gâu gâu!” Tôi nghe rất rõ tiếng chó sủa. Tôi nghĩ thấy chúng thậm chí còn rõ hơn nữa.

Tôi thấy hai bóng hình mờ mờ đang chồm lên, lao vào tôi. Có lẽ chúng định cắn tôi. Tôi cũng không chắc nữa. Tôi chỉ cảm thấy như bị gãi ở một bên hông.

“Ăng! Ăng! Ăng!”

<Bọn chó bị sao vậy?> tôi hỏi.

<Chúng chạy biến hết rồi,> Marco bật cười. <Chúng đang chạy cong cả đuôi kia kìa.>

<Mình bắt đầu khoái lột biến hình này rồi đó,> tôi nói. <Làm gì kế tiếp nào?>

<Hàng rào cuối cùng, rồi đến cánh cửa.>

<Cẩn thận đấy! Có bảo vệ tới kìa! Họ có súng đấy!>

“Thiên địa ơi!” tôi nghe ai đó hét lên. “Cái quái gì thế này?”

“Bắn nó đi!”

Tôi nhận ra họ đang di chuyển. Họ là những cái bóng đang di chuyển trên một nền mờ ảo. Chỉ vừa đủ để tôi nhận ra.

Tôi quay sang họ, và giờ thì toàn bộ bản năng của con tê giác đang làm việc. Họ là một mối

nguy. Họ đang thách thức tôi. Và đó là một sai lầm.

PẮNG! PẮNG! PẮNG!

Tê giác thường xuyên bị bắn giết. Chẳng may cho chúng, có nhiều người ngốc nghếch đến mức tin rằng sừng tê giác là một loại thuốc. Và cũng có nhiều người độc ác đến mức đi tàn sát những con tê giác đang trên đà tuyệt chủng chỉ để lấy cái sừng của chúng...

Nhưng những người đó không bao giờ săn tê giác bằng súng lục. Bạn muốn bắn tê giác ư? Bạn phải có một khẩu súng săn lớn nòng và cực mạnh. Không thể dùng súng lục để bắn ra một mớ những viên đạn tí tẹo để dọa tê giác được.

PẮNG! PẮNG!

Tôi cảm thấy vật gì đó châm vào mặt và vai tôi. Nó làm tôi nổi điên lên. Tôi càn tới. Không phải là chạy bình thường nữa, mà là lăn xả vào với cái đầu cúi gằm và cái sừng chìa lên.

“Chạy thôi!”

Mấy người bảo vệ bỏ chạy. Tôi rượt theo họ. Tôi chỉ mất khoảng ba giây để bắt kịp gã đầu tiên. Tôi xông thẳng vào hắn, cảm thấy sự tiếp xúc với cơ thể mềm éo của hắn. Tôi hất đầu lên và... chắc chắn là gã này sẽ không ngồi được trong một thời gian rất dài.

Tôi đã để vượt mất gã bảo vệ kia. Nhưng không sao. Họ đâu phải là mục tiêu của tôi.

<Chỉ cho mình cánh cửa đi!> Tôi hét gọi mấy đứa kia.

<Bên trái... được rồi, bây giờ quẹo phải... được rồi đấy... Bỏ đúng là **đồ mù**. Trái... phải... tốt. CẦN TỚI ĐI!>

Tôi lao tới.

RẦẦẦMMM!

Tôi có cảm giác như mình vừa húc vào xe tải. Tôi lùi lại và húc tới lần nữa.

RẦẦẦMMM! RẦẦẦCCC!

<Má ơi, cửa gì mà cứng ngắt thế này!> tôi nói.

<Hừm, Jake, bỏ húc trật cánh cửa rồi. Đó là bức tường đấy. Bỏ có sao không vậy?> Cassie hỏi.

<Mình không sao. Xô một cú nữa là tụi mình vào bên trong ngay ấy mà.> Tôi lùi lại lấy đà và lao tới. Tôi cảm thấy gạch vỡ rơi đầy trên lưng. Và tụi tôi đã lọt vào giữa một vùng không khí mát dịu hơn hẳn.

<Mình vào tới bên trong rồi, đúng không?> tôi hỏi.

<Đúng,> Tobias nói, giọng căng thẳng. <Nhưng tụi mình cũng gần hết thời gian rồi.>

CHƯƠNG 12

Tôi dám chắc đó là một tòa nhà rất đẹp. Nhưng tôi không thật sự trông thấy nó đẹp như thế nào. Tất cả những gì tôi nhìn thấy qua nhãn quan mờ đục của con tê giác là những bức tường và những lối ra vào. Nhưng ít ra tụi tôi đã đoán đúng rằng tòa nhà này có những hành lang rộng. Đủ rộng để cơ thể tê giác của tôi lọt được vào.

Và trần nhà cũng đủ cao để Tobias, Cassie và Marco có thể bay được. Cả bọn hối hả tìm kiếm từng phòng, từng phòng một. Tìm kiếm bằng những nhãn quan tốt hơn của loài người và những thính giác có thể phát hiện ra âm thanh của một chú chuột đang thở phì phò ở cách xa một chiều dài bằng cỡ sân bóng đá.

Tụi nó sử dụng để tôi mở các cánh cửa.

<Jake, mở cánh cửa này coi,> Marco chỉ vừa nói xong, tôi đã xoay lại nơi nó chỉ dẫn, húc cái khuôn mặt xương xẩu khổng lồ của tôi vào và cánh cửa liền vỡ tung ra thành từng mảnh.

Rắắắccc! Rầầầmmm!

<Tụi mình đang biến dinh thự này thành đồng hoang tàn,> Cassie nói. <Cầu mong, ông ta đúng là một tên Mượn xác.>

<Ông dư sức sửa lại mấy cái cửa này mà,> Marco nói.

<Ý mình không phải thế,> Cassie đáp và rồi nhỏ kêu lên <Jake, mở cánh cửa này nào.>

Rrrrắắắccc!

<Không có gì cả,> Tobias kêu khổ. <Không có, không có, rồi không có. Không có gì trong tất cả những căn phòng này. Mà ở đây phải đến cả trăm phòng chứ ít sao...>

<Tobias nói đúng đó. Thời gian của tụi mình cạn rồi,> Cassie nói.

<Tụi mình làm sai kiểu rồi,> tôi nói. <Không thể tìm hết từ phòng này đến phòng khác được. Làm vậy có mà mất cả giờ. Phải nghĩ cách khác thôi. Ax và Rachel có thể ở đâu được nhỉ?>

<Ở căn phòng cuối cùng mà tụi mình tìm chứ đâu,> Marco lầu bàu. <Hay là... khoan đã! Dù hai đứa nó ở đâu thì nhất định cũng phải có người canh.>

<Đúng rồi!> Tôi reo lên. <Dĩ nhiên là vậy rồi. Tụi mình chỉ có việc xục xạo cho đến khi thấy thứ gì có vẻ được canh gác kỹ lưỡng là được...>

<Mình lên lầu đây,> Tobias nói rồi vọt lên theo lối cầu thang lớn. Tôi chạy lung tung trong căn phòng khách rộng thênh thang. Tôi cứ thế lao đại đi. Tôi đã cố không làm gãy đổ quá nhiều đồ đạc, nhưng tôi lại quá cồng kềnh đã vậy còn gần như mù nữa chứ. Vì vậy, trên đường đi của tôi vẫn nhận nhạo tiếng gõ gậy răng rắc, tiếng kính và bình sứ vỡ toang.

<Lên lối này nè!> Tobias nói lớn.

Và rồi... không vang lớn như trước nhưng vẫn khá lớn...

PẮNG! PẮNG!

<Tobias!>

<Mình không sao! Nhưng mình thấy một chỗ có hai gã đô con cầm hai khẩu súng bự đứng canh. Lên lầu coi đi!>

Tôi cố trở mình lại, quay về phía cầu thang nhưng Marco hét lên.

<Úi cha! Có mấy gã đang chạy tới phía sau tụi mình nè. Má ơi, cái tay hoang tưởng này thuê bao nhiêu tay súng hồng biết nữa? Jake, tụi mình phải vượt qua mấy gã này mới trở lại được cầu thang!>

<Mình cũng bị mấy gã đuổi phía sau nè!> Tobias hét với xuống từ trên lầu.

Tôi xoay mình, hất văng luôn một chiếc ghế tràng kỷ. <Lối này hả?>

<Không, sang trái một tẹo!>

Tôi lại xoay và phá sập tiếp một cái bàn cà-phê. Rồi tôi phóng tới. Tôi không thể nhận ra sự khác biệt giữa người với rất nhiều ngọn đèn đứng và tử sách. Một màn sương che phủ đôi mắt tôi. Nhưng tôi đã nghĩ thấy hơi người.

Tôi găm đầu xuống và húc tới.

PẮNG! PẮNG!

Những viên đạn súng lục găm vào nhưng không thể xuyên qua lớp da ngoài của tôi.

BỤP! BỤP! BỤP!

Tôi đã bị trúng đạn. Tôi lao đảo. Tôi cảm thấy viên đạn súng ngắn găm vào vai phải của tôi. Một viên thứ hai cắm vào xương mặt tôi.

Tôi húc vào gã cầm súng. Tôi đã nổi điên. Tôi hạ cái sừng xuống rồi hất đầu lên. Hẳn bay vèo qua vai tôi ra phía sau.

“Áááááá!”

Gã còn lại vọt sang bên. Tôi đoán hẳn đang cuống quýt nạp lại súng. Tôi lạng người quét qua hẳn, hất hẳn văng vào tường. Rồi tôi ra khỏi phòng, quay lại hành lang, húc đổ lung tung suốt dọc đường trở lại chỗ cầu thang.

Tôi đang chảy máu. Và thân bên phải tôi đang yếu đi nhiều. Cẳng trước bên phải của tôi di chuyển chậm chạp hơn. Viên đạn trong mặt tôi có lẽ đã văng ra. Tôi thấy đau ở đó nhưng không đến mức đau đớn như ở một bên vai...

Tôi đến cầu thang và cố lao thẳng lên trên. Nhưng tê giác không hề được cấu tạo để leo cầu thang. Các cẳng chân của tôi không thể nhấc qua các bậc. Sức nặng và đà lao của tôi lại quá lớn. Các bậc thang bằng gỗ vỡ nát ra.

PẮNG! PẮNG!

<Tobias! Trên đó có chuyện gì vậy?>

<Mình đang dụ mấy gã này quay vòng vòng và họ đang bắn nhưng lại làm rụng vôi vữa tùm lum...>

<Mình không leo thang được. Tội mình cần có thêm sức mạnh. Marco, Cassie, hoàn hình ngay đi! Tobias, ráng cầm cự nha. Cứ dụ họ như thế đi.>

Một con chim bị kẹt trong nhà, lại bị hai gã có súng rượt bắn. Phải chăng tôi đang kết án tử cho Tobias?

Tôi bắt đầu hoàn hình cấp tập. Nhưng trong khi ngôn ngữ ý nghĩ của tôi vẫn còn hoạt động, tôi chợt nhớ ra một chuyện...

<Rachel! Ax! Các bạn có nghe mình hỏi không? Rachel! Ax!> Tôi gọi to.

<... ơ... cái gì?>

<Ai đó?> tôi hỏi.

<... ơ... là tôi đây, Aximili đây,> Ax đáp. Giọng ảnh nghe đờ đẫn quá.

<Ax! hoàn hình đi! Hết thời gian rồi đó!>

<Nhưng có mấy người đang canh chừng tôi hoàng tử Jake à.>

<Cứ làm vậy đi, Ax. Tụi tôi đang đến cứu anh đây! Anh có...> ngôn ngữ ý nghĩ của tôi chợt tịt ngất khi tôi trở nên gần với người hơn là tê giác.

<Vâng, thưa hoàng tử Ja...> Ax cũng rơi vào im lặng.

Tôi đang thu nhỏ lại. Lốp da như áo giáp của tôi trở thành làn da mịn màng của người. Khuôn mặt tôi đã det lại và thanh hơn, chân tôi đã bước được lên thang. Tôi vẫn nghe tiếng súng ở trên lầu. Và điều đáng rầu là tôi lại thấy mừng. Khi nào mà họ còn bắn thì có nghĩa là Tobias vẫn chưa chết...

Marco và Cassie đang hoàn hình, cao chừng một mét, với những cái mỗ đang thu lại và làn da đang hiện dần lên.

Chỉ một cử động sai, Tobias sẽ tiêu. Ax hoàn hình trước mặt những người vốn có thể là những tên Mượn xác, điều này không đến nỗi quá nghiêm trọng. Còn Rachel... không biết Rachel có còn đủ tỉnh táo và đủ khả năng để biến hình nữa hay không. Thậm chí không biết nó còn sống hay đã chết nữa. Và giờ thì ba đứa tôi lại đang cực kỳ yếu đuối, thảm hại, vô phương tự vệ.

“Chớ luân đi!” tôi thốt lên bằng những từ trệu trạo phát ra từ cái miệng người còn chưa hoàn chỉnh của mình. “Khôn coòn thầy gian nữa đâu.”

Tôi bắt đầu leo lên thang, loạng choạng trên đôi chân đang tiếp tục biến đổi. Các khớp vẫn

chưa chuẩn. Các ngón chân vẫn chưa ra ngón chân, và vẫn cứng còng. Nhưng thời gian đang cạn. Tôi lết lên các bậc thang, hy vọng... một cách tuyệt vọng rằng tôi đã không làm chết các bạn của mình.

CHƯƠNG 13

Tôi đã trở lại thành người khi lên đến đỉnh cầu thang. Nhưng người chả phải là dạng biến hình hay ho gì khi bạn phải tính chuyện đối phó với những gã đàn ông có súng.

Trong khi chạy, tôi kinh hoàng nhận ra có vật gì đó nổi lên từ lớp thịt ở bả vai tôi. Nó to bằng cỡ đầu ngón tay tôi, nhẵn thín và có màu bùn. Đó chính là viên đạn đã găm vào vai tôi. May sao nó rút cuộc đã ra ngoài cơ thể tôi khi tôi thu nhỏ lại.

Viên đạn rơi xuống thảm.

Một con điều hâu bay qua đầu tôi, cạ cả cánh vào tường. Một cái lông rụng ra rơi nhẹ xuống.

<Bộ dạng mấy bồ ẻo uột như thế thì làm được trò trống gì?> Tobias phàn nàn.

“Mấy gã đó còn rượt theo bồ chứ?”

<Còn, nhưng mình đã tạm thời cắt đuôi được họ. Căn phòng mà họ canh gác nằm ở cuối hành lang. Xuyên qua cái phòng ngủ khổng lồ, bồ sẽ thấy một lối vào. Lần cuối cùng mình chui qua đó vẫn còn hai gã đứng canh gác đấy.>

“Giờ phải làm sao đây?” Marco hỏi.

Xém nữa tôi đã đâm cho nó một cú. Nếu thêm một đứa nào lại hỏi tôi phải làm gì nữa thì...

“Biến hình tiếp đi. Chọn con nào chiến đấu được đấy. Tobias, bồ tìm cách liên lạc với Rachel và Ax bằng ý nghĩ đi. Nếu tìm được Rachel hãy bảo nhỏ hoàn hình ngay lập tức, không cãi cọ gì cả. Nếu bồ tìm ra Ax, hãy bảo ảnh...”

<Những gã rượt mình đang chạy tới kìa,> Tobias ngắt lời. <Mấy bồ vô phòng này đi, nó không khóa. Mình sẽ dụ họ đi chỗ khác..>

“Cái con chim quỷ đó đâu mất rồi?”

“Tôi không thể hiểu nổi tại sao mình lại phải rượt theo con chim đó, đục lỗ lung tung khắp cả tường lẫn trần nhà.”

“Để không bị mất việc chứ còn gì nữa. Chỉ đơn giản vậy thôi.”

Lúc họ bỏ đi thì tôi đã ở trong lồng cọp. Tê giác rất tuyệt khi bạn cần húc đổ mọi thứ. Nhưng tôi lại muốn có mắt, có tai, có phản xạ kèm theo sức mạnh của mình. Và chưa có con vật nào tôi từng biến hình lại gây được nhiều tổn thất như cọp.

Cassie đã biến thành sói, Marco biến thành dã nhân. Trong chiến đấu, đó là những mẫu biến hình chuẩn của tụi tôi.

<Rachel!> tôi hét lớn, ngay khi lấy lại khả năng trao đổi bằng ý nghĩ. <Rachel! Nếu em nghe thấy anh gọi thì hoàn hình đi! Hoàn hình ngay đi!> Quay sang Marco và Cassie tôi nói. <Nào, tới luôn đi!>

Bằng những ngón tay gầy giống như của người, Marco mở cánh cửa, rồi tụi tôi bắt đầu chạy. Chạy hết hành lang, rồi băng qua cái phòng ngủ to không kém một cái sân bóng rổ, tụi tôi lao tiếp đến lối vào, nơi có hai gã trông dữ dằn đang bông súng đứng canh.

Tôi có thể vượt qua mười mét trong vòng hai giây đồng hồ.

Cũng trong hai giây đó, cái gã cầm súng máy kia có thể lia mười tràng đạn. Hắn có thể dễ dàng giết chết tôi. Nếu hắn thất bại thì sức mạnh cú nhảy của tôi và mong muốn tự vệ tuyệt vọng của tôi sẽ là một bảo đảm chắc chắn cho cái chết của hắn.

Đã đến lúc phải đánh cược.

<Hai gã kia coi đây...> tôi truyền ý nghĩ đến hai người canh cửa.

Họ sững sờ nhìn tôi. Họ đã nghe thấy tôi nói trong đầu họ. Nhưng họ lại chưa bao giờ hình dung ra việc nói chuyện với cọp.

Hơn nữa, họ cũng không hề chờ đợi phải đối mặt với nguyên một vườn bách thú nho nhỏ đang nổi cơn thịnh nộ thế này.

<Phải, ta là cọp đây. Ta không muốn làm hại các người, nhưng ta phải vượt qua các người. Các người có thể bắn ta, nhưng các người sẽ không giết được ta trước khi ta đè ngửa các người xuống đâu. Đã thấy những móng vuốt này chưa?>

Tôi nhấc một cái cẳng đầy móng vuốt lên. Bàn chân cọp xò ra to cỡ cái chảo chiên. Tôi xò rộng những cái vuốt dữ tợn.

<Với những cái vuốt này, ta có thể beng đầu các người, thấy lặn lông lốc như một trái banh. Ta không rõ các người được trả bao nhiêu tiền cho công việc này...>

“Không thể tin nổi, một con cạp đang nói chuyện với tao. Nhưng nó nói cũng có lý đấy.” Gã cầm súng máy nói.

“Tiền mình được trả đâu có đủ để hứng chịu những rủi ro đó,” tay chiến hữu của hắn nhất trí. “Tụi tôi bỏ vũ khí xuống và đi đây. Đồng ý không, ông cạp?”

<Đồng ý! Cassie canh chừng họ giùm nha.>

Cassie tập trung những giác quan sắc bén của nhỏ vào hai gã đàn ông. Nếu họ tính giở trò gì thì nhỏ sẽ nhận biết trước cả khi họ kịp ra tay nữa đó...

<Marco, giờ thì đến phiên bồ mở cánh cửa này. Mở nó đi!>

Marco vung đôi tay dã nhân khổng lồ, chuẩn bị đập cho cánh cửa sập xuống dưới sức mạnh hủy diệt của nó.

<Marco, thử nắm vịn trước đi!>

<Ờ, quên.>

Nó mở cửa ra, tôi nhảy tọt vào trong.

CHƯƠNG 14

Tôi nhảy tọt vào phòng. Căn phòng tuy tối đen nhưng cặp mắt cạp của tôi vẫn nhìn xuyên qua bóng tối một cách dễ dàng, tựa như nó được rọi sáng bởi những ánh đèn sân vận động vậy.

Như cả một bầu trời trên đầu tôi. Phần lớn là màu xanh lục, với những chớp sáng sống động. Những ngọn cây ngả nghiêng mọc lên từ nền nhà tựa như bằng đất cát dưới chân tôi. Và ở giữa phòng, cách tôi khoảng năm mét, là một cái vũng cạn chứa một chất lỏng có màu sắc và độ đậm đặc của chì lỏng.

Cạnh vũng có hai cái chuồng. Ax nằm trong một cái. Ảnh đang ở trạng thái nửa vùi giữa con điều mướp phương Bắc và cơ thể Andalite của chính ảnh. Ảnh đang đông cứng, bất động. Thậm chí không hề thở giống như một bức tượng rùng rợn lông màu xám, cái đuôi bọ cạp và khuôn mặt không có miệng.

Trong chuồng bên kia là Rachel, vẫn trong lột đại bàng đầu bạc.

Cặp mắt cọp của tôi rất tinh tường. Đôi tai cọp của tôi cũng cực thính nhưng tôi không nghe thấy tiếng tim Rachel đập. Tôi cũng không thấy một nhịp thở nào của nó dù là rất yếu ớt.

Thôi rồi! Cả hai đã chết cả rồi. Tôi đã đến quá trễ rồi!

Trong phòng còn có một người đàn ông nữa. Tôi nhận ra khuôn mặt ông ta. Joe Bob Fenestre, người giàu có thứ hai trên Trái Đất. Ông chủ của Mạng Truy Cập Hoa Kỳ.

Tôi nhận ra cả cái vật ông ta nắm trong tay: Một khẩu tia Nghiệt của bọn Yeerk. Ông ta không chĩa nó về phía tôi, mà chĩa về phía Ax.

Marco và Cassie đã đến đứng sau lưng tôi. Lát sau, Tobias cũng nhập bọn. Nhưng Fenestre cũng chỉ nhìn tôi chằm chặp.

Cuối cùng, hắn nói. “Vây đó. Dù sao cũng không phải là Yeerk. Ta sắp bị hủy diệt bởi bọn Andalite. Tốt thôi, ta nghĩ điều này chút ra còn có chút vinh dự.”

<Thả các bạn của ta ra,> tôi gay gắt nói.

Hắn nhún vai. “Các người có thể mang chúng đi. Ta không bận tâm chuyện đó đâu. Giết bọn Andalite không còn là mục đích của đời ta nữa.”

<Thiệt sao? Các bạn của ta trông như chết rồi kia kìa,> tôi nói.

Hắn cau mày. “Nói nhảm. Người không nhận ra những sinh tượng sao? Chúng chỉ đơn giản là bị đóng băng thời gian. Ta cứ tưởng dân Andalite các người tiến bộ về mặt công nghệ lắm mà.”

Tim tôi đập mạnh. Sinh tượng ư? Đó là cái quỷ gì vậy?

<Thả các bạn của ta ra khỏi đó,> tôi nói.

“Nếu không thì sao?” hắn cười nhạo. “Các người sẽ giết ta chứ gì? Trước sau gì các người cũng sẽ giết ta thôi mà.”

Tôi thở dốc. Bộ óc tôi điên cuồng tăng tốc. Gã này đang tính giở trò gì đây? Tôi phải làm sao

để thắng hắn đây? <Ta giết người để làm gì?>

“Ta là một dân Yeerk,” hắn nói. “Một kẻ Mượn xác. Mặc dù vậy, ta và vật chủ của ta rất tâm đầu ý hợp với nhau. Ta đã làm cho hắn trở nên giàu có. Ta đã viết ra phần mềm Web browser nổi tiếng của hắn. Hai ta đã hợp tác với nhau suốt bao năm qua.”

<Bọn Yeerk không bao giờ hợp tác với vật chủ,> tôi nói.

Hắn bật cười. “Đúng thế,” hắn kéo lê giọng. “Chúng ta thường không hợp tác.” Hắn nhìn tôi bằng ánh mắt sắc bén, tinh ma. “Ai gửi các người tới đây săn lùng ta? Các người có thỏa thuận gì với anh của ta không?”

<Anh của người?>

“Các người rõ ràng là dân Andalite,” hắn kiên nhẫn nói. “Không một thứ dân nào khác sở hữu cái công nghệ biến hình kỳ diệu đó. Nhưng ta vẫn tự hỏi, tại sao dân Andalite lại vượt qua bấy nhiêu nguy hiểm để giết ta? Tại sao lại là ta trong khi còn bao nhiêu quân Yeerk khác?”

Tôi hoàn toàn rối bời. Tôi do dự.

<Chuyện này lạ thật,> Marco gửi riêng cho tôi một thông điệp bằng ý nghĩ.

<Gã này đang quanh co,> Cassie nói. <Hắn nghĩ rằng hắn sắp tiêu. Mấy bồ có thể thấy điều đó trong mắt hắn, mình phải tìm hiểu thêm mới được.>

Tôi nhích lên một chút. Tôi có nên liều một phen không nhỉ? Tôi có nên nói cho hắn biết một vài sự thật không?

<Bọn ta đã lần theo người tới đây theo trang web về bọn Yeerk.>

Hắn gật đầu. “Phải, nhưng tại sao lại là...?” Khuôn mặt hắn chợt sáng lên. “Dĩ nhiên rồi! Các người đang tìm kiếm những đồng minh! Các người không biết chắc lắm, đúng không nào? Các người nghĩ có thể toàn bộ việc ấy là thật, và loài người đang hình thành một tổ chức kháng chiến, chống lại cuộc xâm lăng của dân Yeerk lên hành tinh họ! Các người đến đây để xem ta có ở phía các người không chứ gì?”

Rồi hắn cười phá lên một cách bệnh hoạn.

“Andalite, ta sẽ nói cho các người biết ta là ai.”

Tôi im lặng chờ hắn nói tiếp.

“Mã danh Yeerk của ta là Esplin-chín-bốn-sáu kép. Hãy lưu ý từ ‘kép’. Các người có biết ý nghĩa của nó là gì không?”

<Không.>

“Mã danh có chữ ‘kép’ ám chỉ ta là kẻ sinh đôi. Hai anh em Yeerk đã ra đời từ cùng một chiếc kén. Gã anh sinh đôi của ta đã nhận được mọi điều tốt đẹp, những vật chủ tốt nhất, vị trí cao, quyền lực, vinh quang. Còn ta, ta chẳng nắm được gì cả...”

Hắn xiết chặt bàn tay lại khi thốt lên từ ‘năm’.

“Là anh em với nhau, thường chia sẻ với nhau. Anh em sinh đôi còn là đồng minh của nhau nữa. Nhưng anh em ta không nằm trong số đó. Anh của ta là một kẻ cuồng say quyền lực. Hắn không chừa cho ta chút gì cả. Hắn phân cho ta một vật chủ nghèo túng, không có vai vế gì. Tay Joe Bob Fenestre đó là một lập trình viên cấp thấp của một công ty điện thoại. Dĩ nhiên ta không hài lòng với điều đó. Ta muốn phải được hơn thế. Và nếu ta không thể đạt được nó với tư cách Yeerk thì ta phải đạt nó với tư cách người. Ta rất cuộc đã thu xếp được một liên minh với vật chủ của ta. Hai ta là những kẻ có chung thân phận. Hai kẻ bị thiệt thòi nấp sau những kẻ thành đạt hơn. Ta sử dụng kiến thức công nghệ của dân Yeerk để làm giàu cho Fenestre. Và trong quá trình đó ta đã lập ra Mạng Truy Cập Hoa Kỳ, biến ta thành nguồn thông tin lớn nhất về loài người. Ta biết những bí mật mà anh ta có mơ cũng không thể nào đoán ra được.”

<Ông lục lại Email, do thám các cuộc chat...>

“Người cũng biết các thuật ngữ máy tính của loài người nhiều ghê nhỉ”, hắn nhận xét.

Tôi ghen giọng. Tôi đã sơ hở. Tôi đã nói hệt như ‘người’. Phải chữa cháy thôi.

<Bọn ta là một nhóm Andalite đang bị săn lùng. Kiến thức đối với bọn ta là chuyện sống còn.>

Hắn có vẻ hài lòng với cách giải thích này. “Ta đã trở thành một tài sản vô giá phục vụ cho cuộc xâm lăng. Tự ta đã biến thành một tên người hùng mạnh với một khối lượng thông tin khổng lồ. Nhưng dĩ nhiên anh của ta không thể dung nạp điều đó. Hắn tuyên bố ta là một tên phản bội. Hắn cắt nguồn cung cấp Kandrona của ta. Vì cái tội ta đã trở nên vĩ đại chẳng kém gì hắn, hắn cảm thấy phải thủ tiêu ta.”

Cặp mắt của Joe Bob Fenestre xoáy vào tôi. Tôi cảm thấy ớn lạnh. Ngay lúc đó, tôi đã biết người anh sinh đôi của tên Yeerk này là ai rồi...

<Trời ơi,> Cassie thì thào. Cả Cassie cũng đã đoán ra...

“Đúng vậy, chỉ có một cặp sinh đôi vĩ đại duy nhất,” Fenestre cay cú nói. “Và chỉ có một kẻ trong hai ta trở thành Visser Ba hùng mạnh.”

Lần đầu tiên, tụi tôi hạnh ngộ Visser Ba là vào những giây phút hấp hối cuối cùng của ông hoàng Elfangor: một Visser Ba kênh kiệu và đang tay giết hại ông hoàng Elfangor không còn chút sức lực nào. Từ sau lần đó, tụi tôi đã chiến đấu chống lại hắn nhiều lần rồi. Hắn là tên Yeerk duy nhất trong vũ trụ chiếm hữu được cơ thể của một người Andalite, từ rất lâu rồi, trong cuộc chiến ở thế giới người Taxxon. Do vật chủ của hắn là một người Andalite nên hắn cũng có khả năng biến hình như họ. Hắn là tên Yeerk duy nhất có khả năng biến hình. Đến giờ tôi mới hiểu tại sao em hắn, tên Yeerk đang ngụ trong đầu của nhà tỷ phú J.B Fenestre lại ra lệnh cho người của hắn bắn xối xả vào bất cứ con vật nào tụi hắn nhìn thấy. Biết đâu, một trong số những con vật ấy là Visser Ba biến hình thì sao.

CHƯƠNG 15

“**C**ác người im lặng chứng tỏ các người đã biết anh ta,” Fenestre nói.

<Bọn tôi đã từng chiến đấu với hắn,> tôi nói một cách giản dị.

“Thế mà các người còn sống sót. Không có nhiều kẻ nói được như vậy đâu. Xin chúc mừng.”

<Làm cách nào mà người vẫn sống được mà không cần đến vũng Yeerk? Ta thấy người đã tạo ra một phiên bản của vũng Yeerk trong căn phòng này, nhưng chắc chắn người không tạo được ra nguồn Kandrona để cung cấp những tia Kandrona sống còn cho chính mình.>

Fenestre gật đầu.”Khá lắm! Khá lắm. Vậy là các người cũng nhận biết một vũng Yeerk khi trông thấy nó. Và các người cũng biết cả về nguồn Kandrona.” Hắn nhún vai. “Ta đã tìm cách để sống được mà không cần có nguồn Kandrona. Điều đó không quan trọng, điều quan trọng là giờ đây... các người tính sao?”

<Hắn đang nói dối,> Cassie thì thào. <Hay ít ra là hắn không nói toàn bộ sự thật. Hắn không muốn nói về nguồn Kandrona.>

Tôi gật gật cái đầu cọp. <Anh của người chắc phải biết người ở đâu. Hắn có thể giết người bất cứ lúc nào hắn muốn. Hắn có thể đánh người từ trên quỹ đạo và biến nơi này thành một đồng đồ nát...>

“Không đời nào, như vậy quá ồn ào. Một tên người ngu ngốc nào đó có máy camera có thể thu lại cảnh tượng đó lắm chứ.”

<Hắn có thể gửi bọn Hork-Bajir đến. Chúng sẽ vượt qua được các bảo vệ của người như bọn ta đã vượt qua. Hay hắn có thể đích thân tới. Nếu hắn đã muốn giết người thì hắn đã giết và dư

sức làm điều đó rồi. Nhưng hắn đã không làm. Vậy tại sao hắn không làm?>

Fenestre nở một nụ cười lạnh ngắt.

“Thông minh lắm, dân Andalite các người rất thông minh. Cũng giống như những máy tính và những con tàu Mái Vòm trắng lệt của các người vậy. Nhưng chúng ta đã bành trướng hết từ hành tinh này đến hành tinh khác và các người thì đang liên tiếp bị đẩy lui. Thế mà sự ngạo mạn của các người vẫn thật khó tin và các người vẫn không bao giờ chịu dừng lại để suy nghĩ rằng, xét cho cùng, có thể các người cũng không được thông minh lắm đâu.”

<Cassie nói đúng,> Marco nhận xét. <Hắn đang giở trò ma mãnh. Hắn đang tìm cách làm bở phân tâm đấy, Jake ạ.>

<Phải, cả hai bở đều đúng cả.> Tôi quay sang Fenestre. <Nếu người muốn sống, hãy trả lời câu hỏi của ta. Nếu trả lời, người sẽ sống. Nếu nói dối thì...> Tôi để cho lời đe dọa treo lơ lửng trên không.

Fenestre soi mói nhìn tôi một lúc lâu. “Thì chắc là ta phải tùy thuộc vào cái vinh dự Andalite trao cho ta chứ gì,” hắn nói bằng giọng nhạo báng. “Thôi được. Anh của ta đã không giết ta vì ta có những thông tin mà hắn cần và rất thèm thuồng. Hắn không muốn ta chết, hắn chỉ muốn giam ta trong căn phòng tra tấn của hắn trên chiếc Lưỡi Rìu thôi. Các người cũng biết rồi đấy, ta đã tìm ra cách tồn tại mà không cần đến nguồn Kandrona. Và Visser Ba sẽ trả bất cứ giá nào để biết được cách đó.>

Fenestre hạ khẩu Tia Nghiệt đang chĩa vào Ax xuống. “Có một cách để xử lý và tinh lọc tia Kandrona từ một nguồn khác. Nó có thể tạo thành một sản phẩm ăn được. Nói nôm na đó là một thực phẩm mà ta dùng cái miệng người để ăn và tiêu hóa.”

Tôi cảm thấy rợn người. Nếu đó là sự thật thì sẽ không còn cách nào ngăn chặn được bọn Yeerk. Việc phụ thuộc vào vũng Yeerk và tia Kandrona vốn là một trong những điểm yếu lớn nhất của chúng.

<Người nói dối,> tôi gằn giọng. <Nếu có cách nào đó để bọn Yeerk các người tồn tại mà không cần tia Kandrona và vũng Yeerk thì thông tin đó đã giúp người trở nên bất khả xâm phạm, ngay cả trước anh của người rồi.>

Lần này, nụ cười lạnh ngắt còn trở nên băng giá hơn nữa trên gương mặt tên Yeerk. “Ồ, có lẽ là không đâu. Đó là một quá trình rất dài và công phu. Nhưng đó không phải là vấn đề. Vấn đề chính là nguyên vật liệu. Nguyên vật liệu ở đây là các anh em Yeerk của ta. Cứ ba ngày một lần, ta phải hủy diệt, gia công và tiêu thụ một gã Yeerk. Ta đã trở thành một kẻ ăn thịt đồng loại.”

<Trời ơi!> Marco thốt lên.

"Anh trai ta sẽ sử dụng công nghệ này cho bản thân hắn. Nhưng, các người cũng thừa biết, nó sẽ chẳng bao giờ được ứng dụng rộng rãi trong Đế chế Yeerk."

<Người đứng là anh em sinh đôi của Visser Ba,> tôi nói mà cảm thấy muốn lộn mửa. <Thế người làm cách nào để bắt những tên Yeerk?>

Hắn nhún vai. “Các người nghĩ cái diễn đàn Yeerk ngu ngốc ấy dùng để làm gì? Cái diễn đàn ngu ngốc pha trộn giữa thực và ảo mà các người đã biết rồi đó? Ta kiểm soát Mạng Truy Cập Hoa Kỳ. Ta biết rõ danh tính thực của từng cái tên trên mạng. Mục chat luôn có đủ loại người tham gia: Có những người là dân Mượn xác đang tìm cách đánh lạc hướng sự nghi ngờ của loài người; có những người đã phát hiện ra cuộc xâm lăng nho nhỏ của chúng ta và đang tìm cách tập hợp để chống lại chúng ta; và tất nhiên có cả ta trong đó. Ta lựa ra những tên Mượn xác. Ta lựa những tên người nào nghĩ rằng mình đã phát hiện những thành viên trong gia đình mình đã là nô lệ của dân Yeerk. Ta theo dõi những tay tổ về là chiến sĩ diệt Yeerk hăng hái nhất, chúng vốn có nhiều khả năng là dân Mượn xác. Ta truy theo các tên trên mạng. Ta tìm ra những gã Yeerk. Mỗi ba ngày một lần, mười lần một tháng.”

<Tuyệt đấy,> Marco thì thào. <Vỗ lưng động viên hắn một cái đi, rồi ta mang Rachel và Ax ra khỏi nơi này thôi.>

Tôi cũng có cảm giác như Marco. Fenestre quả là một sinh vật bệnh hoạn, nhưng mặc dù xấu xa tởm lợm, hắn vẫn đang quét dọn hơn một trăm tên Yeerk mỗi năm. Cứ để hắn diệt được mống nào thì tốt mống nấy.

Nhưng Cassie chột thốt lên. <Thế người làm cách nào để lôi những tên Yeerk ra khỏi vật chủ - người?>

Fenestre nhú mày nhìn nhỏ. Hắn có vẻ ngạc nhiên. Tôi bắt gặp một thoáng nghi ngờ trong mắt hắn. Câu hỏi của Cassie không phải là một lời thì thầm. Nó là một tiếng hét giận dữ.

Tại sao bọn Andalite lại quan tâm chuyện này nhỉ? Có lẽ hắn đang tự hỏi thế.

“Làm cách nào ta lôi những tên Yeerk ra khỏi vật chủ - người ấy à?” Khuôn mặt hắn đan lại. Đôi mắt hắn trống rỗng. “Thế các người nghĩ ta lôi chúng ra bằng cách nào?”

CHƯƠNG 16

Cassie bật ra một tiếng rống và lao vào Fenestre trước cả khi tôi kịp nói lời nào. Hắn nhấc khẩu Tia Nghiệt lên. Tôi chồm lên không trung.

Tôi vồ lên Cassie, bàn tay cộp xòe ra nhưng các vuốt rút lại. Tôi hất cái thân thể sói của nhỏ

lăn lông lốc trên sàn.

<Bồ làm gì vậy?!> Cassie hét lên.

<Tụi mình tới đây không phải để hủy diệt gã này,> tôi nói. <Mình đã hứa với hăn không làm vậy.>

<Bồ có biết hăn làm gì không? Bồ có hiểu không?> Cassie quát lớn.

<Mình hiểu chứ! MÌNH HIỂU.> Tôi hét lên trong nỗi thất vọng tràn trề. <Nhưng mình đã hứa với hăn rằng hăn sẽ được an toàn. Mình đã hứa rồi mà. Vả lại...>

<Không, Jake, đừng nói điều đó. Nếu bồ mà nói thì mình sẽ nghỉ chơi bồ đấy. Đừng nói ra điều đó.>

Tôi cảm thấy như Cassie vừa đâm vào mặt tôi. Đâm vào khuôn mặt thật của tôi. Tôi đã định nói gì nào? Phải chăng tôi định nói rằng cứ để sinh vật này muốn làm gì thì làm chừng nào hăn còn tiêu diệt bọn Yeerk? Phải chăng tôi định nói thế?

<Mình không định nói như bồ nghĩ đâu,> tôi rầu rĩ nói.

Cassie không trả lời. Nhỏ rất tài trong việc phát hiện những lời nói dối. Quá tài nữa là khác.

<Mình... Mình không nghĩ rằng...> tôi ấp úng.

<Câu bé Gump ấy. Câu bé đang lo lắng cho cha mình,> Cassie nói. <Câu bé cô đơn ấy đấy... Đó chính là người mà con quái vật này đang săn theo, Jake ạ. Nào có phải là một người trù tượng, không mặt mũi, không tên tuổi? Hăn đang chờ cho đến khi Gump có một hành động ngốc nghếch nào đó. Đến khi cậu bé thú nhận với người cha Mượn xác của mình, và người cha của cậu biến cậu thành vật chủ của một tên Mượn xác. Sau đó Fenestre sẽ bắt cả hai cha con...>

<Thế bồ muốn mình phải làm sao?> tôi hỏi Cassie. <Bồ muốn mình tiêu diệt gã này vì hăn xấu xa ư? Bồ có muốn tự mình làm việc này không, Cassie?>

<Bồ... Dạng biến hình của bồ có thể làm tốt hơn của mình,> Cassie đáp.

<Bồ muốn mình tiêu diệt hăn vì bồ chứ gì?> Tôi hỏi. <Bồ muốn vậy thật sao?>

Fenestre vẫn đứng đó chờ đợi, nhìn con sói và con cọp đang xù lông đối chọi với nhau. Hăn đang cố hình dung điều gì đang xảy ra. Nhưng tôi có thể thấy từ ánh mắt của hăn rằng hăn vẫn chưa đoán ra được sự thật...

Tôi rời Cassie ra để quay lại Fenestre. <Bạn của ta đã mất quá nhiều đồng đội khi chiến đấu chống lại dân Yeerk các người. Cô ấy là người dễ xúc cảm.>

Hắn gạt đầu ra vẻ bất cần. <Tất cả chúng ta đều mất bạn bè trong những cuộc chiến không dễ chịu đó.>

<Thả các bạn của ta ra đi,> tôi nói. <Bọn ta để người sống. Bọn ta sẽ rời khỏi đây. Khi nào người còn ở trong ngôi nhà này, bọn ta sẽ không hại người. Nhưng ta nói vậy chắc người hiểu: **Nếu bọn ta bắt được người ở thế giới bên ngoài, sự an toàn này sẽ không còn nữa đâu.**>

Đó là một lời đe dọa nhẹ nhàng và ngốc nghếch. Tôi nói vậy thật ra chỉ để bản thân mình thấy dễ chịu hơn thôi.

Ax và Rachel đã được thả. Sau khi Fenestre tắt cái trường sinh - tượng. Ax tiếp tục hoàn hình trở lại lột Andalite bình thường của anh.

Tôi chăm chú nhìn Rachel. Nhỏ có còn thở không vậy? Còn!

Liệu còn thời gian để nhỏ kịp hoàn hình không đây?

<Rachel! Em có nghe được anh không?>

<Hả? Cái gì vậy? Ồi, má ơi! Mình đang làm gì ở đây thế này?>

<Rachel, nghe anh nè. Em hoàn hình đi. Hoàn hình ngay đi!>

<Có gã nào đang ở đây! Gã đó là ai vậy?> Rachel hỏi, rọi cặp mắt đại bàng vào Fenestre.

<Rachel, nghe anh lần này đi, đừng tranh cãi gì cả. Quên gã đó đi, tụi mình sắp ra khỏi đây rồi. Hoàn hình đi! Làm ngay đi mà! Marco, bồ hãy bế Rachel, khuôn nhỏ ra khỏi đây giùm mình cái...>

<Em không chịu để Marco bế đâu!>

Nhưng lúc này Rachel quá yếu ớt nên không chống cự gì nổi, vì vậy Marco đã sẵn tới, nhẹ nhàng nhắc nhỏ lên trong đôi tay đồ sộ.

“Có thể chúng ta còn gặp lại nhau đấy,” Fenestre ngạo mạn nói khi tụi tôi rút khỏi đó.

Tôi nín thinh, còn gì nữa đâu mà nói. Tôi đã để một con quái vật sống sót. Tôi đã để một tên giết người tiếp tục tự do.

Lúc tụi tôi ra đến cầu thang, Rachel đang trong giai đoạn hoàn hình. Ax hầu như đã trở đã trở lại là một người Andalite. Anh vẫn mang hai viên đạn bắn chìm trong người, nhưng chúng không đủ để làm hại anh.

Tobias lạng lách bay trên đầu cả bọn. Tụi tôi va vấp nhảy xuống thang, chui qua lỗ bệ của tòa nhà để ra ngoài khu sân được rào chắn và bảo vệ kỹ càng.

Lúc tụi tôi tới chỗ những khóm cây thì Rachel đã trở lại thành người. Cả bọn hoàn hình lại, và chẳng bao lâu sau tụi tôi đã trở thành năm đứa nhóc mệt mỏi và thận trọng, cùng với một anh chàng Andalite núp kỹ phía sau các thân cây.

Tụi tôi vẫn thấy được tòa dinh thự của gã tử phú Fenestre.

“Điều gì xảy ra ở đó vậy?” Rachel hỏi. “Ai đó đã phá tanh bành nơi này. Có một trận đại chiến mà mình đã bỏ lỡ hay sao vậy? Trời ơi! Thật không thể tin nổi mình lại để vuột mất cơ hội đó. Thế chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Sẽ có người kể lại cho em nghe sau,” tôi đáp cụt lủn.

“Ông đó có phải là một tên Mượn xác không vậy?” Rachel vẫn thắc mắc. “Ổng là người tốt hay kẻ xấu?”

Tôi khẽ cười. Ánh mắt tôi chạm ánh mắt Cassie rồi cả hai đứa tôi cùng nhìn lảng đi chỗ khác. “Rachel à, anh thậm chí còn không biết mình là ai nữa nè.”

Tôi biết, sẽ có đứa kể cho nhỏ nghe mọi chuyện, nhưng cái đứa đó chắc chắn không phải là tôi.

CHƯƠNG 17

Tôi trở về nhà, leo lên phòng của mình, mắt đăm đăm nhìn vào hư vô mất một lúc lâu. Mẹ gọi tôi xuống dùng bữa và tôi ăn qua loa cho xong chuyện.

Rồi tôi ra sân sau, ngồi lên cái đu rỉ sét mà tôi vẫn thường chơi hồi tôi lên bốn. Tôi đưa mắt dõi theo bầu trời đang tối dần. Các ngôi sao đã xuất hiện. Trời ơi, sao tôi căm ghét chúng đến thế. Cũng chính từ những ngôi sao đó mà tất cả những rắc rối của tôi đã đến...

Một lúc sau, mẹ tôi bước ra. Bà giả vờ như đang kiểm tra xem cổ có bị thiếu nước hay không, nhưng thực ra là thăm chừng tôi.

“Con làm gì ở đây vậy? Suy tính chuyện đại sự à?”

“Đâu có. Con hóng gió chút thôi mà.”

Mẹ chấp tay trước ngực và cũng nhìn lên bầu trời giống như tôi. “Đêm nay đẹp quá. Con hãy nhìn lên các ngôi sao kia.”

“Vâng.”

“Con có chuyện gì buồn bực không vậy, Jake?”

“Không đâu ạ.”

“Thôi được, nếu có chuyện gì buồn bực, con có thể nói với mẹ, nếu không mẹ sẽ lo đấy...”

“Con biết mà mẹ. Không có gì đâu.”

Mẹ đưa tay ra dấu. “Được rồi, mẹ nghĩ điều đó sớm muộn gì cũng đến. Con đã trở thành một thiếu niên thực sự rồi còn gì. Mẹ lạc hậu quá đâu thể nào tâm sự với con được...”

Giọng mẹ không có vẻ trách móc mà chỉ có vẻ như đang đùa mà thôi.

Tôi nhoẻn cười với mẹ. “Mẹ à, chỉ toàn là mấy chuyện dăm dớ của bọn thiếu niên thôi ấy mà.”

Mẹ nhún vai. “Con biết đấy, hồi mẹ bằng tuổi con, khi nào mẹ có chuyện buồn bực thì mẹ của mẹ, tức bà ngoại con, luôn bảo rằng, ‘Con không biết thế nào là bất hạnh đâu, con chỉ là một đứa nhóc thôi.’ Cứ y như mọi cảm xúc của một đứa nhóc thì không thể đau đớn, khó nhọc như cảm xúc của người lớn vậy...”

“Điều đó có thể cũng đúng chứ mẹ,” tôi nói mà thực sự chẳng hề lắng nghe.

“Không, nó không đúng đâu,” mẹ tôi quả quyết nói. “Ở nhiều khía cạnh, là trẻ con còn tệ hơn là người lớn nữa đấy. Các con cũng có cùng những băn khoăn như người lớn: nào là quan hệ bạn bè, nào là những cám dỗ, nào là tình yêu và thù hận, và đủ mọi thứ khác nữa. Chỉ có điều các con không có hai vũ khí lớn mà người lớn thường sử dụng để trợ giúp bản thân thôi...”

Tôi nheo mắt nhìn mẹ. “Hai vũ khí lớn đó là gì vậy mẹ?”

“Này nhé, thứ nhất là kinh nghiệm. Kinh nghiệm có thể không làm con khôn ngoan hơn, nhưng nó sẽ giúp con nghĩ, ‘Này, tôi đã từng trải qua những việc gần giống thế này trước đây rồi mà, và tôi vẫn còn tồn tại sò sò đây nè’.”

“Thế còn vũ khí lớn thứ hai là gì ạ?”

Mẹ nhìn thẳng vào mắt tôi. “Chính là con đấy, Jake. Bởi vì là mẹ của con, nên mẹ có thể nhìn con và nghĩ, ‘Trời ơi, dù lúc này mình có cảm thấy tồi tệ thế nào đi nữa, dù sự tồi tệ thế nào đi nữa, ít ra thì nó cũng không đến nỗi tệ bằng việc là một cậu thiếu niên.’”

Tôi bật cười. Đó là một nụ cười mệt mỏi, yếu ớt, nhưng đó vẫn là một nụ cười.

“TV đang chiếu X-file đấy. Con vẫn thích bộ phim này lắm mà...”

Hôm sau đi học, tôi vẫn còn cảm thấy rất tệ. Thật là dễ chịu khi được ba mẹ quan tâm và còn tỏ ra thông cảm nữa chứ. Nhưng ba mẹ đâu có hiểu, không thể nào hiểu được đâu... bởi vì, với ba mẹ, mọi nguyên nhân đều là do lứa tuổi của tôi mà thôi.

Làm sao ba mẹ có thể giúp tôi đưa ra những quyết định sống còn? Làm sao ba mẹ có thể giúp tôi tiếp tục đưa ra những quyết định khi mà tôi đã phạm phải sai lầm? Làm sao ba mẹ giúp tôi đưa ra những quyết định mà không con người nào có thể thực hiện chuẩn xác - như quyết định xử lý Fenestre thế nào chẳng hạn...

Tôi ngó quanh tìm Cassie. Hai đứa tôi đã tạm biệt nhau trong một hoàn cảnh không hay. Nhưng sau một hồi ngó quanh quất, tôi nhận ra rằng Cassie không có ở trường học.

Bất chợt, tôi biết nhỏ đang ở đâu.

Tôi chạy lên mái nhà, bụng rửa thầm vì biết rõ tôi sẽ bị cấm túc vì đã bỏ học tiết hai. Rồi tôi biến hình thành chim ưng và bay đi.

Tôi phí mất một quãng thời gian để bay đến nhà Gump, và điều này thiệt ngốc hết biết. Cassie chắc đã đợi cho đến khi cậu nhóc ra khỏi nhà. Thế nên tôi đành loay hoay tìm ngôi trường tiểu học ở gần nhất và bay thẳng đến đó.

Bọn nhóc đang trong giờ ra chơi. Một chú bé lảng ra, đứng đơn độc một mình ở tít tận cuối sân. Có một con chó bên cạnh nó. Ít ra thì người bình thường đi qua sẽ nghĩ đó là một con chó. Nhưng tôi biết đó là một con sói.

Tôi thấy thằng bé vỗ vỗ đầu con sói rồi trở lại với các bạn cùng lớp.

Con sói nhìn cậu bé rồi bỏ đi, rồi nhảy qua bờ rào, chạy thẳng đến những gốc cây gần đó.

<Cassie,> tôi gọi.

Con sói nhìn lên, vẻ ngạc nhiên. Tôi đập xuống đất và bắt đầu hoàn hình. Cassie cũng hoàn hình trở lại thành người.

“Đó là Gump phải không?”

“Phải.”

“Bồ nói gì với nó thế?”

“Mình bảo nó mình là một con sói thần biết nói. Nó cũng không tin lắm đâu. Mình nghĩ nó đã qua cái thời tin tưởng vào những chuyện thần tiên rồi...”

“Ờ, mình cũng nghĩ thế.”

“Mình bảo nó đừng có tham gia vào những cuộc chat kiểu đó nữa. Mình bảo nó...” Mối Cassie chột rung lên. “Mình bảo nó đừng có nói với ba về bọn Yeerk. Mình còn bảo nó đừng...” Giọng Cassie hơi lạc đi. Nhỏ nghiêng răng, cố nặn ra những lời cuối cùng. “Mình bảo cậu bé ấy đừng có tin tưởng vào ba nó nữa...”

Nước mắt chảy dài trên khuôn mặt Cassie. Tôi nghĩ chúng cũng lăn dài cả trên mặt tôi. Một trong những điều cả Cassie và tôi cùng chia sẻ với nhau đó là hai đứa tôi luôn tin cậy vào ba mẹ mình. Không giống như nhiều đứa khác, tôi nghĩ thế.

“Điều đó đối với mình thật khủng khiếp,” Cassie nói. “Mình đã làm một điều thật xấu xa, ghê tởm.”

“Đó là điều tốt nhất mà bồ có thể làm cho Gump,” tôi nói. “Đó là tất cả những gì bồ có thể làm. Mình nghĩ thật là khó mà chiến đấu với cái xấu mà không phải thực hiện vài điều xấu.” Có lẽ giọng tôi có chút hơi hướm dạy đời nhưng Cassie chỉ bỏ đi. Tôi để mặc cho nhỏ đi. Không phải mọi thứ ở trên đời đều có thể giải quyết được êm thấm...

Vài ngày sau, TV đưa tin về một vụ hỏa hoạn. Đó là cả một câu chuyện âm ỉ vì vụ này liên quan đến một tòa dinh thự khổng lồ.

Dinh thự đó thuộc sở hữu của Joe Bob Fenestre. Fenestre không việc gì. Không có ai chết hay bị thương cả.

Tôi nhớ lại lời cảnh cáo rằng hắn sẽ chỉ được an toàn khi nào còn ở yên trong ngôi nhà ấy. Giờ thì hắn đã không thể ở trong ngôi nhà ấy nữa rồi.

Phải chăng tòa dinh thự đó tự bốc cháy? Hay ai đó đã đốt lửa để tước đi nơi trú ẩn của sinh vật xấu xa đó?

Nếu ai đó đốt lửa, thì có cả một danh sách dài những kẻ tình nghi. Visser Ba, Cassie. Một trong mấy đứa kia.

Và cả chính tôi cũng nên...

Tôi nghĩ các bạn sẽ chẳng bao giờ biết được sự thật đâu.

Tôi phạm nhiều sai lầm. Có khi tôi thất bại, có khi tôi chỉ đưa ra những kế hoạch hành động ngu ngốc. Đôi lúc tụi tôi không có lời giải đáp đúng đắn cho những vấn đề mà tụi tôi phải đối mặt, nhưng biết làm sao đây, khi mà, bất luận thế nào, tụi tôi vẫn phải đưa ra hướng giải quyết? Nếu là bạn thì bạn sẽ làm gì?

Một tuần lễ đã trôi qua kể từ sau vụ hỏa hoạn, tôi lại đến nhà Cassie. Nhỏ đang ở trong Dưỡng đường Thú hoang, bạn chăm sóc những con thú bệnh.

Tôi không hỏi Cassie câu nào, và nhỏ cũng chẳng hỏi tôi câu nào. Tôi giúp nhỏ bó một cái nẹp cho một con hươu bị gãy chân. Đó là một công việc rất dễ chịu vì, bạn biết đấy, đó là một việc làm tốt, chẳng có gì phải băn khoăn, nghi ngờ cả...

Một lúc sau, Cassie và tôi bắt đầu nói chuyện với nhau, và thậm chí còn cười đùa nữa. Mấy đứa kia cũng lục tục kéo đến và tụi tôi bắt đầu kháo nhau về chuyện bay lượn. Nhưng thay vì bay lượn, tụi tôi vẫn ở đó, lo hết phen đưa ra khỏi Dưỡng đường Thú hoang.

Sáu đứa tôi hốt những đồng rơm bần, rồi Marco tuôn ra những câu khôi hài ngốc nghếch, rồi Ax đòi ăn chiếc bánh dành cho bò, rồi Rachel ca cẩm về cái gu thẩm hại của Cassie trong vấn đề y phục, rồi tụi tôi trở lại thành tụi tôi.

Tạm thời trong lúc này...

HẾT TẬP 16

[1] Clint Eastwood là một diễn viên Mỹ chuyên đóng vai anh chàng cao bồi dũng cảm, rất đậm tính đàn ông (ND.BS)

[2] Nguyên văn: Disable Cookies - một thuật ngữ trong ngôn ngữ mạng máy tính. (ND.BS)

[3] Baywatch là tên một bộ phim truyền hình của Mỹ, nói về đội lính cứu hộ bãi biển toàn là những cô gái cực kỳ xinh đẹp (NDBS)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>